Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes

dragonii heorot

Al doilea volum din seria HEOROT

„Un roman, înainte de toate, despre lumea zilelor noastre: oameni leneşi, ghiftuiţi şi mulţumiţi de sine, aduşi în mod brutal la realitate prin confruntarea cu propriile lor slăbiciuni."

The New York Times Book Review

„O chintesenţă de «Prim Contact» agresiv, un coşmar despre consecinţele primordialităţii progresului."

Literary Supplement

„Un science fiction de foarte bună calitate, care convinge de la prima pagină."

SFRevu

„Rar întâlnim autori care pot transfigura o legendă veche de sute de ani în ceva şi mai bun. Niven a purtat saga Beowulf cu o mie de ani în viitor..."

Kirkus Reviews

„Un clasic naturalist în spiritul lui Jack London: bogăţii naturale, vaste şi sălbatice, aşteaptă aventurile oamenilor cu ispite şi pericole."

Herald Tribune

ISBN 978-606-92087-9-3

colecţia nautilus
science fiction

www.nemira.ro

În seria HEOROT a apărut

Moștenirea Heorot

LAURENCE (LARRY) VAN COTT NIVEN s-a născut la 30 aprilie 1938, în Los Angeles, California. Strănepotul unui magnat al petrolului din anii '20, a urmat pentru scurt timp cursuri la California Institute of Technology și a absolvit matematica și psihologia în 1962 la Universitatea Washburn, Texas. În 1964 a debutat ca scriitor SF, afirmându-se prin orientarea spre hard science fiction. Romanul lui cel mai cunoscut este *Lumea inelară,* care a obținut premiile Hugo, Locus, Ditmar și Nebula. Niven a scris scenarii pentru seriale TV de science fiction, printre care *Land of the Lost* și *Star Trek,* dar și pentru benzile desenate *DC Comics.* Dintre lucrările sale amintim: „Neutron Star" (Premiul Hugo, 1967), *Lumea inelară* (premiile Hugo și Locus în 1971, Nebula, 1970, Ditmar, Australia, 1972, și Seiun, Japonia, 1979), „Inconstant Moon" (premiile Hugo, 1972, și Seiun, Japonia, 1979), *Protector* (Premiul Ditmar, Australia, 1975), „The Hole Man" (Premiul Hugo, 1975), „The Borderland of Sol" (Premiul Hugo, 1976), *Convergent Series* (Premiul Locus, 1980), „A Relic of Empire" (Premiul Seiun, Japonia, 1981), *The Integral Trees* (Premiul Locus, 1985), *Footfall* (Premiul Seiun, Japonia, 1989), *Fallen Angels* (premiile Prometheus, 1992, și Seiun, Japonia, 1998), „The Missing Mass" (Premiul Locus, 2001).

Larry Niven
Jerry Pournelle
Steven Barnes

dragonii heorot

•

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Imaginea copertei: © Lagana, Randy J. via Agentur Schlück GmbH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NIVEN, LARRY
Dragonii Heorot / Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes;
trad.: Ana-Veronica Mircea. - București: Nemira Publishing House, 2010
2 vol.
ISBN 978-606-92087-9-3
Vol. 1. - ISBN 978-606-8134-80-2

I. Pournelle, Jerry
II. Barnes, Steven
III. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Larry Niven, Jerry Pournelle, Steven Barnes
THE DRAGONS OF HEOROT
© 1995 by Larry Niven, Jerry Pournelle and Steven Barnes

© Nemira, 2010

Redactor: Florin Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-92087-9-3

La prețul de vânzare se adauga 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se vireaza Uniunii Scriitorilor din România.

Prolog

FOCUL DE TABĂRĂ

– Cândva, acum mult, foarte mult timp, părinții și bunicii noștri au părăsit un loc căruia îi spuneau Pământ. Au călătorit printre stele, într-o navă numită *Geographic*, ca să găsească paradisul. Însă paradisul lor s-a transformat într-un adevărat iad...

Focul de tabără se înălță cu o flacără albă când ajunse la o pungă cu rășină din bușteanul de coamă-de-cal. Văpaia ținu aproape un minut, apoi pieri, recăzând în cărbunii încinși. Tigaia de fontă așezată în echilibru pe pietrele rezistente la foc sfârâi pe tăciuni. O rafală neașteptată de vânt trimise scântei către cerul cețos al nopții și către stelele încremenite deasupra capetelor.

O duzină de copilandri cu ochii mari stăteau, umăr la umăr, pe scaune improvizate din bușteni și pietroaie, înghesuiți, în expectativă, în lumina

muribundă a focului. Aşteptaseră noaptea aceea toată viaţa lor.

Vocea lui Justin Faulkner tuna, mângâia, sărea, ardea, mai fierbinte decât flăcările pe moarte.

– Au venit din stele, şopti el, pentru efectul scenic. Cu gând de a-şi construi casele acolo unde nu mai călcase picior de om. Avalonul era un pământ nedomesticit, întinzându-se sub un cer straniu pentru ochii omeneşti. Un paradis pentru cei care-l luau în primire. Bărbaţii aceia şi femeile acelea erau cei mai buni, cei mai inteligenţi şi cei mai curajoşi pe care-i putea da Pământul, două sute de oameni aleşi din opt miliarde. Părinţii noştri. Ei sunt nativii tereştri. Dar nu ştiau adevărul despre noua lor lume, un adevăr pe care *voi*...

Degetele lui lungi, sensibile, de sculptor, se înmănunchează, gata să înjunghie, de parcă toţi copiii şi fiecare dintre ei s-ar fi făcut vinovaţi de crime îngrozitoare.

– ...voi, nativii stelari, nu l-aţi mai auzit niciodată... până acum. Până săptămâna asta. Până în seara asta.

Vocea lui Justin purta autoritatea şi infinita înţelepciune a tuturor celor nouăsprezece ani ai săi. Nici unul dintre copii nu avea mai mult de treisprezece. Acum erau copilandri, grendeli discipoli. Noaptea aceea avea să fie primul lor pas către transformarea în grendeli cercetaşi. Părăsiseră aşezarea omenească numită oraşul Avalon în zorii zilei şi merseseră pe

jos, traversând câmpia de-a lungul râului Miskatonic, apoi urcaseră pe Marele Munte Noroios urmărind un afluent minor, Amazonul. La prânz şi la cină nu mâncaseră prea multe pe lângă apa băută din pârâu.

Ochii lor strălucitori, nerăbdători şi curioşi, erau negri şi căprui, albaştri şi verzi ca jadul, purtând darurile genetice ale tuturor oamenilor de pe Pământ. Trupurile lor tinere, mlădioase, erau tot atât de desăvârşite ca stelele nopţii, iar gândurile ce le umpleau minţile erau mai incandescente decât ele. Erau tinerii moştenitori istoviţi ai noii lumi a Omului.

– ...Apele mişunau de peşti pe care i-au numit sonomi. Şi i-au prins şi i-au mâncat...

Justin scoase un cuţit din teaca de la cingătoare. Îi vârî vârful în tigaia fumegândă, ridicând puţin o halcă de carne care sfârâia. Apoi duse bucata zdrenţuită şi arsă la gură şi o sfâşie cu dinţi. Pe urmă dădu cuţitul şi tigaia în dreapta, în mâinile unei fete de zece ani, cu părul blond lung până la umăr.

Ea muşcă mai întâi cu delicateţe, apoi mai tare, ca să poată rupe o bucată. Semăna mai degrabă a carne tare de vită decât a peşte. O mestecă – şi carnea păru să-i întoarcă muşcătura. Îşi duse mâna la gât, icnind, dar reuşi să dea şi tigaia şi cuţitul mai departe, în dreapta. Un băiat cu pielea tot atât de neagră ca noaptea ce îi înconjura scoase un sunet sugrumat şi şopti:

– Apă...

Ochii li se înceţoşară. Unii se luptară cu o tuse cumplită, dar nimeni nu se clinti. Tigaia făcu înconjurul focului de tabără până când nu mai rămase nimic altceva decât fierul fumegând.

– Însă, într-o noapte, râul care dădea viaţă coloniei a adus moarte. Chiar şi acum, chiar şi aici, sus, pe Marele Noroios, dacă nu suflă prea tare vântul, în nopţi ca asta, îl puteţi auzi pe bătrânul Misk strigând...

Vocea lui Justin se stinse treptat. Cu o superbă sincronizare dramatică, vântul scăzu până la o adiere. Puternicul Miskatonic mugea în depărtare, dând năvală peste poalele Marelui Munte Noroios... sau nu era decât Amazonul?

– Sonomii au căpătat picioare, dinţi şi poftă de sânge omenesc. Au devenit... grendeli. Au ieşit din râu trăgându-se cu ghearele, au sorbit o gură de aer şi li s-a părut că e bun. Se mişcau atât de repede încât, pe lângă ei, alte animale păreau nişte statui. Măcelăreau tot ce le apărea înaintea ochilor. Părinţii noştri au ripostat, dar a fost zadarnic. Au pierdut tabăra. Cadmann Weyland i-a condus pe supravieţuitori aici, în cetăţuia lui de pe Marele Noroios, unde şi-au consolidat ultima redută. Iar acolo...

Degetul subţire al lui Justin aruncă o umbră tremurătoare în direcţia unei bucăţi de stâncă de formă neregulată, numită Capul Melcului.

– Acolo a murit tata, sfâşiat de hoarda vorace. Iar acolo e veranda pe care a fost ucisă Phyllis

McAndrews, încă strigându-şi raportul către echipajul de pe *Geographic*. Iar acolo... făcu el, lăsându-se furat de poveste şi începând să respire precipitat, ...acolo au fost prinşi alţii, sfâşiaţi şi devoraţi de jivinele înnebunite, care se mişcau mai repede decât poţi vedea cu ochii. Acolo jos, lângă marginea stâncii... continuă, indicând un loc ascuns în întunericc, ...doi bărbaţi aşteptau într-un ţânţar avariat, în timp ce grendelii loveau în el cu capetele. Şi de *acolo* a trimis Joe Sikes un râu de foc la vale, omorându-i în cele din urmă şi salvând vieţile tuturor oamenilor...

Pauză. Vântul se înteţise. Când se domolea, nu se mai auzea nici un sunet, în afară de vuietul grăbit al apei.

– Asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă. Dar, uneori, în nopţi ca asta, dacă-ţi lipeşti urechea de pământ încă mai poţi auzi urletele muribunzilor cu carnea sfâşiată de colţi şi cu organele interne devorate. Şi le poţi mulţumi spiritelor morţilor fiindcă nu mai avem nici un motiv de teamă. Nu mai există monştri, nu mai există grendeli...

Justin făcu o pauză, de dragul efectului dramatic.

– Dar, dacă există spiritele oamenilor, cine poate spune că nu există şi spiritele monştrilor?

Tinerii săi ascultători stăteau nemişcaţi, privind cu ochi mari. Piepturile le tresăltau abia vizibil în timp ce se străduiau să-şi păstreze controlul. Câinii erau legaţi la o bună distanţă de focul de tabără şi

acum, simțind teama copiilor, prinseră să urle și să se smucească în lese.

– Unii spun că acolo sus, pe Marele Munte Noroios, spiritele se luptă în fiecare noapte. Părinții și bunicii noștri morți se luptă cu pușca, cu sulița și cu cuțitul împotriva colților, a ghearelor și a *vitezei*, noapte însângerată după alta. Nu vor – dar sunt nevoiți. Fiindcă dacă pierd, fie și numai o dată... o singură dată... rosti, și-și îngustă ochii cu furie. Grendelii își vor croi drum cu ghearele prin poarta dintre viață și moarte și se vor întoarce să pustiască din nou Avalonul. Și nu numai Avalonul. Vor călători printre stele așa cum am călătorit noi, îndreptându-se către Pământ...

O picătură luminoasă de sudoare îi umezi fruntea. Vocea îi scăzu până la o șoaptă aspră.

– Ce-a fost asta? Un țipăt? A sunat aproape așa, ca un țipăt omenesc. Țipătul unui suflet deja mort, care piere totuși încă o dată. Un suflet azvârlit acum într-un hău mai adânc, mai cumplit. Iar ăsta e altul? Și încă unul...?

Fetele și băieții se străduiră să-și țină respirația și să-și domolească bătăile inimii, încercând să nu scape nici un cuvânt.

– Dar dacă spectrele oamenilor mor încă o dată...

Se auzi un țipăt înfiorător și de dincolo de cercul luminii focului apăru împleticindu-se o femeie scăldată în sânge. Se clătină pe picioare, cu o mână sprijinită a jale de un obraz. Un ochi era acoperit cu

sânge închegat, iar celălalt, larg deschis, părea să fi fost martor la toate spaimele din iad.

Pe urmele ei se ivi ceva inuman, ca o pată neclară. În lumina focului săriră trei metri dintr-o reptilă șuierătoare: gheare răşchirate, coadă ghimpoasă, ochi fără nici o urmă de blândeţe sau iubire, necruţători ca sticla.

Trânti femeia la pământ, se cocoţă deasupra ei şi *urlă...!*

Copiii fugiră în toate părţile, ţipând, plângând...

Pe urmă se lăsă tăcerea, risipită doar de trosnetul focului. Trupul însângerat al fetei zăcea nemişcat, cu grendelul deasupra, triumfător...

După care ea se săltă în capul oaselor, vorbind precipitat, cu voioşie.

– Justin Faulkner, eşti un nemernic din cap până-n picioare!

– E din cauza companiei în care mă aflu, Jessie, răspunse el, cu un zâmbet ca de rechin. Perfect, adunaţi-i pe toţi!

„Grendelul" se ridică la rândul său şi din pântecul găunos ieşi un băiat japonez vânjos, de vreo şaptesprezece ani tereştri. Avea faţa înnegrită cu cărbune şi râdea cu atâta poftă încât abia mai putea să respire. Jessica îl bătu pe spate.

– Toshiro, ar trebui să construieşti câteva clădiri minuscule şi câteva piese de artilerie în miniatură şi să faci un film cu un monstru uriaş.

– Godzilla înfruntând un grendel de peste o sută de metri? Știi, dacă n-ar fi trebuit să reconstruim Tokyo din șase în șase ani, Japonia ar fi stăpânit întreg Pământul, zise, și își scoase umerii din pielea de grendel.

Pretutindeni în jurul lor, din întuneric se desprinseră siluete umane mai mari, conducându-și frații și surorile mai mici înapoi, în lumina focului.

– Întoarceți-vă! strigau ei. Fricoșilor!

Sfioși și rușinați, copiii răzlețiți se întorceau, câte unul sau câte doi. Protestau zgomotos, dar ascundeau zâmbete în spatele fețelor lor mici și storceau lacrimi de crocodil din ochii surâzători.

Studiară carcasa goală a grendelului, labele groase din față, fălcile imense și coada butucănoasă, plină de țepi, mai întâi într-o doară, apoi cu tot mai mult entuziasm. Își plimbară degetele mici peste solzi, imaginându-și, care mai de care, că dragonul fusese nimicit de tatăl *lui* sau de bunica *ei*.

Justin își ocupă locul din centru, de lângă foc, și le vorbi de data asta cu vocea lui obișnuită.

– Da, a fost o glumă. Nu lipsită de sens. Vrem să fiți speriați. Grendelii sunt periculoși. Nativii tereștri au ucis toți grendelii de pe insula asta. Voi, copiii, ați fost în siguranță aici, toată viața. Acum e timpul să învățați despre lumea voastră, despre *toată*, nu numai despre insulă. Noi suntem nativi stelari. Lumea asta e a noastră. Ați văzut un grendel mort. Vă maturizați și veți merge în curând pe continent,

să daţi ochii cu unii vii. Şi mai mult decât atât. E timpul să aflaţi ce s-a întâmplat cu cei două sute, cei mai buni şi mai inteligenţi de pe Pământ, fiecare fiind ales dintre mai mulţi oameni decât stelele pe care le vedeţi pe cer. Până acum aţi trăit după regulile nativilor tereştri. E timpul să aflaţi de ce au făcut reguli şi de ce trebuie să le respectăm. E timpul să mergeţi pe continent, e timpul să aflaţi de ce se poartă nativii tereştri atât de straniu şi... e timpul să aflaţi ce mănâncă grendelii. Acum la culcare.

Copiii se îndreptară fără tragere de inimă spre sacii de dormit şi spre aşternuturile rulate. Câţiva candidaţi încercară să pună întrebări, dar grendelii cercetaşi nu le răspunseră.

– E ora de culcare. O să aflaţi, dar nu acum.

– De ce nu în seara asta?

– O să aflaţi totul. Acum întindeţi-o.

– Rascal poate dormi în noaptea asta în patul meu?

– Sigur, poţi să dormi cu câinele.

Copiii se trântiră în culcuşuri, cuprinşi de o oboseală plăcută, pe de-a-ntregul gata de somn.

Jessica se crispă în timp ce Justin îi ştergea de pe faţă sângele de la măcelărie.

– Au. Sucul de roşii ar fi fost la fel de bun.

– O asemenea idee e o ofensă la adresa sufletului meu de creator.

– Mi-a plăcut că ai pus hrean japonez în inima de vită, Toshiro. Un mic retuş izbutit. Anul trecut n-ai făcut aşa.

– Musashi a spus să „dăm atenție chiar și celor mai neînsemnate amănunte".

Toshiro se întinse până când îi trosni șira spinării și își împinse picioarele goale mai aproape de tăciunii aprinși.

– Cred c-a ieșit bine, rosti Jessica. Într-un echilibru perfect. Justin, ai adus-o pe Sharon McAndrews. Încă n-a împlinit doisprezece ani.

– E inteligentă, e curioasă și pune tot felul de întrebări despre mama ei. Trebuie să-i explicăm.

– Lui Zack n-o să-i placă.

– Nu-l lua în seamă.

– Am fost de acord cu regulile, interveni Toshiro. Nu ne amestecăm înainte ca grendelii discipoli să împlinească doisprezece ani...

– N-o să meargă, insistă Justin. Sau îi spunem lui Sharon acum, sau într-un an o s-o facă pe Cassandra să depene toată afurisita de poveste, după care o să le-o dezvăluie celorlalți grendeli discipoli. Fără nici o pregătire, *troncl*, vor afla. Și nici nu e ultima dată când o să se-ntâmple. N-o să fie singura care pune întrebările potrivite, afirmă el, și zâmbi. Ce-o să-mi facă Zack?

– Nativii terești nu se înșală întotdeauna, zise Toshiro.

Degetul său arătător urmări cicatricea de pe gâtul Jessicăi. O avea de mulți ani, aproape că se decolorase cu totul și era ascunsă în cea mai mare parte sub păr; dar îi cobora în josul gâtului, către

umărul stâng. Tânăra îi prinse mâna și i-o păstră într-a ei.

– Pe mine m-ar interesa mai mult părerea tatei, vorbi ea. Ce crede Coleen despre asta?

– Crede că n-o mai poate păcăli pe sora ei prea multă vreme, răspunse Justin. Iar eu sunt de acord. O cunoști pe mama lor.

– Oh, bine, făcu Toshiro, dând din cap cu gravitate. Uite, am adus niște mâncare adevărată.

Se mutară mai aproape de foc ca să frigă bucăți de piept de curcan pe tăciunii aproape stinși și rămaseră acolo, râzând și vorbind despre lucruri mărunte și importante deopotrivă: recolta de pește a sezonului, schiul pe culmile din sud, o recapitulare a polemicii isterice care avusese loc cu o săptămână în urmă între Aaron Tragon și Hendrick Sills. (Motivul: *Avuția națiunilor*, cartea lui Adam Smith, era de fapt un eseu satiric greșit interpretat.) Modificări ale dirijabilului uriaș *Robor*. Sorții de izbândă la concursul de surf din luna următoare. Conversația continuă ore în șir, până când râsetele se stinseră în sfârșit, fiind înlocuite de câte un căscat.

Erau nativi stelari. Slujitorii lor electronici le puteau oferi toate cunoștințele omenirii: istorie, știință, teatru, literatura clasică a zeci de culturi și sute de seriale TV; dar trăiau într-un paradis primitiv, într-o siguranță deplină, vaccinați împotriva oricărei boli. Mâncarea era mai mult decât suficientă, ocupațiile, semnificative, pericolele, puține. Erau un

clan robust, cu membre frumos proporţionate. Părinţii lor fuseseră aleşi în urma unor teste pe lângă care procedeele de selecţie a vechilor astronauţi erau o joacă de copii. Perfecţi din punct de vedere fizic, plini de vervă, radiau acel soi de familiaritate relaxată cunoscută cu adevărat numai de oamenii crescuţi într-o comunitate insulară.

Urmară câteva minute de tăcere intensă, timp în care ochii se întâlniră pe deasupra luminii tăciunilor, iar înclinările din cap precedară atingerile uşoare, de invitaţie şi acceptare. Se prinseră de braţ doi câte doi şi merseră la culcare în întuneric.

Şi nu mai rămaseră decât patru: Jessica, Justin, Toshiro şi o roşcată tânără, pe nume Gloria.

– Succes? puse Jessica o întrebare care nu era o întrebare şi căscă.

– Succes, încuviinţă Justin.

Încă o rundă de chicoteli.

– Acum e timpul să intre găinile în coteţ, continuă Jessica.

– Ruth încă mai vrea să facă o-ncercare, vorbi Toshiro, şi căscă.

Justin şi Jessica se priviră fix, apoi râseră deodată.

– Ruth? făcu neîncrezător Justin.

După care rostiră amândoi într-un glas, intonând cuvintele monoton, cu aceeaşi voce de fetiţă:

– *Dar ce-o să spună tati?*

Se întrerupseră din nou, râzând cu sughiţuri.

– Serios, zise în cele din urmă Justin, Zack a *distrus*-o pe copila asta.

– A cerut să devină grendel cercetaş, interveni Gloria. Şi a întrebat de ce n-o primim.

Ceilalţi clătinară din capete la unison.

– Cea mai bătrână virgină de pe Camelot n-are ce căuta pe continent, încuviinţă Jessica. Nu înainte de a scăpa din lesă.

– Dar trebuie să recunoaşteţi că e totuşi o dresoare de cameli dată naibii, glăsui Justin, foindu-se alene.

– Camelii sunt amuzanţi, răspunse Jessica, dând din cap. Justin, nativii tereştri obişnuiau să facă explorări! Îmi aduc aminte când au adus primii cameli de pe continent.

– Şi l-au pierdut pe Josef Smeds, ucis de un grendel, ca să le prindă, spuse cu tact Toshiro.

– Da, dar... începu ea, neputând să-şi ia ochii de la orizontul nordic. Nu vreau să spun c-a meritat, dar nu poţi explora fără riscuri. Şi fiecare călătorie ne învaţă tot mai mult. Pe mine mă învaţă despre mine însămi.

– Eu nu-mi doresc decât...

– Ştiu, făcu ea, cu voce scăzută, apoi îşi împleti degetele cu ale lui Toshiro, îi strânse mâna şi mimă un căscat. Cred că... e timpul să ne culcăm.

Se ridicară şi se retraseră din lumina focului. Din întuneric de auzi un icnet, urmat de chicotelile prelungite ale unei fete.

Justin o privi plecând, apoi, mai târziu decât ar fi trebuit, deveni conştient de apăsarea capului unei fete pe umărul său.

– În spatele nostru, vorbi Gloria. *Geographic* răsare chiar în clipa asta.

Se răsuci; tânăra se răsuci odată cu el. Nava era o linie argintie, cu un punct într-un capăt. Nu se deslușea nici un detaliu, dar părea imensă, chiar deasupra liniei oceanului.

Cu douăzeci şi patru de ani în urmă... Doamne.

– Când a intrat pe orbită şi-a mărit masa de zece ori. Frâne interstelare! Aş fi vrut să avem fotografii. Îţi imaginezi cât de *strălucitoare* trebuie să fi fost flama?

– Aici jos nu exista nici un om care s-o vadă. Poate-o fi orbit câţiva grendeli, zise ea, stând aproape în spatele lui şi jucându-i-se cu părul. Chiar îţi doreşti?

S-o fi văzut cu ochii mei!

– Îmi doresc... ca noaptea asta să fie Noaptea Fanteziei, minţi el.

– Poate fi orice noapte poftești, şopti ea.

Întinse mâinile, îi răsuci faţa cu vârfurile degetelor şi îl sărută arzător.

Mâinile lui găsiră părţile calde şi moi ale trupului ei şi se lăsară să cadă la pământ, în lumina focului. Nici urmă de mişcări stângace, pe bâjbâite; închizătorile şi clemele se desfăcură ca prin farmec.

Dacă îi zări cineva acolo, nimeni nu comentă. Nu îi privi nimeni cu gura căscată în timp ce trupurile

aurite de lumina focului și de a celor două luni se împletiră preț de aproape o oră înainte de a se liniști amândouă deopotrivă.

Se dezmierdară o vreme, vorbindu-și în șoaptă, apoi, simțindu-se dintr-odată înghețați de frig, se târâră în căutarea unui sac termal de dormit.

Pe urmă se lăsă tăcerea, întreruptă doar de vuietul îndepărtat al apei și de chemarea la fel de îndepărtară a unei creaturi nocturne. Nimeni n-o auzi. Focul mistui ultimele bucățele de lemn și începu să se stingă. Nimeni nu văzu. Singurii ochi încă deschiși erau ai grendelului. Ochi deschiși, holbați, sticloși.

Ochi morți.

Ochi care vedeau totul și nu simțeau nimic.

Cu douăzeci și patru de ani în urmă...

Probabil se apropia sfârșitul nopții. Trupul ei știa asta, deși întreaga lume strălucea, argintiu-albăstruie, în lumina de deasupra capului. Grendelul încercase să vadă ce era în preajma luminii și orbise pentru tot restul zilei. Orbise din pricina durerii chinuitoare din cap, nu mai vedea decât cu colțurile ochilor, orbise pentru o vreme destul de îndelungată ca să moară, dar monstruozitatea lacului n-o ucisese.

De atunci nu se mai uitase în sus, deși continuase tot restul vieții să-și pună întrebări despre săgeata de foc de pe cer.

Pentru o lungă, lungă vreme, nu existase nimic în afara durerii îngrozitoare din cap. Acum chinul începea să se micşoreze. Acum îşi putea aduce aminte că era flămândă.

Foamea o sleise. Cum se putea hrăni dacă era prea slabă ca să lupte?

Şi cum de nu-i mai venise niciodată până atunci o asemenea idee? Nu se luptase niciodată cu monstruozitatea lacului, dar foamea nu i-ar fi stat niciodată în cale. Numai spaima.

În capătul dinspre miazăzi al unui lac imens, unde apa se vărsa într-un fluviu leneş şi noroios, acolo îşi dusese grendelul traiul de înotător. Acolo trăsese pentru prima oară aer în piept şi îşi ucisese un seamăn ca să mănânce. Acum începea să-şi aducă aminte cât de foame îi fusese întotdeauna. Se luptaseră între ei pentru un loc unde să înoate şi un loc unde să alerge, pentru un loc unde să-şi ţină propriii înotători, şi toţi îi mâncaseră pe cei învinşi, până când nu mai rămăseseră decât trei sau patru. Îşi amintea de o soră care provocase monstruozitatea lacului şi murise aproape înainte de a apuca ea să se întoarcă într-acolo şi să privească.

Monstruozitatea stătea la pândă în partea dinspre apus a lacului, unde copacii coamă-de-cal luau locul prundişului de pe limba noroioasă de pământ. Mai departe, către miazăzi, pădurea se schimba, se transforma într-o masă încâlcită de lujeri şi de copaci care se înmulţeau ca tot atâtea nedumeriri şi

capcane. Monstruozitatea lacului stătea uneori la pândă printre copaci, dar niciodată în hăţişul pădurii. Şi acolo, în partea de miazăzi a acelei păduri încâlcite vieţuiau grendelul, surorile sale şi mii de progenituri de-ale lor.

Surorile îi muriseră şi nu mai rămăseseră decât ea şi puii ei. Şi tot nu era de-ajuns. Crescuse prea mare. I se părea că nu e bine să-şi mănânce copiii, îi stârnea repulsia, dar nu era cel mai rău lucru. N-aveau destul loc. Dacă încercau să se răsfire, îi prindea monstruozitatea lacului. Nu aveau loc să se hrănească, nu erau destui muşchi şi destule insecte pentru odrasle, ceea ce însemna că nu creşteau destul de mari ca s-o hrănească pe mama lor. Trebuia să plece.

Acela era locul unde se vărsa în lac fluviul noroios. În lumina argintiu-albăstruie a obiectului de pe cer, care nu se încadra în nici unul dintre tiparele cunoscute, se uită către miazăzi. Şabloanele înlănţuite în mintea ei îi arătau cât de straniu era că ajunsese acolo fără să-şi piardă viaţa. La urma urmelor, fusese lipsită de vedere. Şi apoi, în orice parte s-ar fi uitat, nu-şi vedea decât spaima, tiparele lipseau cu desăvârşire.

Văzuse cât de repede se mişca monstruozitatea lacului în apă.

Şi pe pământ... dar nu pe ţărmul de la miazăzi.

Acolo se întâmplase ceva atât de ciudat, încât imaginile îi mai stăruiau şi acum în minte...

După schimbare, timpul fusese scurt, pentru ea şi pentru sora pe care trebuia s-o izgonească. Învinsă, aceasta se retrăsese către uscat. Traversase peticul de pământ noroios şi intrase în hăţişul pădurii de dincolo de el. Nici o plasă de plante nu era o stavilă în calea imensei forţe a unui grendel. Sora ei îşi putea găsi un nou teritoriu.

Grendelul o privise de pe ţărmul de miazăzi. Hrana era pe sponci şi mai era şi monstruozitatea lacului.

Sora ei intrase în încâlceala pădurii şi într-un soi de praf sau ceaţă. Ţipase o dată şi dăduse buzna dintre copaci, împroşcând cu bucăţi de lemn şi cu lujeri. Nici măcar monstruozitatea lacului nu se mişcase vreodată cu atâta iuţeală. O zărise alergând în linie dreaptă pe limba de prundiş, în fruntea unei comete de nori de praf.

Monstruozitatea lacului îşi înălţase capul înfiorător – şi o lăsase să treacă.

Aproape că pierise din vedere când se oprise, rostogolindu-se. Părea să nu fie cu mult mai mult decât un morman de oase. Nu îndrăznise niciodată să se uite de aproape.

Iar dincolo de locul acela prefera să pândească monstruozitatea lacului.

Nu, ţărmul dinspre apus era un loc inacceptabil, chiar şi pentru creatura nesăbuită care fusese cândva grendelul.

Drumul pe țărmul de răsărit era de două ori mai lung, dubla distanța pe care o putea găsi monstruozitatea lacului...

Probabil că avusese, încă de pe atunci, un strop din abilitatea de a concepe tipare.

Așteptase o ploaie puternică și făcuse un ocol larg pe țărmul dinspre răsărit. Prada era rapidă și prudentă. Putea fi prinsă dacă ajungea în *viteză*. Când se oprea ploaia trebuia să intre în lac ca să scape de fierbințeală și trebuia să iasă înainte de a se ivi monstruozitatea...

Și așa trăise până când ajunsese în golful de la vărsarea fluviului... Fluviul era exact ceea ce căutase. Sosise acolo moartă de foame, iar mâncătorii de pământ de pe fundul apei fuseseră hrana ei vreme de mai multe zile. Pe urmă simțise în măruntaie un rău care i se urcase spre cap și i-l inflamase. Durerea din cap fusese singurul lucru de care avusese habar câteva zile de-a rândul. Iar acum îi era frig și se simțea ciudat, și oasele îi întindeau pielea, iar în minte i se înfiripau tipare.

Acolo, departe, în lumina argintiu-albăstruie: propriul ei petic de apă și de pământ, cu prea puțină hrană pentru ea și odraslele ei. Probabil că monstruozitatea lacului le nimicise deja. În locul acela nu fusese decât un singur lucru bun. Putea să simtă gustul monstruozității lacului, avea un anumit simț al locului unde se afla.

Mai aproape: lacul din stânga ei, în dreapta mâlul grăunţos şi pădurea unde se transformase în ceaţă sora ei, pe când alerga cu *viteză sporită*.

Şi mai aproape: tot noroi grăunţos, copacii coamă-de-cal de dincolo de el şi unul dintre aceştia, imens, chiar lângă mal. Monstruozitatea lacului îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în apa din preajma ţărmului, dar, când în pădure era umezeală, se putea ascunde şi acolo. Odraslele se puteau transforma în grendeli în oricare parte a lacului, iar uimirea lor putea fi scurtă şi intensă în clipa apariţiei monstruozităţii dintre copaci.

În locul acela: putea să vadă fluviul noroios şi ştia ce hrană se află sub apă. Fluviul avea să aducă mâncători de pământ. Acum putea să mănânce... iar monstruozitatea putea să simtă gustul prezenţei ei în orice parte a lacului şi să ştie unde era ea. Dacă atunci ar fi putut vedea tipare, n-ar mai fi venit acolo.

Dar acum deslușea un alt tipar.

Grendelul se împotrivi foamei. Privi pădurea şi apa. Nu se vedea nici urmă de pradă şi nici urmă de monstruozitatea lacului. Săgeata argintie nu mai răsărise, dar stranietatea lumii rămăsese aceeaşi.

Şi aşa trecu o zi, apoi o noapte.

În ziua următoare, pe la jumătatea dimineţii, porni către uriaşul copac coamă-de-cal izolat în mijlocul întinderii mâloase.

Monstruozitatea lacului nu se zărea nicăieri.

Într-o clipă când nu putea acționa decât pe ghicite, o rupse la fugă.

Era prima ghicitoare pe care o rezolvase vreodată și nu se simțea nicidecum convinsă. Alerga, dar nu în *viteză*. Văzu un val înălțându-se acolo unde nu trebuia să fie nici unul, o cuprinseră groaza și nevoia de a supraviețui, și abia *atunci* intră în *viteză*. Aluneca pe noroiul lucios, cu mișcarea picioarelor ca o ceață, având drept țintă un copac izolat de pe o fâșie de mâl și prundiș.

Monstruozitatea lacului ieși din apă, urlându-și provocarea și fiind în *viteză*.

Grendelul coti spre dreapta și căută un loc sigur. Avea să treacă pe lângă copac prin dreapta. Dacă monstruozitatea lacului venea drept către ea, dacă o izbea dintr-o parte, avea să fie sfârtecată, strivită, moartă. În tiparul acela putea să-și vadă, să-și *simtă*, propria moarte. Dar un strop de viteză în plus schimbă lucrurile, o împinse înainte, așa că monstruozitatea lacului avea să se izbească de *copac*.

Monstruozitatea îl văzu. Vira spre stânga. Avea să-l prindă după ce trecea de copac.

Aha! Grendelul o luă la stânga. Trecu pe lângă copac la o distanță egală cu o lățime de gheară, chiar prin spatele cozii țepoase a monstruozității lacului. Care se răsuci într-o revărsare de pietriș și de praf, dar rămăsese în urmă.

Ceea ce n-o încetini decât pentru o clipă. Mâncase în vreme ce boala topea carnea fiicei ei.

Străbătea hățișul pădurii într-o răbufnire de praf, simțindu-și arșița din interior, cu dușmanul în spate, mult prea aproape. Dar monstruozitatea lacului trecu prin praf, și praful o urmă aidoma unei cozi de cometă.

De ajuns! Coti către apă. Putea ajunge dacă alerga destul de repede, dar *viteza* o ardea din interior. Se uită înapoi o dată și văzu ceea ce sperase. Se repezi să se arunce cu putere în unde și se scufundă, răcorindu-se.

Își înălță trompa. Apoi, cu prudență, își ridică ochii deasupra apei. Monstruozitatea lacului era o cometă de praf, traversând apa în goană, drept către ea.

Dacă s-ar fi scufundat în clipa aceea, monstruozitatea ar fi scăpat de ceață și de fierbințeala din interior, dar grendelul ar fi dat-o gata. Însă nu se scufundă. Probabil că asta nu-i trecuse niciodată prin cap. Când se opri, deveni invizibilă într-un nor întunecat.

Norul se îndepărtă, purtat de vânt. Oasele roșii se afundară în apă. Grendelul le roase, dar încă îi mai era foame. Era flămândă și triumfătoare. Acum putea vâna pe țărm, unde nu mai domnea monstruozitatea.

Partea I

GHEAŢĂ ÎN CAP

Tinereţea nu stăpâneşte
nici o societate prin amărăciune.
EURIPIDE

1

ÎNTOARCEREA

> Optimistul afirmă că trăiește în cea mai bună dintre lumile posibile; iar pesimistul se teme că e adevărat.
>
> JAMES BRANCH CABELL, *Armăsarul de argint*

– Ce naiba mai e și *asta?*

Jessica Weyland auzi cuvintele fără să recunoască vocea. Venea din afara pereților de stâncă ai camerei de baie pentru oaspeți din cetățuie, unde se spăla pe față cu apa rece ca gheața trasă din pârâul Amazon. Baia făcea parte din apartamentul pentru oaspeți al fortăreței, care îi aparținuse înainte de a-și construi propria locuință la Surferi. Toshiro Tanaka, distracția ei din seara precedentă, mai dormea încă de-a curmezișul patului, cu brațele și picioarele răschirate. Incompatibilitatea ciclului de somn îi împiedica să aibă parte de ceva mai mult decât o partidă

ocazională de sex. Păcat. Ca majoritatea muzicienilor, avea mâini *atât* de minunate...

– Rahat înghețat de liliac! Vrei să te *uiți* la asta?

Jessica o luă la fugă spre salon înainte de a se gândi la ceea ce auzise. Picioarele ei lungi, bronzate și musculoase, acoperiră distanța dintre dormitoare și salon din nouă pași mari. Mintea îi alerga mai repede decât picioarele. *Copiii ne-o plătesc pentru noaptea trecută? Ne-au făcut-o?* Nu. S-ar fi prefăcut îngroziți, nu curioși și uluiți. *Nu, e altceva.*

Tânăra era înaltă, cu ochii albaștri, tot atât de nordică precum un ghețar, cu părul blond lung până la umeri, pometi înalți și gură mare, atractivă. Era o făptură atletică și se mișca în consecință. Mușchii gambelor îi tresăltau la fiecare pas amplu. Uitase că era dezbrăcată. Nu avusese timp să înșface un prosop.

Tatăl ei, Cadmann Weyland, *colonelul* Cadmann Weyland, construise cetățuia ca pe o fortăreață de apărare împotriva monștrilor chiar înainte să știe de amenințarea grendelilor. Ceilalți îl consideraseră paranoic, ba mai mult, îl acuzaseră că înscenase un pericol ca parte a unei tentative de a pune mâna pe putere, de a prelua controlul coloniei, instaurând un regim militar. Așa că el îi părăsise și își construise casa pe un prag înalt de stâncă, săpând în coasta Marelui Munte Noroios. Cea mai mare parte se afla sub pământ: era friguroasă în timpul iernilor Avalonului și călduroasă vara. Lumina pătrundea pieziș,

prin fantele de ventilație din tavan. Salonul era un adevărat paradis.

În mijlocul încăperii era săpat un canal acoperit cu dale verzi. Prin el curgea apa rece a Amazonului, chiar prin salon, adâncă de treizeci de centimetri și lată de un metru și un sfert. Cândva fusese mai adâncă și mai îngustă, dar Jessica nu-și aducea aminte. Era unul dintre acele lucruri care i se povestiseră și pe care le credea așa cum credea că exista un sistem solar cu o stea mai galbenă și cu o planetă numită Pământ.

De o parte a pârâului se întindea un prag ușor înclinat, pardosit cu dale. În partea cealaltă se afla un gard viu, crescut pe malul apei curgătoare. Era alcătuit din plante originare atât de pe insula Camelot, cât și din zone îndepărtate ale Avalonului, așa că încăperea era atât arboretum și grădină botanică, cât și spațiu locuibil.

Jumătate dintre plantele acelea cu forme stranii aveau ghimpi. Nu erau cactuși, dar semănau cu ei mai mult decât cu orice altă plantă de pe Terra. Flora de pe Avalon trebuia protejată. Orice formă de viață neajutorată ajungea neîntârziat hrană pentru grendeli. Unele se puteau apăra singure: frumusețile cu petale violete și rășină acidă, bulbii minusculi de un albastru profund, înzestrați cu o otravă uimitor de eficientă, crinii carnivori, capabili să transforme o creatură de dimensiunile unei broaște în pleavă în patruzeci și opt de ore. Grădina ajungea

din ce în ce mai ucigătoare de-a lungul anilor, în vreme ce copiii din cetățuia lui Cadmann Weyland deveneau tot mai capabili să-i facă față. Plantele proveneau de pretutindeni – din ținuturile înalte ale insulei Camelot, de pe insulele din larg, ba chiar și de pe continent, și toate fuseseră aduse pentru a mărgini pârâul – și, în ciuda letalității sale, grădina era minunată.

Încă din primele zile ale vieții ei Jessica socotise Fortăreața cel mai frumos loc din lume. Acum, Cadmann, Mary Ann și Sylvia se aflau în pădurile de ghimpi din sud, unde colectau specimene. Cetățuia și Faleza lui Cadmann le aparțineau Jessicăi și lui Justin pentru încă o zi și jumătate. Era un loc sigur, în ciuda grădinii. Un loc ideal pentru a începe inițierea grendelilor cercetași. Mai târziu aveau să fie duși pe continent, pentru adevăratul lor majorat. În paradisul acela nu erau nici șerpi, nici scorpioni.

Așa că, de ce atâtea țipete?

Tocmai deschidea ușa din față când zări o mișcare în spatele ei. La capătul din aval al albiei verzi a Amazonului se ivise *ceva*. Șerpuia sub muchia peretelui sudic, peretele din vale al încăperii, mergând drept spre arboretum. Era ceva viu. Ceva cu trup gros și puternic. Capul îi aducea aminte de al unui cal, însă era mai scurt, mai butucănos. Își croia drum înainte. În urma capului apăru un gât lat, puternic, care se lungea și se tot lungea...

– Drăcia dracului! se auzi o voce în spatele ei. E un ţipar!

Toshiro îngenunche pe marginea Amazonului, urmărind creatura care îşi propulsa trupul lung şi elastic contra curentului. Trecând pe lângă Jessica, îi împroşcă picioarele goale cu apă rece. Îi ignora cu desăvârşire. În cele din urmă, pătrunse pe de-a-ntregul în salon, lungă de cel puţin cinci metri şi tot atât de groasă ca partea de sus a unui picior de cal.

Uşa salonului se deschise trântindu-se şi înăuntru pătrunseră în fugă doi copii care gâfâiau. Unul dintre ei era o fetiţă cu tenul întunecat, Sharon McAndrews. Flutura un băţ ascuţit. Cu gura căscată şi cu ochii mari, privea ţiparul şerpuind pe o traiectorie sinuoasă către deschiderea din amonte a încăperii. Celălalt era un băiat de paisprezece ani, pistruiat şi cu părul roşu, pe nume Carey Lou Davidson, care se uită prosteşte la sânii Jessicăi înainte de a-şi îndrepta atenţia către ţipar, fără prea multă tragere de inimă.

– Rămâneţi pe loc, le spuse imediat Jessica, şi se întoarse spre Toshiro. Hei, stai cu ochii pe chestia aia şi supraveghează copiii. Mă duc să pun ceva pe mine.

– Dar ce *e* asta? întrebă Carey Lou.

Toshiro râse.

– Cred că e doamna Ţipar, care tocmai se străduieşte să urce în amonte.

– Ca să-şi depună icrele? se interesă Jessica.

El dădu din cap.

– Ții minte prelegerea despre biologie pe care ne-a ținut-o Chaka luna trecută. Acum, după dispariția grendelilor, viețuitoarele din sistemul ecologic revin pe Camelot. Ăsta o să facă parte din el. Drăcia dracului!

Sărea într-un picior, trăgându-și pantalonii, riscând să-și vatăme părțile intime de prea mult entuziasm. Jessica ajunsese deja la jumătatea drumului către dormitorul oaspeților. Dădu buzna înăuntru ca o vijelie blondă, aspirându-și cămașa, pantalonii și o pereche de sandale cu curelușe fără să facă nici măcar o pauză de o secundă. Ajunse înapoi în salon înainte ca țiparul să dispară în amonte, dincolo de peretele dinspre nord.

Locul de unde veneau strigătele de afară se schimbase. Jessica ieși punându-și bluza, căreia îi neglijă nasturii, înnodând în schimb colțurile într-o brasieră improvizată. Aproape că se izbi de Justin.

– Ce-ai văzut? întrebă ea, alergând deja.

– Se îndreaptă în susul dealului. Tata n-a lăsat pe-aici vreo holocameră?

– Am gheață-n cap! N-am verificat.

Tânărul începu să urce dealul. Jessica depăși la iuțeală un grup de grendeli discipoli care urlau.

– Nu vă apropiați de creatură! țipă la ei.

– N-o să ne facă nici un rău, spuse Sharon McAndrews. N-are cum, e prea lentă.

– N-ai văzut niciodată ceva în *viteză*.

– N-are picioare! strigă unul dintre copii.

– Da, sigur, dar stați oricum departe de ea, nu vrem s-o speriem.

Văzuse înregistrări video cu sonomi cărora le creșteau picioare pentru a se metamorfoza în grendeli, dar pentru așa ceva era nevoie de ore întregi, n-avea cum să se întâmple în câteva minute. Și totuși...

– Stați departe de ea.

După un huruit care amorțea auzul, Țânțarul VI se ivi zumzăind deasupra muchiei falezei. Jessica se întoarse și își umbri ochii ca să privească prin parbriz. La cârma autogirului argintiu-albăstrui se afla Evan Castaneda, cu trăsăturile sale proeminente, clasic latine. Pe scaunul pasagerului stătea Coleen McAndrews, o fată de cincisprezece ani, părând mult mai vârstnică, cu o holocameră agățată de umărul stâng.

Jessica îi făcu semn lui Evan să asolizeze. Țânțarul cobori zumzăind, parcă îmbătat de zbor.

Ea sări pe talpa din lateralul aparatului de zbor, își înfășură centura de siguranță a scaunului în jurul taliei, prinse de ea o parâmă de siguranță și își ridică degetul mare într-un semn aprobator.

Cu o viteză care-ți răsucea măruntaiele, Țânțarul VI se înălță deasupra casei și plană. Din perspectiva aceea, ranch-ul lui Cadmann Weyland părea un miracol al strădaniilor umane. Șirurile de soia, de porumb și de lucernă împărțeau faleza în dreptunghiuri colorate, alături de țarcurile pentru porci și

capre, precum şi pentru micile marsupiale indigene cu blană, numite „Joe".

Mai jos de ele, Amazonul scânteia ca o panglică argintie, captând razele soarelui dimineţii. De-a lungul apei alerga un torent de copii care râdeau şi se îndemnau unii pe alţii să facă mai multe eforturi. Justin era cu mult înaintea lor.

– O vezi? strigă Evan, acoperind vuietul turbinei.

Soarele licărea în pârâu. I se păru că deslușea o formă lunguiaţă, dar...

– Nu încă.

– Foloseşte asta.

Coleen îi întinse un set de aparatură optică racordată la com: un binoclu cu camere video, legat la sistemul central de computere al coloniei.

– Cassandra, îi încredinţez Jessicăi ochelarii de luptă.

– Gata, Jessica, răspunse computerul.

Şi-i puse – arătau ca nişte ochelari grei de soare şi îţi creau impresia că porţi aşa ceva – şi fu răsplătită cu o versiune mărită a perspectivei camerei de luat vederi a Cassandrei. Îi reglă astfel încât lentila din dreapta să fie transparentă, iar cea din stânga să-i ofere imaginea furnizată de com.

Îşi mişi ochiul drept.

Daaa... acolo era dragonul. Pâlpâind în nuanţele fluorescente de roşu şi albastru ale imaginii termice, ţiparul se trudea să înainteze în amonte.

– Cassandra, afişează dimensiunile, cu cea mai bună aproximaţie.

Lungimea: 647 cm
Greutatea aproximativă: 27 kg

Cassandra le oferi imaginea traiectoriei şerpuitoare a ţiparului.

– Măreşte, şopti Jessica.

Ţiparul se opri, apoi şerpui înainte şi înapoi. Crescu, umplându-i întreg câmpul vizual.

– Cine a dat alarma?

– Micul Chaka sau tatăl lui, răspunse Coleen. Unul dintre cei doi Mubutu a declanşat alarma de pe fluviu. Ceva atât de mare n-a mai fost văzut niciodată.

Nu în cei douăzeci de ani de când suntem aici şi nici în... Cântări implicaţiile. La sosirea oamenilor, insula Camelot avea un sistem ecologic extrem de simplu, sonomi şi sedimente verzi în apele curgătoare, Joe şi pterodoni pe înălţimile munţilor, câteva plante cu spini împrăştiate pe câmpii. Grendelii mâncaseră orice altceva. Dar cât timp stătuseră lucrurile astfel?

– Ştii ce înseamnă asta? Grendelii n-au stăpânit insula de mii de ani. N-aveau cum, ţiparii nu s-ar mai fi întors...

– Eşti sigură?

– Nu, dar e ceva la care trebuie să ne gândim. Nu-l pierde!

– O să-ți dau altul. Ce i-a făcut să revină, după atât de mulți ani?

– Ei, uite o întrebare interesantă.

Harababura maiestuoasă de granit numită Marele Munte Noroios se înălță să-i întâmpine. Piscurile erau întotdeauna brăzdate de ceață. Câțiva pterodoni enervați se prăvăliră din cuiburi, cercetând Țânțarul VI. Oamenii nu vânau pterodoni. În cele două decenii scurse de când omenirea infestase Avalonul, imensele creaturi pieloase își pierduseră orice teamă și acum considerau că Țânțarii nu meritau decât să fie luați în râs. Autogirele erau rapide, dar stângace, reușind cu greu să întreacă un pterodon care zbura în linie dreaptă și nefăcând nicidecum față competiției în domeniul acrobațiilor.

Țiparul își continuă înaintarea anevoioasă în amonte. Se gheboșa dureros în apa puțin adâncă, luptându-se cu tot atâta insistență cât dăduseră întotdeauna dovadă somonii de pe Pământ.

Somon.

Sonom.

Jessica își reținu un tremur.

Creatura era aproape cu siguranță carnivoră. Ar fi putut fi tot atât de periculoasă ca o murenă de pe Pământ, pe de-a-ntregul capabilă să smulgă o halcă de carne de mărimea mingii de baseball din fesele unui imprudent, dar n-ar fi trebuit să fie în stare de nimic altceva. Nu putea ieși din apă.

Și totuși...

– Dacă ar fi putut intra în *viteză* s-ar fi folosit de asta până acum, decretă Jessica. Cassandra, verifică în baza de date, caută o imagine asemănătoare.

– Nimic nu se potrivește perfect. O formă similară de viață, de două sute nouăzeci de centimetri lungime, a fost observată în pârâul de pe insula Corabia Neagră.

Pentru o clipă, în câmpul ei vizual se contură o hartă: Corabia Neagră era o insulă mai mică, nelocuită, din largul coastelor continentului.

– Dovezi ale existenței *vitezei?*

– Nici una. Nici un săculeț pentru viteză vizibil, nici un organ care să fi evoluat pentru răcire. Probabilitate redusă către zero.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Fiecare Țânțar era dotat cu o carabină cu șocuri, complet încărcată, pentru cazul că grendelii ar fi reapărut vreodată. Ceea ce nu se întâmplase, dar toată lumea învăța oricum să folosească arma. Carabinele cu șocuri fuseseră concepute pentru a conține numeroase tipuri de încărcături: în primul rând, era vorba despre o săgeată capabilă să înmagazineze energie electrică pentru a paraliza victima și despre o biotoxină artificială care genera o supraîncărcare a săculețelor pentru *viteză. Viteza* era hemoglobină hiperoxigenată care le permitea grendelilor să accelereze, atingând o sută zece kilometri la oră în vreo trei secunde. Toxina înnebunea grendelii, care se

îmbătau cu propria lor „adrenalină". Un grendel îmbătat de viteză genera suficientă căldură să se coacă pe sine însuşi în aproximativ şaptezeci de secunde.

Evan se lovi cu degetul peste ureche.

– Am înţeles.

– Care e ordinul? strigă Coleen.

– Ucide-l. Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale. Consemnat în dosarul pentru acces rapid. Întâi ucide, apoi gândeşte-te dacă putea face vreun rău.

– N-are picioare, spuse Jessica. Abia dacă se poate mişca pe uscat. Cassandra susţine că nu foloseşte *viteza*. Să aşteptăm.

– Am ordinele mele, răspunse Evan, cu părere de rău.

– Ţânţarul VI mai e echipat pentru transportul delfinilor?

– Sigur. Ieri i-am dus pe Quanda şi pe Hipshot.

– Excelent. Cineva s-a jucat cu o tablă Ouija.

Ţiparul se străduia să tot urce, grăbindu-se orbeşte şi scoţând un timp extraordinar de bun. Justin ţinea pasul, deşi cei mai mulţi copii se lăsaseră păgubaşi. Jessica intră în legătură cu el folosind comul.

– Aici Jessie. Cum ţi se pare creatura?

– *Urâtă fiinţă. Însă ne ignoră. Care e ordinul?*

– Ucide-l.

– *Tu ce părere ai?*

– Să-l lăsăm să trăiască.

– *Îmi place cum gândeşti. Zack are gheaţă-n cap.*

Se auziră pârâiturile unor paraziți și o altă voce intră în legătură. Era Zack Moskowitz, guvernatorul Avalonului.

– *Găsesc că asta e o glumă de prost-gust, tinere. Ascultați-mă amândoi – tatăl vostru a dat ordine...*

– Tata nu e aici, Zack.

– *Vreau să ucideți chestia aia. Nu știm...*

– E adevărat, nu știm. O s-o ucid când o să fiu pregătită.

– *Fir-ar să fie, Jessica!*

Ea bătu cu degetul în căști.

– Brzztfplt. Doamne, Zack, se-ntrerupe legătura. Terminat.

Închise legătura cu comul în timp ce Evan aducea Țânțarul pe traiectorie de asolizare lângă un lac întins. Autogirul se lăsă pe stânci cu o bufnitură scurtă. Ea înhăță carabina și se îndepărtă cu repeziciune.

Țiparul se arcui și se avântă prin golul dintre două stânci, se uită la ea fără s-o vadă și șerpui către mijlocul iazului.

Coleen se apropie ceva mai mult, înregistrând totul cu holocamera. La fiecare mișcare a țiparului, prin fața ochiului stâng al Jessicăi fulgera o serie sacadată de imagini remanente, mărite pe computer. Programul de studii exobiologice al Cassandrei avea parte de o zi pe teren.

– Du-te mai aproape, Coleen.

Ţiparul se foia în toate părţile, şfichiuind apa limpede precum cristalul a iazului. Jessica se căţără pe un bolovan să vadă mai bine.

– Cassandra: M-D Coleen DESPRE ŢIPAR, şopti Coleen alături de ea, deschizând un fişier personal, după care începu să înregistreze. Asemănător cu un ţipar. Probabil carnivor. Cinci metri lungime. Viteza maximă estimativă: patruzeci de kilometri pe oră. Nu e pui. Haşurile în cruce indică locurile unor cicatrice vindecate. Vârsta: minimum un an, probabil mai degrabă zece, posibil mult mai mulţi. Un animal matur, în căutarea unui loc de depunere a icrelor.

Justin fu al doilea care se cocoţă pe bolovani. Copiii şi alţi adolescenţi veneau pe urmele lui. Alergase în susul dealului şi sufla greu, în ciuda excelentei sale condiţii fizice.

Coleen dădu din cap, în semn că îi văzuse, şi continuă să vorbească:

– Putem face pariu că nu şi-a mai depus icrele aici. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Probabil memoria speciei. Îi place gustul apei.

– Apa e rece ca gheaţa. N-are cine ştie ce gust, comentă Justin.

– E extraordinar, spuse Evan. Primul. Primul animal de uscat care se întoarce – sau e oceanic?

– Dacă nu luăm în seamă două specii de păsări necunoscute, ai dreptate, încuviinţă Coleen.

Ţiparul începu să se mişte descriind cercuri din ce în ce mai mici, ca şi cum ar fi luat în stăpânire

iazul. Apoi încremeni. Copiii se adunară pe țărm, jur-împrejur. Printre ei trecu un îndemn la tăcere, vibrând de febra așteptării.

Jessica anticipă prima dorință a lui Justin și îi întinse comcardul ei înainte de a apuca să pronunțe cuvintele. El oftă de plăcere.

Se petrecea ceva nou, ceva care avea să le umple conversațiile săptămâni de-a rândul – o contribuție importantă la viețile lor. Fie și numai pentru asta era datoare să-i acorde țiparului o șansă de supraviețuire.

Era necesar ca primii, coloniștii din prima generație, să aprobe mai multe vizite pe continent. Era necesar!

La urma urmelor, reprezentanții sistemului ecologic local se întorceau. Dovezile erau pretutindeni. Flora trebuia catalogată pentru a treia oară. Vântul aducea spori de ciuperci, grăunțe purtate de minuscule umbreluțe și semințe gata să răsară, iar recoltele de plante terestre de pe Avalon se aflau prima oară într-o competiție reală. Buruienile constituiau un aspect universal al vieții.

Iazul era înconjurat de vreo două duzini de copii. Țiparul rămase nemișcat, apoi zvâcni, făcând să clipocească apa, și încremeni iarăși. Justin își ajustă aparatura facială, mărind imaginea micului miracol.

Se întâmpla *ceva*, dar Jessica trebui să se aplece, sprijinindu-se în genunchi și în coate ca să poată vedea. Dintr-o glandă aflată la două treimi din lungimea țiparului, pe partea dorsală, începu să izvorască o

masă gelatinoasă. Ţâşnea ca frişca, lăptoasă, cu punctişoare roşii în interior.

Icre. Mii şi mii de ţipari minusculi. Casca Jessicăi pârâi. Zack.

– *Jessica? Încă n-ai ucis chestia aia?*

– Sacrilegiu, spuse ea, cu voce distantă. Miracolul naşterii. E ceva care ţine de ovare – n-ai cum să-nţelegi.

– *Ce naiba, nu ştii ce soi de creatură e.*

– Oh, iar tu ştii, nu-i aşa, Zack?

Împroşcarea părea să se fi încheiat. Apa iazului se liniştise iarăşi.

Jessica alese încărcătura carabinei cu şocuri.

– Treizeci de kilograme sau pe-aproape, rosti ea, cu voce scăzută, şi răsuci cadranul, trecând pe săgeţile cu sarcină electrică.

Pe săgeata marcată pe armă clipi un led verde; energia stocată în baterii era suficientă. Fără nici o tragere de inimă, puse degetul pe butonul de armare.

Faţa prelungă a lui Justin era calmă.

– Acum?

– Nu încă. Să vedem dacă e de aşteptat să moară aici.

El dădu din cap, încuviinţând. Ţiparul continua să stea liniştit, aproape tremurând. Pulsaţiile i se uniformizară, de parcă s-ar fi încordat, pregătindu-se pentru o misiune dificilă. Muşchii negri şi uzi i se umflau şi i se destindeau.

Apoi apăru un norişor negru, la un sfert din lungimea trupului faţă de coadă.

– Fluid seminal? şopti Jessica. Dublă fertilizare hermafrodită?

– De ce extrasomatică? întrebă Evan.

– Gândeşte-te, spuse Justin, cu voce scăzută. E posibil ca pe vremuri iazul să fi *clocotit* de ţipari. Îşi eliberează icrele. Apoi lichidul seminal. Care se împrăştie în apă, probabil fertilizând icrele altor indivizi. Exogeneză instantanee.

– Greşit, făcu Coleen, fluierând. Cred că e sânge.

– Sânge?

Ţiparul începu să-şi lepede coada. O bucată de carne se desprindea de masa principală a corpului şi sângerarea era acum mult mai abundentă.

– Tot sângele ăsta în apă, zise Justin. Cea mai bună dovadă din câte am văzut vreodată că grendelii nu sunt originari de pe insula asta.

Coleen alergă spre Ţânţar, descărcă o rolă de pânză cauciucată absorbantă şi o târî către iaz. Îşi scoase pantofii şi şosetele şi îşi suflecă pantalonii.

– Fac pariu că mineralele din sânge sunt un marcaj al teritoriului unei mame, al locului ei de împerechere.

– Loc de împerechere? se miră Justin.

– Eu zic că *nu* e hermafrodită. A fost fertilizată înainte de a ajunge aici. A înmagazinat lichidul seminal şi l-a expulzat acum.

– Pariem.

Coada se desprinsese între timp aproape cu totul, înnegurând apa cu sânge. Nu se mai ţinea decât în câteva resturi de ţesut. Nişte fibre pe care le văzură rupându-se.

Ţiparul se dezmorţea înotând în cercuri leneşe.

– Mie nu mi se pare c-ar fi pe moarte, spuse Justin.

Creatura păru să-i observe pentru prima oară. Se scufundă, şerpuind cu violenţă sub apă, şi părăsi iazul.

– E timpul, şopti Jessica, şi îi înfipse o săgeată cu sarcină electrică exact în ceafă.

Creatura tresări o dată, apoi încă o dată, şi pieri sub unde.

– Luaţi-l! Justin intra deja în apă. Nu vrem să se ducă la fund!

Coleen McAndrews era chiar în spatele lui.

– S-a scufundat printre pietre, cu capul înainte – l-am văzut afară din apă pentru mai mult de treizeci de secunde. Cred c-o să reuşim.

O clipă mai târziu, ţiparul era înfăşurat în prelată. Copiii începură să plonjeze în apă, alături de ei. Jessica le făcu semn să se retragă.

– Atenţie la icre! ţipă ea. Rămâneţi pe mal.

Rostogoliră creatura afară din iaz. Avea pielea surprinzător de poroasă şi supura de apă. Nu avură nevoie decât de o clipă ca să aşeze ţiparul şi învelişul care îl proteja într-unul dintre suporturile pentru delfini de sub pântecul Ţânţarului VI. Jessica se urcă la bord.

– O să trimitem aici alt Ţânţar, strigă, acoperind şuierul tot mai puternic al rotoarelor. Faceţi rost de o mostră de icre şi ne întâlnim la Acvatica.

– O să fiu acolo în zece minute, promise Justin.

Ea chiui de bucurie, ridică mâna şi îşi lovi palmele cu putere. Le străluceau ochii.

– Avem unul, la naiba, spuse Jessica.

Zece secunde mai târziu Ţânţarul VI era în aer, avântându-se către oraşul Avalon.

2

MAMA ŢIPAR

Ce vesel pare să rânjească
Cum gheare-ntinde lin,
Poftind micuţii peşti în gura-i
Cu fălci zâmbind senin!

LEWIS CARROLL, *Alice în Ţara Minunilor*[1]

Ţânţarul se avântă spre cer. Mâinile sigure ale lui Evan îl înălţau cu atâta repeziciune încât pământul părea să se micşoreze sub ei. Acceleraţia era puţin cam prea mare pentru Jessica, dar ăsta era Evan. Nici de-a naibii nu l-ar fi lăsat să-şi dea seama că o speriase. Se prinse de bara orizontală plasată deasupra instrumentelor de bord, cu speranţa că el n-avea să-i remarce încheieturile albite ale degetelor.

Luă legătura cu Biomed, staţiunea din oraşul Avalon.

---

[1] Traducere de Vasile Poenaru, Editura Coresi, 1999 (n. tr.).

– Chaka. Am ceva pentru tine. Scoate-i pe Hipshot și pe Quanda din compartimentul trei cât mai curând cu putință.

– *Are legătură cu țiparul ăla despre care vorbește toată lumea?*

– Poți să faci pariu.

– *Mă așteptam la așa ceva. Scoatem apa sărată din bazin și îl umplem cu apă din Miskatonic.*

– Vreau să am un copil cu tine. Putem obține un diagnostic complet în cinci minute?

– *Scopul nostru este să aducem mulțumire.*

Țânțarul coborî aproape în cădere liberă, îndreptându-se spre tabără. Forma arcuită a orașului Avalon, de două ori mai întins decât fusese inițial, se răsfiră sub ei. Toate țarcurile sale cu vite, locuințele, magazinele și cuvertura matlasată a ogoarelor se năpusteau spre ei cu o viteză care-ți răscolea măruntaiele.

Iar acolo, lângă domul Biomed, se aflau cele trei bazine cu apă sărată. Din fericire, în momentul acela nu aveau nici un animal bolnav, dar doctorul Mubutu îi adusese pe Quanda și pe Hipshot din laguna numită Surferi, oferindu-le o oarecare intimitate cu speranța că s-ar fi putut împerechea. Cineva înalt și negru – cu siguranță micul Chaka – se afla sub ei, lângă țarcuri, dar Jessica pur și simplu n-avea timp de gândire. Evan chiuia în timpul coborârii, savurând fără îndoială pe deplin paloarea așternută de acrobațiile lui pe fața ei. *Ai răbdare, Evan*, jură ea, în tăcere. *Ți-o coc eu pentru asta.*

Bazinele cu apă sărată se înălțau la un metru și jumătate deasupra pământului și coborau până la un metru optzeci sub suprafața lui. Compartimentul fusese secat și apa din Miskatonic era pompată cu un debit de trei sute de litri pe minut. Ţânţarul VI se opri deasupra lui, planând, cu rotoarele de sub coadă înspumând lichidul.

Micul Chaka îi aștepta pe dalele albe care pardoseau marginea bazinului. Jessica tăie parâma care ținea încărcătura. Ruloul de pânză plastifiată se desfăcu și țiparul lung de trei metri și jumătate căzu, împroșcând apa puțin adâncă. Fata sări jos, alături de Chaka, și flutură mâna, în semn că Ţânţarul putea să plece.

Țiparul zăcea pe fundul bazinului, abia acoperit de apa al cărei nivel creștea încet.

– Cred că nu e decât năucită, strigă micul Chaka, și îngenunche alături, studiind țiparul negru. Se pare că trece apa prin branhii. Să-i dăm mai mult oxigen, spuse, și șopti ceva în comcardul său, după care în dreptul injectoarelor de aer de pe fundul bazinului se formară mai multe bule. Asta ar trebui să-i prindă bine.

Micul Chaka Mubutu avea aproape doi metri înălțime și pielea de culoare întunecată, însă trăsături ascuțite, întâlnite cel mai adesea la albi. Nu semăna deloc cu tatăl său adoptiv, doctorul Mubutu – Marele Chaka. Cei doi erau primii biologi din colonie. Doctorul Mubutu se afla încă acasă,

la staţiunea de cercetări maritime situată la vest de Surferi.

– E tot ce putem face. Nu ştim destul de multe despre ea ca s-o ajutăm.

– Sper că va trăi, zise Jessica.

– Şi eu. Pare robustă. Las-o în seama Mamei Natură. Eu mă duc înăuntru. Vii?

– Să-mi iau echipamentul.

Ţânţarul VI zumzăia coborând către betonul platformei hexagonale de asolizare de lângă Biomed. În timp ce o atingea, tânăra îşi înhăţă centura. Părul îi flutura în curentul de aer stârnit de rotoarele încă în mişcare, dar ea nu băgă de seamă. Se îndreptă grăbită spre clădire.

În momentul când intră în Acvatica, micul Chaka deschisese proiectoarele holografice, care funcţionau deja. Peretele vestic al staţiunii se făcu nevăzut când camerele de luat vederi şi senzorii începură să afişeze informaţiile primite din bazinul cu apă învolburată şi spumă. Băiatul stătea pe un scaun pivotant supradimensionat, cu tastatura în poală. Îşi flutură mâna, arătându-i un alt scaun, mult mai apropiat de dimensiunile normale.

– Ce avem aici? întrebă el.

– Ar trebui să ştii mai bine decât mine.

– Numele fişierului?

– Mama Ţipar.

– Cassandra? rosti încet Chaka. Să vedem ce ştim despre Mama Ţipar.

– Corelez fişierele. Rezolvat. Informaţiile sunt disponibile, răspunse familiara voce detaşată a computerului.

Pentru el, glasul neutru avea un ritm melodios din Noua Guinee.

Spaţiul holografic se diviză în două imagini. Una continua să fie a ţiparului, înlocuit în cealaltă de odiseea eroică a depunerii icrelor, surprinsă de ochiul Ţânţarului.

– Ce avem...? şopti Chaka.

Urmări căderea cozii şi chicoti.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Jessica.

– Apa Amazonului provine din gheţari, e săracă în minerale. Mama Ţipar se asigură că puii ei vor avea mâncare.

– Canibalism?

– Nu, e unul dintre trucurile somonilor. Somonii de pe Pământ înoată în amonte şi mor. Mama de aici îşi lasă în urmă numai coada, dar şmecheria e aceeaşi. Coada va putrezi. Paraziţii pe care îi conţine se vor înmulţi exponenţial pe măsură ce se vor descompune ţesuturile. Insectele vor veni la masă. Apa va forfoti de insecte, viermi şi alte asemenea vietăţi. Micuţii vor avea cina asigurată, nu-i aşa, mămico?

Afară, cerul noros se limpezi pentru o clipă şi Tau Ceti îşi trimise lumina orbitoare prin plafonul boltit al Acvaticii, făcând să pălească imaginile holografice. Tavanul se polarizează şi hologramele străluciră iarăşi.

Încet-încet, ţiparul începu din nou să zvâcnească.

– Să aruncăm o privire mai de aproape, murmură Micul Chaka.

Ţiparul prinse să se umfle sub ochii lor. Pielea îi dispăru în timp ce Cassandra, îndatoritoare, trimise ultrasunete ce ricoşară în apă, ajustând apoi imaginile scanate.

– Aha...

Uşa se deschise brusc şi Zack Moscowitz intră valvârtej.

Preşedintele Avalonului avea vreo cincizeci şi cinci de ani tereştri şi gravitaţia ceva mai mare nu îl tratase cu mănuşi. Îi căzuseră umerii şi faţa avea riduri adânci. Mustaţa şi sprâncenele, cauza unei nefericite asemănări cu Groucho Marx, acum mai subţiri, erau împestriţate cu fire albe. Grijile şi nenorocirile, stresul şi responsabilitatea îl gârboviseră, de parcă ar fi cărat o povară.

– Jessica! răcni el. Ţi-am ordonat clar să ucizi creatura aia.

– De ce? întrebă ea, cu blândeţe. Şi, apropo, salut, Zack!

– Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale. „Până la o altă evaluare, toate speciile noi sunt considerate ostile." E prima oară când se întoarce pe insulă ceva de dimensiuni atât de mari. Are tendinţe amfibiene pronunţate.

– Aşa cum are şi nepoata mea, ceea ce n-o preschimbă într-un grendel.

– Ia privește, făcu Chaka, și se lăsă să alunece în scaun, împreunându-și degetele negre și groase la ceafă.

Capul țiparului căpătă dimensiunile unei orci, dând la iveală o gură plină de dinți minusculi și uniformi, părând foarte ascuțiți.

– Mama mănâncă pești mici. *Ar putea* lua o îmbucătură din piciorul tău dacă s-ar întâmpla să calci pe ea. Îmi pare rău că te deziluzionez, Zack, dar nu reprezinți ceea ce înțelege ea printr-un prânz.

Bărbatul mormăi și se întoarse din nou spre Jessica.

– Puțin îmi pasă, spuse el. Un ordin e un ordin.

– Știu, răspunse ea, cu voce încă extrem de egală. Regulile sunt reguli fiindcă nu ne putem încrede în propriile aprecieri. *Tu* nu te poți încrede.

Eu n-am intrat niciodată în somn criogenic. N-am gheață în cap.

– Tata a emis majoritatea ordinelor permanente, ți-aduci aminte?

– Iar tu profiți. Cadmann o să se-ntoarcă mâine.

Jessica se aplecă în față.

– Ce te face să crezi că-mi pasă? Grendelii cercetași sunt conduși de A Doua Generație. Biomed e condus de a A Doua Generație. E pentru nativii stelari, nu pentru nativii terești.

– Pe moment.

– Țiparul a fost reperat de...

– ...senzori creați și monitorizați de adulți. De Prima Generație. Noi am instalat sistemul de

avertizare şi am trimis Ţânţarul. Tu l-ai rechiziţionat şi mi-ai contramandat ordinul...

Ochii albaştri ai Jessicăi se îngustară, scăpărând.

– Faleza lui Cadmann nu se află sub controlul administraţiei oraşului Avalon, nu s-a aflat niciodată, şi tu ştii al naibii de bine *de ce*. Ţiparul a fost capturat acolo. Cu tata nu se poate lua legătura. Până la întoarcerea lui, eu şi Justin conducem Faleza. Am luat decizia în baza autorităţii mele şi a controlului pe care îl deţin asupra grendelilor cercetaşi. Chaka?

Acesta se răsuci în scaunul pivotant şi spuse:

– Mama Ţipar e la loc sigur, Zack. Putem pune o plasă deasupra bazinului, dacă vrei.

– Ştii al naibii de bine că nu e asta problema. Problema e că ţi-ai depăşit autoritatea. Eu răspund de securitatea acestei colonii...

Zâmbetul Jessicăi era aspru, dar vocea îi rămase egală şi lipsită de orice urmă de irascibilitate.

– Şi, cu toate că eu n-am avut nimic de-a face cu acordarea acestei autorităţi, am acceptat decizia. Până acum. Dar cred că despre Avalon avem mai multe de învăţat de la o creatură vie – iar acum avem icre care vor fi purtate în josul muntelui...

– *Icre?* izbucni Zack, furios. Vreau să fie distruse...

– Tu reprezinţi autoritatea civilă şi, ca atare, deţii controlul în privinţa urgenţelor obişnuite. Însă asta nu e una dintre ele, nu e nici un fel urgenţă. E vorba despre viaţa obişnuită a planetei. Sistemul ecologic

se reface. Semnele au apărut de opt ani. Plante. Grăunțe purtate de minuscule umbreluțe, și uite ce a crescut din *ele!* Nici o pasăre, dar avem specii noi de pești și de insecte – asta e important, așa a arătat cândva insula. Trebuie să discutăm într-un consiliu comun, nativii terestri și nativii stelari...

– Adulți și A Doua Generație, rosti absent bărbatul.

– Foarte bine, dar asta e de competența consiliului comun. Prima și A Doua Generație împreună. Sau a unei comisii biologice. Dar nu e ceva care ține de *reguli* sau care se supune unei decizii autocrate, dictate de panică.

– Dar...

– Lumea e a noastră. A noastră, nu doar a voastră.

– Aveam impresia că asta e o republică – nu un principat, interveni Chaka, pe un ton batjocoritor, dar blând. Și e și lumea noastră.

Zack închise o clipă ochii și în cele din urmă dădu din cap.

– Bine, bine. Aveți dreptate. Foarte bine. Vreau o acoperitoare pentru bazin. Vreau să-l informezi pe tatăl tău, imediat ce poți lua legătura cu el. Și o să ținem o întrunire specială, imediat după întoarcerea lui, zise, și puse mâna părintește pe brațul fetei.

Ea o lăsă să zăbovească acolo.

– Voi nu vă aduceți aminte, nu aveți cum, continuă el, cu un soi de resemnare, și Jessica înțelese două lucruri: mai întâi, că era pe punctul de a primi

o doză de teamă de grendeli, şi apoi, că vorbele se apropiau de o scuză pe cât de mult îi stătea lui în putinţă. E linişte şi pace de multă vreme. Vrem să rămână aşa.

Pentru binele vostru, copii.

O bătu pe braţ, apoi se uită încă o dată lung la ţipar, privindu-l cu asprime. Creatura începea să şfichiuie apa bazinului, foindu-se încoace şi încolo. De parcă ar fi căutat o cale de ieşire.

– Acoperă cu ceva bazinul ăla, mai adăugă, şi părăsi încăperea clătinând din cap.

– Are gheaţă-n cap, făcu Chaka. Ştii ce spune Ruth?

– Ce?

– Că Zack doarme într-o cameră separată. O trezeşte pe Rachel în toiul nopţii, ţipând.

– La naiba, cred că jumătate dintre cei din Prima Generaţie au coşmaruri. Războaiele Grendelice le-au încremenit în minte, zise Jessica, şi scutură din cap. O poveste îngropată de mult, omule, îngropată. La fel ca grendelii.

– Grendeli există. Pe continent sunt o grămadă. Într-o bună zi va trebui să-i înfruntăm.

– Sau o vor face copiii noştri. Cred că nu vom fi nevoiţi să ne stabilim pe continent vreme de încă multe generaţii.

– Ba da, vom fi, ripostă Chaka. Mai bine mă duc s-acopăr bazinul.

– Vrei unul?

– Va fi supărător, răspunse el, ridicând din umeri.

– Atunci las-o baltă. Nu te osteni.

Băiatul se uită la ea. Înainte de a apuca să spună ceva, îi întrerupse zumzetul unui Ţânţar care se apropia.

– Ăsta trebuie să fie frăţiorul meu, cu mostrele de icre.

– Aşa e. Cassandra, vreau o simulare a ciclului de viaţă, vorbi Chaka, plin de energie.

– Unde crezi că trăieşte creatura asta?

– Poate în Apele Adânci de la nord de Surferi.

Justin intră trântind uşa. În mâini îi clipocea apa întunecoasă dintr-un vas plin pe jumătate. În care plutea o mostră gelatinoasă de icre.

– Crăciun fericit, făcu el, cu veselie. Suntem pregătiţi?

– Aproape.

Chaka luă recipientul cu multă grijă. Extrase câteva picături din lichidul tulbure şi le plasă într-un analizor. Computerul intră în acţiune. În scurt timp, un şuvoi de apă filtrată, special pregătită, începu să curgă într-un mic bazin de pe bancul de lucru. După ce se umplu, băiatul răsturnă conţinutul recipientului în bazin.

Jessica se aşeză lângă Justin şi îi făcu cu ochiul.

– Zack m-a făcut cu ou şi cu oţet din cauza prietenului nostru alunecos.

Chaka era voinic, era cel mai puternic dintre nativii stelari, dar în timp ce lucra nu-ţi dădeai seama.

– O să disecăm una dintre icre ca să arunce Cassandra o privire. Acolo. Fereastră, te rog.

Un potop de simboluri biologice şi matematice se derulară pe lângă ei într-o mică fereastră holografică, de parcă ar fi tras cu ochiul în mintea Cassandrei. Ea compara ţiparul cu alte forme de viaţă avaloniene, inclusiv cu înspăimântătorii grendeli. Analiza icrele până la structura ADN. Deşi era de înţeles că acurateţea nu putea trece de treizeci la sută, avea să imagineze cel mai apropiat de realitate ciclu de viaţă al creaturii, incluzând hrana preferată şi o serie de momente ale dezvoltării.

Ţiparul se transforma în faţa ochilor lor: imaginea lui holografică era când acoperită de piele, când de o reţea de muşchi, când un simplu schelet, răsucindu-se sinistru prin apă. Acum era un sac gelatinos înţesat de organe interne, pentru ca în clipa următoare să nu mai fie altceva decât un sistem nervos, cu toate punctele de ramificare evidenţiate cu albastru.

Jessica îşi aprinse o ţigară. Era rulată mecanic, dar nu avea filtru. Plantaţia de tutun se întindea pe ceva mai puţin de patru hectare dintre cele aproape cinci mii acoperite de culturi din jurul Camelotului. Se iscaseră mai multe dispute în privinţa deciziei de a planta sau nu seminţele. Cei mai mulţi dintre nativii tereştri nu fumau şi detestau tutunul. Unii fuseseră de-a dreptul uimiţi aflând că la bordul navei *Geographic* se găseau asemenea seminţe. Plantarea cânepii fusese precedată de acelaşi gen de dezbateri.

Viciile omenirii o însoţiseră printre stele. Alcoolul, nicotina şi marijuana existau pe Avalon, aşa

cum existau şi câmpuri cu maci şi arbuşti de coca. Pe culmile dealurilor fusese plantaţi arbori de cafea. Dintr-o perspectivă farmaceutică, cocaina şi morfina erau medicamente foarte valoroase. Cânepa era o fibră vegetală extrem de rezistentă şi de utilă. Tutunul... ei bine, tutunul era tutun.

Jessica îşi îngăduia să fumeze o ţigară sau două pe zi. Ar fi trebuit să consume de patru ori mai mult ca să apară o deteriorare clinică a ţesutului pulmonar şi oricum trecuse un secol de când cancerul nu mai curmase viaţa nimănui. Cât despre celelalte droguri... ei bine, făceau parte din istoria omenirii.

– Cumplit obicei, făcu Justin.

Ea încuviinţă dând din cap şi îl împinse către uşă.

Pompele bolboroseau anemic şi ritmic, învârtejind apa tulbure în bazinul cu icre.

Chaka era absorbit pe de-a-ntregul: din partea lui, restul lumii putea să dispară.

– Ascultă, spuse Jessica, o să luăm legătura mai târziu, da?

Ruth Moskowitz îi aştepta chiar în faţa uşii, cu o expresie nedumerită pe figura rotundă, simpatică. Era o brunetă de un metru şaptezeci, bine proporţionată. Atrăgătoare, dar nu frumoasă. Cu forme rotunde, dar nu durdulie. Competentă, dar, după toate aparenţele, nu deosebit de inteligentă. Ruth era la limită în toate privinţele şi nu se făcea remarcată decât pentru faptul că era fiica lui Zack. Îşi scoase mănuşile de lucru.

– E o frumusețe, le zise.

– Ce e o frumusețe? întrebă Justin.

– Țiparul! Povestiți-mi despre el.

– Nu-i mare lucru de povestit, vorbi Jessica. În dimineața asta înota pe Amazon, în amonte, știi, chiar prin camera de zi... Oh, Amazonul e un pârâu.

– Știu. Am fost la voi acasă. Probabil că se îndrepta spre iazurile de deasupra cetățuii.

– Da, chiar așa.

– Ce-ar fi putut căuta acolo? Sus nu e nimic altceva decât ghețarul.

– Iar ai dreptate. Se ducea spre izvor să-și depună icrele.

– Ooh. Aș vrea să fi fost acolo. Înseamnă că nu reprezintă un pericol?

– Pare destul de inofensiv. Chaka îl studiază.

– Fac pariu că tata a fost foarte agitat. Ordinul Permanent 142 al Conducerii Municipale, explică Ruth, părând nedumerită. Probabil ți-a cerut să-l ucizi, dar văd că e încă viu.

– E adevărat, încuviință Jessica.

– Aș vrea să fi fost acolo, repetă Ruth.

Comcardul ei ciripi. Îl ridică și ascultă o clipă.

– Da, tată, spuse apoi. O să-l întreb.

Îi adresă Jessicăi un zâmbet nesigur.

– Trebuie să-l întreb ceva pe Chaka...

– Bine. Pe curând.

Ruth intră în clădirea Biomed. Justin și Jessica se priviră zâmbind.

– Aş vrea să fi fost acolo, făcu Justin, imitând vocea lui Ruth.

– Eşti rău, îi reproşă Jessica, dar râse.

Era uşor să râzi de Ruth.

– Tu eşti cea care-a uitat că a fost în cetăţuie. De fapt, a fost chiar de mai multe ori.

– Cu ani în urmă. Uite ce e, tu ai decis că nu poate fi grendel cercetaş...

– Am luat hotărârea cu toţii. Ştii că s-ar fi dus drept la Zack dac-ar fi aflat ce facem.

Justin se urcă pe scară, până deasupra bazinului numărul doi, şi agită apa cu mâna până când se apropie Hipshot, micul mascul negru din perechea de delfini, care i se frecă de mână. Îl mângâie cu prudenţă.

– Ce zici, băiete? Crezi că o să faci o tumbă cu Quanda?

Jessica se aşeză lângă el. Îşi coborâră privirile către oraşul Avalon.

Principala aşezare a coloniei se fălea acum cu aproape trei sute de locuinţe separate şi aproape în fiecare lună se mai construia încă una.

Dintre cei două sute de colonişti iniţiali rămăseseră în viaţă o sută treizeci şi şapte. Cei mai mulţi locuiau acolo, în spaţiul extins al taberei originare. Câţiva îl imitaseră pe colonelul Cadmann Weyland şi îşi construiseră locuinţe permanente în alte locuri de pe insulă. Alţii aveau cabane de vânătoare şi câte o a doua casă în preajma zonei înzăpezite. Colonia

de pescuit de la Surferi era domeniul neoficial al nativilor stelari, nu tocmai un oraş separat şi nu tocmai permanent, o tabără de vară perpetuă legată de colonia principală prin Ţânţari. Dacă sistemul nervos al coloniei era alcătuit din comcarduri, autogirele numite Ţânţari, construite pe Pământ şi asamblate pe Avalon, erau sistemul ei circulator. Nu erau niciodată destui. Ca să construiască mai mulţi era nevoie de celule de alimentare, care aveau nevoie de paladiu şi de platină pentru catalizare. Acestea se procurau în urma mineritului şi a prospectărilor, ceea ce implica accesul pe continent, însă Ţânţarii nu aveau o autonomie suficientă pentru a efectua operaţiuni de rutină acolo, unde nu exista, oricum, nici o posibilitate de reîncărcare a celulelor. *Dar dacă am avea o uzină electrică şi mai multe celule de alimentare care să poată fi încărcate pe continent...*

Pentru indiferent ce ne-am dori să facem e nevoie de alte două lucruri, se gândi Jessica. Pe măsură ce îmbătrâneau primii, erau consumate din ce în ce mai multe dintre resursele coloniei, lucruri pe care le dorea Prima Generaţie, ba nu, de care *avea nevoie*, lăsând tot mai puţin pentru investiţiile în viitor.

Cred că suntem bogaţi, îşi spuse, amintindu-şi de imaginile sărăciei de pe Pământ păstrate în memoria Cassandrei. *Pământenii ar numi locul ăsta Paradis. Iar primii nu vor trăi la nesfârşit.* Îşi alungă gândul tot atât de repede cum îi venise în minte. Părea morbid. *Avem Ţânţarii şi comcardurile. O avem cu*

toţii pe Cassandra şi avem toate bibliotecile pe de Vechiul Pământ, avem tot ce-au învăţat oamenii înainte de a-l lăsa primii în urmă, aducându-ne aici. Încă mai suntem o comunitate unică, dacă închizi un ochi şi îl mijeşti puţin pe celălalt.

O singură comunitate, dar acum existau mai multe locuri unde se putea trăi. Jessica prefera aşezarea iniţială – centrul nervos. Surferi era frumos şi palpita de viaţă, avea o uşoară tentă japoneză, era domeniul celei de A Doua Generaţii. Aşezarea din munţi (în momentul acela stăteau acolo sus treizeci şi cinci de oameni!) era minunată, se putea schia aproape tot anul. În cinci ani putea să devină un loc de vânătoare – vegetaţia se stabilizase. Căprioarele, elanii şi urşii erau eliberaţi treptat pe câmpii şi în lunci. Unii aveau să supravieţuiască; unii aveau să capete vigoare. Toată lumea era de acord că, în momentul când turmele şi cirezile aveau să ajungă într-o situaţie echilibrată, puteau dezgheţa câţiva embrioni de lup, să formeze o haită. În privinţa momentului potrivit se purtau dispute aprinse, iar deocamdată câştigase „nu încă". Dar asta nu era o problemă care să adâncească prăpastia dintre generaţii. Nu încă. Războaiele generaţiilor porneau de la alte lucruri.

Existau două sute optzeci de „copii" din A Doua Generaţie, o medie de patru pentru fiecare femeie care supravieţuise Războaielor Grendelice.

O realizare eroică, într-adevăr, medită ea cu cinism. Iar dintre cei o sută cincizeci de „copii" de sex

feminin, aproape jumătate aveau deja la rândul lor copii, un plus de şaptezeci de descendenţi, pentru a se ajunge la un total de patru sute optzeci de locuitori care fie emigraseră, fie se născuseră acolo, pe cea de a patra planetă a stelei numite Tau Ceti. *Şi, din câte ştim noi, reprezentăm întregul univers. Cred că asta-l macină de fapt pe Zack. Şi pe tata. Unde e Terra în toate astea? Nu ne sună niciodată, nu ne scrie niciodată...*

În locul şi în momentul acela, sunetele şi mirosurile vieţii ţineau în întregime de rutină. Vitele erau la păşune, câinii cutreierau pe străzi în haite – şi nu exista nici un animal care să nu fi fost bine hrănit. Copii pe jumătate dezbrăcaţi se jucau în praful extraterestru, la zece ani-lumină distanţă de cele mai apropiate rude care nu se aflau pe Avalon.

Viaţa mergea înainte.

Mirosurile, sunetele şi priveliştile de pe Camelot nu erau cu mult diferite de cele captate în înregistrările holografice de pe Pământ. Soarele era o idee mai strălucitor. Şi, din câte povestea tatăl ei, umbrele erau mai bine conturate şi mai albastre.

Dar grendelii voraci despuiaseră insula pe care omul o crezuse uşor de cucerit. Viermii tereştri înfrânseseră anelidele locale în lupta pentru supremaţia asupra solului. Greierii pământeni ţârâiau noaptea. Ciorile fuseseră văzute atacând cuiburile de pterodoni de la altitudini mici, distrugându-le ouăle în lupta pentru teritoriu.

După Războaiele Grendelice, primii îşi ajutaseră tot timpul creaturile importate. Încă mai apăreau dispute între nativii tereştri şi cei stelari, întrebarea fiind dacă nu le sprijiniseră prea mult în competiţia cu formele de viaţă indigene, însă era greu să-i învinuieşti fiindcă favorizaseră făpturi pământene familiare în lupta cu cele avaloniene. Sonomii, larvele grendelilor, păruseră atât de inofensivi până în momentul în care începuseră să se transforme... cine ar fi crezut că aveau să le crească gheare şi colţi? Aşa că urmase un adevărat masacru. Creaturile Pământului dominau pe de-a-ntregul Camelotul, mica insulă ce nu reprezenta decât un colţ al Avalonului.

Justin se ridică şi se întinse alene.

– Mă duc să-i fac o vizită lui Carlos. Tu rămâi aici?

– Evident.

Jessica îşi scoase sandalele şi pantalonii. Purta un slip de un albastru strălucitor, într-un superb contrast cu picioarele ei lungi, musculoase şi bronzate. Fără să împroaşte nici măcar o picătură de apă, se lăsă să alunece în bazinul unde se aflau Quanda şi Hipshot, care plutiră imediat spre ea, dornici s-o studieze. Se scufundă, apoi ieşi la suprafaţă, scuipând o gură de apă.

– N-ar trebui să dureze mai mult de o oră, o oră şi ceva, până când vom primi rapoartele preliminare. Minţile iscoditoare vor să afle.

– Ai citit din nou tabloidele acelea.

– Cea mai importantă realizare culturală a veacului douăzeci. Se pare că-şi petreceau tot timpul vânând ceva numit Bigfoot, sau triangulând apariţiile lui Elvis.

– Ale cui?

– Ale unui cântăreţ de muzică pop de la jumătatea secolului douăzeci. Mort de celebritate.

– Aşa cum o să păţim şi noi, cu toţii.

– În locul ăsta unde nu se întâmplă nimic? Puţin probabil.

Dispăru sub apă. Quanda se strecură sub ea. Fata se agăţă de o aripioară şi delfinul o purtă în spate, oferindu-i un tur al bazinului.

3

GHEAŢĂ ÎN CAP

> Toate familiile fericite se aseamănă între ele. Fiecare familie nefericită, însă, este nefericită în felul ei.
>
> LEV TOLSTOI, *Anna Karenina*[1]

Justin se îndreptă spre strada principală a oraşului Avalon chicotind. Jess îl amuza. Salvarea ţiparului era un gest care-i stătea în fire. O făcuse numai că să i se opună lui Zack? Toate acţiunile ei aveau de obicei mai multe motive.

Se trase deoparte răsucindu-se şi lăsă să se scurgă pe lângă el un şuvoi de copii pe jumătate dezbrăcaţi, băieţei şi fetiţe care jucau un soi de leapşă, o variantă generată spontan. Chicoteau şi cântau, se împiedicau şi se rostogoleau, ignorându-şi gambele şi umerii

---

[1] Traducere de M. Sevastos, Ştefana Velisar Teodoreanu şi R. Donici, Editura Univers, 1980 (n. tr.).

învinețiți. Jocul putea să continue până la miezul nopții, când avea să-i pună capăt oboseala, nu pericolele. Grendelii erau morți. Singurele creaturi care i-*ar fi putut* face rău unui copil din rasa umană erau câinii, dar ei *nu-i atacau*. Copiii nu fuseseră niciodată mai în siguranță și nici prețuiți mai mult.

Străzile din Camelot erau largi și bine pavate, cu grădini particulare în care legumele și fructele erau îngrijite ca să dea în floare. De-a lungul fiecărui trotuar se îngrămădeau sere personale și ateliere dedicate hobby-urilor.

Grădina preferată de Justin se afla în spatele locuinței lui Carolyn McAndrews. Ea cultiva trandafiri, garoafe, lalele și margarete, înșiruite ordonat de-a lungul brazdelor. În interiorul pereților din folie de plastic ai serei se adăpostea cea mai frumoasă – și singura – colecție de orhidee de pe Avalon. Înăuntru se mișcau siluete umane: Carolyn însăși, urmată îndeaproape de micul grup al copiilor ei. Avea șapte în total, trei concepuți *la repezeală*, după Războaie, și alți patru aduși pe lume într-o manieră mult mai lejeră. Cel mai mic abia ieșise din scutece. Cei doi mai mari aveau, la rândul lor, copii. Coleen, cea mai mică din primul grup, încă mai locuia acasă, dar în ultima vreme își petrecea majoritatea timpului studiind. Își dorea să se întoarcă printre stele.

O să se maturizeze și o să treacă peste asta, se gândi Justin. El o făcuse. Nu era posibil, nu atunci, nu în timpul vieții ei. Erau pur și simplu prea multe de

făcut în lumea aceea înainte de a putea reconstrui şi realimenta nava *Geographic* – fapt dincolo de care se afla o problemă imposibil de rezolvat. Călătoria cu viteze subluminice însemna decenii întregi petrecute printre stele. Stăteai treaz şi mureai de plictiseală, sau intrai în somnul criogenic şi riscai să fii afectat de instabilitatea hibernării. *Gheaţă în cap.* Se cutremură.

Zări o mişcare dincolo de folia de plastic şi grăbi pasul. Carolyn McAndrews ieşea din seră. Dispăru din vedere înainte de a-şi face ea apariţia.

Până la vârsta de doisprezece ani, îi fusese ca o mătuşă. O simţise retrăgându-se, fără să priceapă de ce. Se descurca bine cu copiii, dar nu le făcea faţă adulţilor. Era vătămată, şi ştia. Suferea de pe urma instabilităţii hibernării, dacă preferai o exprimare politicoasă, avea cristale de gheaţă în creier dacă alegeai acurateţea şi avea gheaţă în cap dacă voiai să fii grosolan, însă era vorba despre unul şi acelaşi lucru. Care îi afecta pe *toţi*. Îşi aducea aminte de şocul din momentul în care aflase. Căuta altceva prin computer, dăduse peste nişte fişiere personale şi...

Părinţii lui, Zack, adulţii, toţi erau afectaţi, nici unul nu voia să se încreadă în propria sa putere de discernământ. Cum să supravieţuiască? Gândind în avans, apelând la judecata întregului grup. Instituind reguli; discutând despre ele; schimbându-le la nesfârşit. Urmându-le orbeşte în momentele de criză.

Nu era ereditar. Carolyn avusese dreptate când spusese: „Dar fac copii sănătoşi..." Carolyn şi sora ei Phyllis – răposata ei soră Phyllis, ucisă în ultimele minute ale Războaielor Grendelice – intraseră în somnul criogenic, fiind două dintre cele mai reuşite şi mai inteligente fiinţe omeneşti de pe Pământ, şi se treziseră cu stabilitatea emoţională zdruncinată. Alţii îşi pierduseră capacitatea de a gândi – judecau greşit sau erau pur şi simplu idioţi.

Dar noi n-avem cristale de gheaţă în creier, cugetă Justin. *Nu trebuie să stabilim reguli şi să le urmăm orbeşte.* Fusese şocat când înţelesese pentru prima oară. Acum le-o spuneau grendelilor cercetaşi, când ajungeau la vârsta potrivită. Era marele secret: *adulţii au gheaţă în creier.*

Fiecare întoarcere în furnicarul oraşului i se părea liniştitoare... într-un mod straniu, *prea* liniştitoare. Pe insulă erai pretutindeni *în siguranţă*, într-o siguranţă uneori enervantă.

Într-o lume cu mai puţin de cinci sute de oameni, totul ajungea obositor de familiar, fiecare detaliu, fiecare imagine, fiecare chip, totul îţi venea pe de-a-ntregul în minte cu prea multă promptitudine. Se apropia de o casă pe care o văzuse de mii şi mii de ori. Îi venea în minte şi i-o părăsea cu atât de puţin efort încât părea o extensie a propriului său trup.

Corpul clădirii era construit din aceeaşi structură prefabricată de nuiele folosită de majoritatea coloniştilor din Prima Generaţie. Exteriorul fusese

modificat de-a lungul anilor, fiind acoperit cu piatră aparentă astfel încât să imite roca dislocată prin explozie și adusă dintr-o carieră îndepărtată. Iar o parte chiar *fusese* dislocată prin explozie și adusă dintr-o carieră îndepărtată.

Veranda era lată. Exista o banchetă-balansoar, umbrită de o copertină dungată.

– Hei, Carlos! strigă Justin în timp ce sărea gardul, ajutându-se de o singură mână.

Când ajunse în capul scărilor, încă nu-i răspunsese nimeni. Își vârî capul și se uită în jur.

Simți miros de cafea.

Casa era căminul lui în aceeași măsură ca Faleza lui Cadmann. Obișnuia să petreacă acolo două sau trei nopți pe săptămână. Avea șaptesprezece ani, unsprezece ani avalonieni, când se mutase la Surferi. Pietrele roase de vreme și scândurile încă mai miroseau a acasă pentru el. Pe Faleza lui Cadmann se simțea rar aroma cafelei, dar în casa aceea era prezentă întotdeauna.

Când avea opt ani, gustul cafelei îl șocase. Jessica și alți nativi stelari se obișnuiseră cu el, dar Justin nu reușise. Cafeaua era amară. Însă îi plăcea mirosul.

Casa era înțesată de mărunțișuri sculptate în piatră, în lemn de arbust ghimpos și în cochilii de scoici. Sub o fereastră largă și deasupra unui șir de jocuri de puzzle topologice complexe, modelate din plastic compozit, era un raft cu sculpturi stranii, din oase de grendel. Erau și hipercuburi dezasamblate

pentru a fi convertite în sticle Klein şi noduri gordiene pe care numai Cassandra le-ar fi putut desface. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu delicii lucrate de mână. Marea majoritate a rezultatelor acelei creativităţi incredibile i se datorau unei singure minţi. Cea a lui Carlos Martinez.

În drum spre atelier, trecu pe lângă dormitorul lui Carlos. Patul lat, spaţios, era rareori folosit de o sigură persoană. Carlos, „unchiul" lui Justin, se însurase o singură dată: mersese „pe cataracte" cu Bobbie Kanagawa. Căsătoria lui însemnase şase ore de extaz, anulat de asaltul sângeros al unui grendel.

Înregistrarea holografică a acelui eveniment cumplit era o vizionare obligatorie. Tiparele atacului fuseseră analizate la nesfârşit. Era o prelegere pe care o ascultaseră cu toţii, de prea multe ori.

Carlos se însurase o singură dată şi rămăsese văduv în aceeaşi zi, dar avea o jumătate de duzină de copii recunoscuţi. Unii locuiau împreună cu el, alţii stăteau cu mamele lor. Se zvonea că ar fi avut chiar mai mulţi. Nu puteai ştii niciodată sigur cine dormise în patul acela. *Gameţii săi aduceau un profit imens pentru investiţia făcută...*

Huruitul burghiului de mare putere devenea tot mai intens şi mai vibrant pe măsură ce se apropia de atelierul cu cupolă înaltă din spatele casei.

Cărăruia care îl lega de locuinţă era plină de sculpturi. Zeiţe goale dansând cu satiri de rocă vulcanică. Oraşe din nori, cioplite în manieră impresionistă

dintr-un fel de lemn spongios aruncat de apă pe țărm. Erupția Vezuviului, dăltuită într-un os imens, adus cu ani în urmă de pe continent.

Înainte de a părăsi Pământul cu destinația Avalon, Carlos era un sculptor în lemn talentat. În decursul vremii, căpătase o îndemânare deosebită în prelucrarea metalelor, modelarea sticlei și transformarea în artă a unor lucruri găsite. Era fără nici o îndoială primul artist plastic din Camelot. Probabil că pe Avalon nu exista nici măcar o singură casă în care să nu se găsească o aplică, o lampă, o sculptură sau o plăcuță semnată cu scrisul lui degajat.

Katya Martinez deschise ușa atelierului înainte de a apuca Justin să intre. Masca și pantalonii largi de protecție îi ascundeau părul roșu ca flacăra și trupul desăvârșit. Avea cu o lună mai puțin decât cei nouăsprezece ani tereștri ai lui Justin – sau în jur de douăsprezece cicluri avaloniene. Era atletică, ceea ce o făcea atrăgătoare într-un fel ce nu-i putea fi niciodată propriu lui Trish, care ridica greutăți.

Mama Katyei murise destul de demult pentru ca Justin să n-o țină minte, dar o auzise pe ea povestind. Trei colonișți din Prima Generație muriseră din pricina atacurilor cerebrale pe durata a patru zile, iar unul dintre aceștia fusese, la vremea respectivă, iubitul Carlottei Nolan. Aveau gheață în cap: arterele vătămate din creierul lor rezistau câțiva ani, apoi se rupeau. Carlotta se prăbușise, moartă,

în timpul triplei înmormântări, ridicând numărul morților la patru.

Katya crescuse în casa aceea, fără nici o femeie care să-i servească drept model, sau, după alte păreri, având parte de prea multe, dar nu avusese niciodată vreun dubiu în privința sexului căruia îi aparținea. Ani de-a rândul, Justin se gândise la ea ca la o altă soră, cum era Jessica. Apoi, într-o bună zi, asta se schimbase cu mare repeziciune...

În atelierul din spatele ei izbucni o flamă, conturând două siluete de sudori în echipament de protecție.

– Katya. Cum merge opera aniversară?

Ea își ridică masca și îi zâmbi larg, cu ochii căprui radiind. De la discuția lor plină de aluzii trecuseră câteva luni.

– E fantastic. Tata sudează chiar acum Madagascarul la locul lui.

– Să-mi pun și eu echipamentul de protecție. Am coborât pentru două ore – m-am gândit să vă salut.

Katya dădu din cap cu entuziasm și se strecură pe lângă el. Justin își puse pantalonii grei, țesuți din bumbac, și le legă centura în față. Când termină, ea se întorsese deja și îi întindea o cutie de bere. Băură uitându-se unul la altul.

– Credeam că-i duci pe grendelii cercetași să petreacă o noapte în aer liber.

– Am fost. N-ai auzit alarma?

– Alarmă? făcu ea, şi-şi îndepărtă o şuviţă stacojie de pe faţă, apoi sorbi prelung din bere. Nu. Ce s-a-ntâmplat?

– Un ţipar mare. A urcat în sus pe Miskatonic şi a intrat pe Amazon, a trecut chiar prin fortăreaţă. L-am capturat. Pare inofensiv, dar e primul carnivor de dimensiunea unui grendel pe care l-am văzut pe insulă, şi trebuie să i se acorde atenţie...

– E la Acvatica?

– Da.

Azvârli punga goală la gunoi. O aruncare reuşită.

– Să mă ţii la curent, zise şi îi deschise uşa.

Justin fu extrem de conştient de atingerea degetelor fetei, care îi măturară coapsa când trecu pe lângă ea.

Patru siluete întunecate erau ghemuite în jurul unui basorelief metalic curbat, de doi metri şi jumătate, care reprezenta continentul african. Obiectul imens avea să fie în curând ataşat la globul terestru în construcţie, plasat la nord de poarta principală a Camelotului. Vinciurile din plafon ţineau Madagascarul la locul lui în timp ce unul dintre bărbaţi îi dirija pe ceilalţi cu fluturări de mână.

Aparatele de sudură cu plasmă sfârâiau, fixând piesa. Metalul se scurgea în pârâiaşe strălucitoare, iar aerul şuiera, plin de mirosul fierului încins. Justin îşi trase mănuşile şi se grăbi să-i ajute.

– *Hola,* Carlos!

– *Hola,* Justin. *Que tal? Como estas?*

Carlos își desprinse privirea de machetă doar o clipă. Aproape instantaneu se auzi un bâzâit strident, supărător.

– *Un momentito...*

Vinciul nu funcționa așa cum ar fi trebuit și Madagascarul, o bucată de fier de aproape un metru – și peste o sută de kilograme – coborî prea mult.

Carlos și Justin o prinseră cu mănușile lor izolatoare, argintii, de partea de jos, unde metalul mai fumega încă, și o ridicară. Căldura pulsa flămândă în degetele lor, dar nu îi ardea.

– Deasupra! Deasupra!

Asistenții prinseră două cleme la locul potrivit și Madagascarul se realinie.

Aparatele de sudură sfârâiau. Carlos își feri fața de lumina intensă.

Își scoase mănușile. Cea mai importantă treabă odată încheiată, aparatele asistenților săi zumzăiră sudând câte ceva pe ici, pe colo, apoi răciră locul cu jeturi de apă, pentru a trece la lustruit.

Carlos îi întinse lui Justin o mână musculoasă, cu palma lată.

– Nu te așteptam până poimâine. Urmează Australia.

– O să mă-ntorc.

Carlos se îndepărtă de glob, lăsându-l în seama artiștilor mai tineri. Continentul african atingea ușor tavanul.

Pe peretele opus erau schițele Australiei.

– Aţi terminat forma principală de turnare?

– Nu, oftă el. Asta e ceea ce vreau de la tine. Probabil două zile de muncă. Pe urmă poate fi turnată. Şi apoi... zise, şi ridică din umeri. E aproape gata. A trecut un an. Terminăm, probabil, peste încă o lună.

Justin îşi bătu mentorul cu palma pe umăr. Carlos Martinez era din America Latină, cu gene predominant africane. Chiar şi cu şuviţe cărunte în păr continua să fie revoltător de chipeş. Era cel mai bun prieten al lui Cadmann Weyland. Avea vreo cincizeci şi cinci de ani tereştri, adică treizeci şi cinci de ani avalonieni, şi era într-o formă fizică decentă, dar Justin ştia că atunci când trăgea cu ochiul la A Doua Generaţie de colonişti, şi mai ales la femeile tinere, îşi simţea anii.

Pe faţă i se citea o urmă de tristeţe. Poate fiindcă era atât de aproape de îndeplinirea unui vis? Uneori se întâmpla aşa...

– *Cual es su problema, Tio?*

Carlos chicoti.

– De ani de zile vreau să construiesc globul ăsta. Ştii, pe drumul dinspre nord o să fie într-o bună zi o răscruce. Poarta unei metropole. Avem Surferi şi colonia de pe munte... Va fi curând o creştere explozivă a populaţiei, pe măsură ce A Doua Generaţie dă naştere tot mai multor copii. În cincisprezece ani, ohoho.

– Extraordinar, nu-i aşa? Şi câţi dintre acei *bambinos* vor fi ai tăi?

În zâmbetul lui Carlos era o doză bine calculată de mister.

– Șase de care sunt sigur. Scanarea genetică nu-i dorită de toată lumea, așa că, cine poate ști?

– Cassandra, răspunse Justin.

– Dar ea n-o să spună.

– Se simte o boare din aroma Noii Guinee, zise Justin chicotind.

Carlos arătă spre tinerii care lucrau în atelierul lui, bărbați și femei.

– Și ei sunt copiii mei. Nu așa cum e Katya, ci așa cum ești tu. Învață să sculpteze. Învață istorie. Sunt cei cărora le pasă.

– Vor veni și ceilalți.

– Sper. Ei, ce poate face unchiul Carlos pentru tine?

Justin îi povesti cum stăteau lucrurile cu țiparul.

– Zack vrea să-l ucidă cât mai curând. Să-i distrugă icrele.

– Reflexul zvâcnirii genunchiului. O să tratez cu el. Tatăl tău o să vrea să fie studiată creatura.

Carlos medită o clipă.

– Totuși, s-ar putea să ceară distrugerea icrelor. Nu se poate ști ce-o iasă din ele.

– Țipari.

– Sonomii se transformă în grendeli. Nu avem nici un exemplu de creatură periculoasă în stadiul de larvă și inofensivă ca adult, dar...

– Îți înțeleg punctul de vedere, însă nu sunt de acord. Și tocmai asta e. Credem că la întrunirea

consiliului o ne certăm pe tema asta și *eu* aș vrea să apelăm la vot, neoficial, ca să știm cum stăm.

– Care e problema?

– Problema este că țiparul e *al nostru*. Insula e realmente a noastră – noi o s-o moștenim. Și nu putem ucide pur și simplu tot ce înoată în susul râului și tot ce vine în zbor de pe continent. În cele din urmă va trebui să aflăm cum putem trăi în armonie cu planeta asta, sau vom rămâne blocați aici pe insulă pentru totdeauna.

– Ați putea rămâne cu ușurință timp de zece generații, sublinie Carlos. E pământ din belșug.

– Nu *vrem* asta.

– Unii dintre voi nu vor.

– La naiba, unii înseamnă aproape toți, făcu Justin. Începând cu mine.

Bărbatul îl privi cercetător.

– Nu te condamn, spuse în cele din urmă. Ascultă-mă: cred că tatăl tău o să fie de partea voastră, el e de părere că puterea înseamnă siguranță. Iar cunoașterea înseamnă putere.

– Vrei să spui că lui Zack i-ar plăcea să-și ascundă capul în nisip?

– Îl poți condamna pe de-a-ntregul?

Țâșni un arc de scântei, transformând podeaua în cerul unei nopți de vară. Stelele pieriră.

– Noi aproape c-am pierdut, *amigo*, rosti Carlos cu voce scăzută, privind la Madagascar. Facem multă

zarvă povestind cât de eroic a fost totul. Dar trebuie să citeşti printre rânduri.

Privirea lui era de un calm ucigător.

– Aproape c-am pierdut.

– Ştiu că a fost „greu"...

– Nu. N-am spus c-a fost „greu". Nici că „a fost o luptă". Am zis că *aproape am pierdut*. Noi toţi. Nimiciţi. Dacă norocul nostru n-ar fi fost tocmai comportamentul grendelilor – faptul că-i poţi scoate din minţi cu mirosul propriei lor *viteze* –, ar fi măcelărit tot ce e viu pe insula asta.

Carlos se aşează pe marginea uneia dintre banchete, luă un termos şi îi deşurubă capacul să soarbă o înghiţitură. Trecu în revistă componentele globului pământesc împrăştiate prin atelierul lui. Într-un colţ era India, mama civilizaţiei omului. De tavan era atârnată Africa, probabil mama omenirii. În nordul coloniei, deja plasate la locurile lor, erau Europa, cea care dăduse naştere metodologiei ştiinţifice, şi cele două Americi, creatoarele tehnologiilor care-i purtaseră în cele din urmă printre stele.

În clipa aceea părea bătrân, pradă unei oboseli profunde; dar lumina care îi licărea în ochi era aproape extatică.

– Pentru casa noastră, toastă, şi sorbi îndelung.

Avea părul de la tâmple aproape alb şi pielea de pe antebraţe părea să i se fi desprins de muşchii subţiri şi flexibili, ca de sârmă.

– Eu n-o să mai revăd niciodată Pământul, *muchacho*. Iar pentru tine el e o abstracție. Un loc despre care povestesc bătrânii. Vă arătăm fotografii, vă derulăm înregistrări. Voci moarte ale unor oameni morți. Dar a fost căminul nostru.

– N-am mai primit vești de pe Pământ de douăzeci de ani, spuse Justin, ruşinându-se instantaneu pentru batjocura care i se strecurase în glas.

– Nici măcar un cuvințel, încuviință Carlos, sobru. Iar asta înseamnă altceva pentru fiecare dintre noi. Pe vremea Războaielor Grendelice, tot ce conta era că nu ne puteam întoarce acasă şi că nu puteam câştiga. Urma să pierim cu toții şi n-avea să existe nimeni care să ne îngroape oasele. Voiam să murim aici, să devenim o parte a solului... dar nu ca rahat de grendel, adăugă, şi râse răguşit. Oricum, la întrunirea din seara asta te rog să înțelegi de ce suntem aşa cum suntem. Dacă vă protejăm prea mult, o facem fiindcă voi reprezentați tot ce avem.

Justin dădu din cap.

– Foarte bine, *amigo*, dar nu uita: nu puteți continua să luați decizii în numele nostru. Şi cu cât sunteți mai înspăimântați cu atât ați face mai bine să ne lăsați să ne maturizăm.

– Îmi amintesc cum eram la vârsta ta. Atât de îngâmfat. Atât de... invulnerabil. Asta a fost înainte de a muri Bobbie, şi n-am putut face nimic ca s-o salvez.

Îşi înclină capul, să se poată holba la podea.

– Şi ştii ce? A fost o clipă în care am simţit cu atâta claritate gustul propriei mele morţi, când a fost atât de... reală, încât aş fi renunţat la orice.

Se întrerupse.

– Până şi la Bobbie. Pentru alte câteva secunde de viaţă.

Bău din nou. Băiatul simţi mirosul de fermentaţie din termos.

– Niciodată nu te mai vezi pe tine însuţi în acelaşi fel, *amigo.* Niciodată nu mai înţelegi lucrurile exact ca atunci, continuă el, şi zâmbi pe jumătate, bătându-şi joc de durerea din propria sa voce. Voi sunteţi tot ce ne-a mai rămas, murmură. Şi, pur şi simplu, poate asta e tot ce există.

Se ridică în picioare, ca şi cum ar fi fost conştient că aproape trecuse dincolo de o linie invizibilă.

– Înapoi la lucru, rosti cu asprime.

Justin făcu semn cu degetul mare către glob.

– Arată bine, aruncă peste umăr, în drum spre uşă.

O lăsă să se trântească în urma lui.

Prima baracă în care se adăpostise comul fusese o construcţie fragilă, de tablă şi lemn, dar asta se întâmpla înainte de Războaiele Grendelice. În prezent, sistemul de comunicare şi computerele erau găzduite într-o fortăreaţă cu pereţi de piatră, uşi masive şi ferestre mici. Deasupra fiecărei intrări se afla o mică încăpere plină cu bolovani şi prundiş, poziţionaţi astfel încât să cadă peste orice potenţial invadator.

Farsorii Veseli umpluseră o dată una dintre acele încăperi cu bumbac ud. Urmăriseră prin videocamere intrarea lui Joe și Edgar Sikes în cursă. Șocul și groaza din primul moment, apoi râsetele, bărbatul și băiatul afundați până la brâu în bumbac ud și aruncând cu șomoioage din el unul într-altul... dar lui Zack și celorlalți nativi tereștri nu li se păruse amuzant. Repercusiunile nu încetaseră luni întregi și accesul în centrul de control al comunicațiilor era acum monitorizat de camere TV, Cassandra înregistra totul și nu puteai să intri decât cu permisiunea operatorilor de serviciu.

Din centrul de comunicații erau controlate toate contactele cu *Geographic*, nava spațială de tip Orion care continua să orbiteze deasupra capetelor lor, cu ramificațiile coloniei din întreaga insulă și cu aparatura automată de minerit de pe continent. Panoul principal de comunicații era și centrul de apărare a coloniei, și în fața lui se afla întotdeauna cineva, ca dublură umană a sistemului defensiv al computerului-mamă. Nimic din toate astea nu fusese necesar vreme de douăzeci de ani.

Reguli, se gândi Justin, apăsând butonul soneriei. *Își stabilesc reguli. Perfecte pentru ei, dar acum trebuie să stăm de veghe alături de primii, cu schimbul.* Nu era o misiune grea și, în particular, Justin aprecia timpul impus pentru lectură și studiu pe care îl oferea supravegherea comului, însă acesta era un alt aspect al disputei dintre nativii stelari și nativii tereștri.

Edgar Sikes deschise uşa.

– Hei, îţi cer o favoare. Trebuie să vorbesc cu tata.

Celălalt nu păru surprins.

– Nu se poate. Cadmann e în sud, asta e singura adresă pe care ne-a lăsat-o.

Edgar avea optsprezece ani, era scund, îndesat şi al naibii de inteligent. O rană din copilărie îl împiedicase să facă sport de la o vârstă fragedă şi avea reputaţia că era mai interesat de computere decât de oameni, o cunoştinţă utilă dacă aveai nevoie de informaţii, dar niciodată primul pe lista invitaţilor la o petrecere. Era cu foarte puţin mai tânăr decât Justin. Nu fuseseră niciodată foarte apropiaţi, dar tatăl lui Edgar, Joe, era în momentul acela căsătorit cu Linda, sora vitregă a lui Justin. Iar acesta din urmă nu ştia sigur ce relaţie de rudenie se crease astfel între el şi Edgar. Dar era destul de apropiată ca să-i poată cere o favoare.

– Să discutăm.

Edgar ridică din umeri şi se trase într-o parte.

– Salut, Justin-san.

Nu era de mirare să-l găseşti pe Toshiro Tanaka la controlul comului. El nu dormea, cel puţin nu înainte de se apropia zorile, şi nu pentru multă vreme. Profita: alţi nativi stelari apelau la el să le ţină locul la centrul de control. Stătea oricum singur toată noaptea, citind sau jucând jocuri pe computer, iar preluarea schimbului altcuiva crea obligaţii. Aidoma

lui Carlos, Toshiro nu ducea niciodată lipsă de ceai sau de cafea.

– Salut, Toshiro-san.

Justin își reținu un zâmbet. Nu era pe de-a-ntregul sigur cum ar fi trebuit să interpreteze noul interes manifestat de celălalt. Toshiro era întotdeauna politicos și zâmbea mereu, dar Justin citise despre manierele din cultura Tokagawa, care părea să-l fascineze pe japonez. Oamenii ăia zâmbeau întotdeauna, chiar și atunci când se pregăteau să te ciopârțească atât cât era nevoie ca să-ți scoată ficatul.

– Le-ai povestit despre țipar? V-a povestit, Joe?

– Puțin, răspunse cel întrebat. Și tu l-ai văzut. Povestește-ne.

Joe se lăfăia tolănit pe o sculptură masivă, un scaun și un taburet cioplite de Carlos din fibra tare, densă și răsucită a rădăcinilor unui copac coamă-de-cal. Artistul îl instalase acolo pentru timpul în care stătea el însuși de veghe. Fundurile, cizmele și coatele îl lustruiseră și îl zgâriaseră, dar Justin credea că avea să reziste la fel de mult ca Avalonul.

Joe Sikes era cărunt, cu umeri căzuți și cu un început de burtă, în ciuda bunelor lui intenții. Era unul dintre cei trei eroi ai Războaielor Grendelice, ocupând locul aflat imediat sub Carlos și nu cu foarte mult sub însuși Cadmann Weyland. Generația lui Justin își făcea un crez din faptul că toți primii aveau gheață în capete, dar nu era ușor să-ți dai seama ce handicap îi crea asta lui Joe Sikes. Îndoiala

de sine specifică Primei Generații îl deranja mai puțin decât pe oricine altcineva, cu excepția lui Cadmann. Părea să lucreze întotdeauna la ceva. Era foarte priceput în privința dezvoltării industriale, care includea menținerea și înființarea minelor de pe continent, iar Justin găsea că era întotdeauna ușor să stai de vorbă cu el.

Ceea ce se schimbase, într-un fel, când devenise limpede că Sikes și Linda aveau ceva mai mult decât o relație întâmplătoare. Justin nu reușise niciodată să-și justifice resentimentele altfel decât simțind că Joe era al naibii de bătrân pentru ea. *Și făcea parte din Prima Generație, generația cu mintea vătămată.*

– Distracție din belșug, povesti el. Pe Zack era cât pe ce să-l apuce pandaliile. „Omorâți-l! Omorâți-l! Ați primit ordine, cunoașteți regulile, ucideți-l!"

– Mă bucur că n-ați făcut-o, spuse Edgar, și apăsă pe tastele computerului, iar pe ecran se ondulă imaginea Marii Mame Țipar. Pare suficient de inofensivă. Poate-o să mai aflăm câte ceva.

Joe Sikes își exprimă acordul printr-un mormăit.

– Dar continentul încă ne mai face probleme. Dați-i lui Zack prea multe lucruri la care să se gândească și-o să supraîncărcăm sistemul.

– Nu-i posibilă vreo legătură, zise Edgar, și ridică degetul mare spre ecran, unde țiparul înota fără încetare, dând ocol bazinului. *Asta* n-o să explodeze nicidecum.

Ce spui?

– Să explodeze? făcu Justin.

– Ei, sunt de acord și acum, se pronunță Joe. Dar Zack s-ar putea să nu fie. Justin, asta o să-ți placă.

– Da, spuse Toshiro. Cât se poate de serios. Complicat.

– Despre ce tot vorbiți? întrebă Justin.

– Linda lucrează la o chestie nouă în sala de manipulare a roboților, așteaptă să-ți explice ea, răspunse Joe Sikes. Am avut câteva probleme minore în zona minelor și înainte. Acum e una majoră, dar poate că, în esență, e vorba de același lucru.

– Ceea ce o să rezolve lucrurile într-o măsură suficientă, zise Toshiro.

– Pari îngrijorat.

– Preocupat. E un impediment frustrant, vorbi el, ridicând din umeri.

– La naiba, indiferent ce s-ar întâmpla, n-o să trăiești destul de mult ca să te-ntorci în Japonia, interveni Justin. Poți să nu-ți mai faci nici o grijă.

Toshiro îi adresă un zâmbet politicos.

– Ei, ăsta-i adevărul. Vrei să mergem acasă împreună?

– Mulțumesc, sunt de serviciu aici.

Justin dădu din cap și traversă imensa încăpere centrală de control, îndreptându-se spre ușa verde din capătul opus.

– N-a fost foarte frumos din partea ta, îi spuse Joe Sikes, arătând cu o zvâcnire a capului spre

Toshiro, acum absorbit de un soi de joc computerizat cu luptători japonezi din epoca medievală.

– Păi, da, ai dreptate, dar e totuşi adevărat. Nu există nici o modalitate de a dezvolta industria într-o asemenea măsură încă să pornim nava *Geographic* şi să mergem înapoi pe Pământ sau oriunde altundeva. Nu vreau să spun că eu *aş pleca*. Şi nu-mi dau seama de ce doreşte *el*.

Edgar Sikes ridică din umeri.

– Şi eu sunt uimit. L-am întrebat o dată.

– Ce-a spus?

– Strămoşii.

– Cum?

– Strămoşii lui. N-aş putea zice că-l condamn. Cum te-ai simţi dac-ai fi singurul copil alb de aici?

– Nu cred c-aş băga de seamă.

– Toshiro da. Printre nativii tereştri au fost patru orientali şi au murit toţi în Războaiele Grendelice. Oricum, aşa a spus el. L-am întrebat ce-l îndeamnă să vadă Pământul şi răspunsul a fost „Strămoşii".

Sala de manipulare a roboţilor era în partea din spate a centrului de telecomunicaţii.

– Cassandra, fie că eşti pregătită sau nu, eu am sosit, rosti Justin, şi aşteptă să se deschidă uşa.

Dar rămase închisă. Se încruntă.

– Îmi cer scuze, am făcut o reprogramare, îi explică Edgar. Cassandra, lasă-l te rog pe Justin să intre.

Uşa se deschise.

Parfumul dulce-acrişor al unei doze triple de *Eau de Scutec* îl asaltă fără întârziere. Linda, sora lui, era aşezată în faţa panoului de control al roboţilor. Avea şaptesprezece ani, dar codiţele blonde o făceau să pară mai tânără. Se sprijinea de spătarul unui scaun masiv, tapisat cu piele, cu ochii acoperiţi de ochelari argintaţi. Era posibil să fi adormit. În staţia de lucru, alături de ea, se afla un leagăn cioplit manual, care ar fi putut fi construit în secolul al paisprezecelea, însă era de fapt unul dintre produsele atelierului lui Carlos. Un bebeluş de trei luni se uita în jur de parcă ar fi înţeles ce făcea mama lui.

Joe îi adresă copilului un *sst* inutil, apoi se apropie de Linda în vârful picioarelor şi o sărută apăsat pe buze.

Ea sări din vis scuipând zgomotos şi fluturându-şi braţele alarmată. Pe urmă îşi scoase ochelarii şi oftă.

– Joe Sikes, *urăsc* să faci asta.

Îşi scoase căştile şi se ridică să-l îmbrăţişeze pe Justin.

– Salut, Cad, îi spuse el bebeluşului.

Copilul de trei luni era încă grăsuţ şi cu pielea încreţită, iar degeţelele butucănoase i se întindeau, încercând să înhaţe o bucată de lume. Ochii lui de un albastru apos se străduiau să-şi focalizeze privirea.

Linda descoperise băieţii când avea paisprezece ani, iar după ce împlinise cincisprezece o descoperiseră şi ei. Fusese extrem de populară şi se bucurase

de fiecare clipă a popularității ei, având o duzină de iubiți în tot atâtea săptămâni. Pe urmă rămăsese gravidă și se simțise dintr-odată sătulă de sexul la întâmplare, sătulă de popularitate, sătulă de întregul joc.

Și, *bang*, se ataşase de Joe Sikes, vârstnicul Joe Sikes, bărbatul cu umeri căzuți, care muncea din greu. Surioara lui era una dintre puținele femei care devin de o frumusețe eterică pe măsură ce sarcina le îngroașă talia și se apropie de soroc. Așa stând lucrurile, senzualitatea se preschimbase în ceva mult mai stabil, dar în aerul dintre ei mai sclipea încă o ceață erotică palpabilă. Sora lui vitregă își găsise un soț și un iubit. Dar și un prieten și un profesor în același timp, sub îndrumarea lui Joe ajungând în scurt timp în rândul celor mai capabili ingineri din A Doua Generație. Acum studia – Aaron spusese la un moment dat că, în vreme ce primii aveau gheață în capete, în al Lindei nu se aflau decât ecuații –, lucra și își îngrijea bebelușul, iar unica posibilitate de a da ochii cu ea era să vii la centrul de comandă.

– Ce-am primit? întrebă Joe Sikes.

Arătătorul lui trasă alene un cerc pe ceafa fetei.

– Verificarea retransmisiilor făcute de *Geographic*. Sunt sigură că, ăă... vrei să încetezi o clipă? Mulțumesc. Transmisia n-a fost distorsionată. Primim date corecte, dar totul pare neschimbat, în mine sunt explozii.

– Explozii, făcu Justin.

– În mine, repetă Edgar. Nu-i așa că ne distrăm bine?

– Asta e ca și cum... începu băiatul, dar se întrerupse. Nu pot fi grendeli.

– Dacă nu cumva au învățat să folosească grenade.

– Ei, asta-i o idee înfiorătoare. A ajuns ceva înăuntru?

– E-al dracului de imposibil, răspunse Joe Sikes.

Justin încuviință dând din cap. Nu s-ar fi putut spune că minele aveau uși.

– Atunci ce e? Mașinile dau rateuri?

Linda părea îngrijorată. Avea fața mai îngustă decât a Jessicăi, dar cumva mai catifelată. Micuțul Cad fusese bine-venit pentru ea – ca și pentru mai vârstnicul Weyland. În final, cel puțin șase copii îi puteau spune lui Cadmann „bunicule". Colonelul îi iubea pe toți ca un nebun, dar Cadzie, fiind primul său tiz, avea să se bucure de o atenție deosebită. Justin simți o împunsătură de gelozie, căreia îi răspunse imediat o mustrare de conștiință.

– O să fac o prezentare vizuală la întrunirea din seara asta, zise Joe. Vrem să organizăm o incursiune de urgență acolo, poate peste o săptămână.

Era bătăios și fericit, dintr-un motiv care îi scăpa lui Justin.

– Crezi că e o problemă serioasă?

– Puștiule, nu e vorba de o defecțiune la o bandă de transport. Ia privește! Cassandra, arată-ne Dezastrul Minier Trei.

Deasupra unei platforme holografice se înfiripă o fantasmă. Semăna cu o fermă de furnici în lumină purpurie de neon.

Joe își plasă cursorul clipitor în locul unde mai multe tunele se uneau într-o intersecție unghiulară.

– A părut să fie o flacără, o răbufnire de o clipă a căldurii – foarte puternică – aici, în echipamentul de procesare. Și senzorii au ars, realmente. Straniu. Ansamblul e blocat cu desăvârșire. Iar roboții de întreținere nu pot ajunge acolo. E ca și cum ceva ar fi deformat toată unitatea, scoțând-o din aliniament. Linda a extras profilul sonic al întregii operațiuni. Uită-te la tiparele vibrațiilor care au generat incidentul...

O diagramă a tiparelor sonore luă locul fermei de furnici: obișnuitele dealuri și văi zimțate produse de un mecanism în funcțiune, întrerupte periodic de o pulsație neașteptată, violentă.

– O să convertim graficul în sunete. Ascultă...

Poc poc poc.

Bang.

– Iisuse Hristoase, făcu Justin.

Buzele lui Joe se schimonosiră într-un zâmbet amar.

– Farsorii Veseli.

Pentru o clipă, toată lumea păstră tăcerea. Pe urmă Justin își drese glasul.

– E o acuzație destul de urâtă. N-au mai făcut niciodată ceva de genul ăsta.

– Există un început pentru toate.

– Eşti supărat fiindcă te-au udat.

– Nu, atunci a fost distractiv, zise, şi se uită la Edgar, care îi răspunse dând aprobator din cap. Asta e cu totul altceva.

– Cum să fi reuşit? întrebă Justin. La mine nu se poate ajunge decât cu *Robor*. Sau cu una dintre Minerve. Dumnezeu ştie că sunt bine păzite. Cum să fi intrat?

– Asta rămâne de lămurit, nu-i aşa? rosti, apoi tonul vocii lui, de obicei egal, deveni plat şi insolent. Era imposibil să cioplească fese de cincisprezece metri în gheţarul Isenstine, nu? Şi era imposibil să folosească seisme ca să trimită limerikuri în codul Morse la staţia geologică?

Justin îşi reţinu un chicotit şi ridică mâna, în semn de protest.

– Or fi toate astea adevărate, dar n-a fost niciodată ceva distructiv, şi ştii foarte bine. Care-ar fi scopul? Nu e stilul lor.

Joe îşi lăsă capul pe umăr şi rămase în aşteptare.

– Ăsta nu e amuzament! E *vandalism!*

Bărbatul o bătu pe Linda pe umăr, un gest posesiv.

– Trecerea peste linie nu era decât o chestiune de timp. Scopul lor a fost întotdeauna să ne atragă atenţia, nu-i aşa? Există anumiţi rezidenţi din Surferi...

Justin dădu să protesteze, dar Joe îl opri cu o fluturare a mâinii.

– S-ar putea să știi cine sunt, sau s-ar putea să nu știi. Asta nu mă preocupă pe moment. Dar mă îngrijorează faptul că povestea asta a ajuns destul de departe.

– Lucrurile merg uneori prost, și primul lucru pe care-l faceți atunci e să dați vina pe noi, nativii stelari. Nu suntem singuri pe planetă. De-o fi vreo ființă umană vinovată...

– Ce altceva sugerezi?

– Nu știu. Un soi de fenomen natural.

– Exploziile subterane nu sunt tocmai naturale. Edgar e de aceeași părere. Ai găsit un răspuns?

– Eu nu, răspunse acesta, clătinând din cap. E timpul să-l schimb pe Toshiro, adăugă, și plecă în grabă, cu pași mari.

– Bine. Edgar nu poate oferi o explicație, așa cum nu poți nici tu.

Justin își desfăcu neajutorat palmele.

– Recunosc, nu-mi vine nimic în minte, dar... Să presupunem că un om a fost cauza, de ce te gândești la unul dintre noi? La voi, cei din Prima Generație, probabilitatea de a nu fi în toate mințile e mult mai mare.

– Mi-a aduc aminte. „Am gheață în cap." Cineva a scris asta în lanul de lucernă, acum doi ani. Instabilitatea hibernării scade IQ-ul funcțional. Nu produce dereglări emoționale.

– Carolyn McAndrews, spuse Justin.

Și cu mama e din ce în mai dificil să trăiești...

– Foarte bine, o să-ţi dau dreptate de data asta, acceptă Joe. Dar nu cred c-a fost un prim, şi nu crezi nici tu.

Băiatul îşi simţi pumnii încleştându-se.

– Prostii. Aţi venit cu toţii pe planeta asta purtaţi de egourile voastre intelectuale criogenizate. Gândindu-vă că eraţi cele mai inteligente creaturi din universul cunoscut. Pe urmă, cei mai mulţi dintre voi au pierdut câteva puncte – unii chiar mai mult de-atât. Adaugă Războaiele Grendelice. După care factorul spaimă a atins valori destul de ridicate, ştii? Hei, surioară, Joe se mai trezeşte şi acum ţipând? Încă îl mai sperie pe Cadzie la două dimineaţa...?

– Încetează, îi ceru ea, cu o voce glacial de serioasă. Încetează imediat.

– Ai trecut peste linie, Justin, adăugă Joe.

– Şi tu, zise Linda, dar de data asta sună altfel.

Ea a ales, se gândi Justin. *Şi nu pe cineva din A Doua Generaţie. La naiba cu povestea asta.*

– Ţine minte un singur lucru. *Există* o linie...

– Justin...

– Nu, surioară, lasă-mă să termin. Există o linie şi amândoi am face bine să nu uităm. Poţi să spui că asta e o farsă pusă la cale de cineva din Surferi, însă cei aflaţi de aceeaşi parte a liniei ca *tine* nu doresc să meargă nimeni pe continent. Noi vrem să mergem, cu toţii.

– La fel ca mine, îi reaminti Joe. Aici nu există nici un conflict. Acum o să-ţi dau o temă de

gândire. Cum crezi c-am fost aleşi să plecăm în expediţia asta?

– Am citit totul despre selecţie. Cassandra deţine toate înregistrările.

– Deţine pe naiba. Are înregistrările oficiale, dar n-au nici un haz. Flăcăule, printre noi au fost unii care au *trudit* s-ajungă aici. Te-ai întrebat vreodată cine i-a ales pe coloniştii?

– Păi, a fost o comisie alcătuită de directorii Societăţii Geographice. Şi ce-i cu asta?

– O comisie de psihiatri. Psihiatri şi lucrători sociali. Ruth Moskowitz s-a numărat printre ei. Şi au ales exact genul de oameni la care te-ai fi aşteptat.

– Nu văd unde vrei s-ajungi, zise Justin încruntat.

– Da, presupun că nu. Dă-mi voie să mă exprim altfel. Aproape toţi coloniştii făceau parte din acel gen de oameni în care voiau psihiatrii să se încadreze. Colonelul Weyland a fost o excepţie, un militar ales datorită profesiei sale. Pe urmă a mai fost şi Carlos. S-a calificat în ceea ce priveşte inteligenţa, dar psihiatrii nu l-ar fi ales niciodată, aşa că tatăl lui a mituit comisia de selecţie. Voia să-l ştie cât mai departe cu putinţă de familie. Iar ceilalţi... făcu Joe, şi ridică din umeri. Unii erau aprobaţi de psihiatri, alţii, câţiva, sau poate mai mulţi de-atât, doreau în asemenea măsură să plece încât au făcut toate eforturile posibile, au aflat ce căutau psihiatrii şi s-au prefăcut.

– Şi tu ai fost unul dintre ei?

– Poate că e momentul...

Indiferent ce-ar fi avut Linda de gând să spună, deveni de neînţeles, acoperit de scâncetele neaşteptate ale copilului. Îi privi pe amândoi cu asprime. Luă bebeluşul în braţe, strângându-l la piept.

– Gata... gata, rosti, şi îi sărută fruntea încreţită. Terminaţi amândoi. Nu ştiu cine sunt Farsorii Veseli, dar nu pot să cred că există cineva, din Prima sau din A Doua Generaţie, care să facă aşa ceva cu premeditare. Nu e amuzant, e periculos.

– Atunci despre ce e vorba? întrebă Joe.

– Nu ştiu. Cred că planeta ne face din nou o surpriză. Iar blestematul ăla de ţipar a întors pe toată lumea pe dos.

Justin căută în adâncul propriului suflet o voce care să-i spună dacă ea avea sau nu dreptate. Avea.

– Bine, încuviinţă el în cele din urmă.

– Ei, nu-i pot lăsa pe doi dintre cei patru bărbaţi dragi mie să se certe între ei, zise ea zâmbitoare.

– Patru? se miră Joe, silindu-şi buzele să se încadreze într-o expresie neutră.

– Sigur, acum când e aici şi Cadzie...

– Şi fratele tău, presupun... şi Cadmann?

– Bineînţeles.

Cu tatăl copilului, indiferent cine o fi fost, numărul se ridica la cinci, medită Justin. Îşi putea da seama că Joe se gândea la acelaşi lucru. Urmă o pauză lungă, stânjenitoare.

– Linda, există vreo posibilitate să dăm de tata?

Ea ridică din umeri.

– S-ar putea să reușească Edgar. E mai deștept decât mine.

Justin îl sărută pe Cadzie la despărțire și se întoarse în prima încăpere. Edgar luase locul lui Toshiro în fața consolei principale și își împărțea atenția urmărind un soi de holopiesă de teatru prin ochelari. Toshiro avea o altă pereche. Indiferent ce făceau, erau implicați amândoi, și nu era vizibil pentru cineva fără o cască asemănătoare, cu afișaj. Justin îl pocni peste ceafă.

– Edgar?

– Da?

– Favoarea pe care mi-o datorezi. Știu că tata nu are localizatorul deschis, dar nu-i poți da de urmă?

Celălalt își săltă capacul lentilelor cu un bobârnac. Se ridică în picioare și se întinse cu grijă, împreunându-și degetele la ceafă. Trupul lui scurt și îndesat era o lance verticală, capul i se rotea, descriind alene un cerc. Cu mult timp în urmă se alesese cu o lovitură în spate și nu se vindecase niciodată pe deplin.

– Intră direct în Salutul către Soare, spuse Toshiro. Lasă capul să se încline liber când te apleci. Mâinile mult în spate, deplasează-ți greutatea spre brațe când faci săritura înapoi... rămâi așa... umerii spre spate, lasă-i *încet* în jos. Acum inspiră, pieptul înainte...

Edgar gâfâia uşor când îşi înălţă capul şi umerii, dar făcuse progrese de când îl văzuse ultima oară. Lecţiile aveau efect. I se tăiase răsuflarea, dar nu se *plângea*. Încheie grupajul de exerciţii, îi zâmbi lui Justin în timp ce îşi golea şi îşi reumplea plămânii, apoi i se adresă:

– Cadmann nu are asupra lui un localizator personal. Şi l-a dezactivat când era în Ţânţar.

– Tatei îi place intimitatea.

– Poţi să faci pariu. Nu ştiu care e amplasamentul exact al cabanei lui.

– Nimeni nu ştie, cu excepţia faptului că se află la sud de gheţarul Isenstine.

Edgar îi zâmbi cu răutate.

– Păi... ce-am eu de câştigat?

– Prima alegere, următoarea captură.

– Chiar şi morun?

– Nici o problemă.

– De acord. Preiei schimbul de veghe, Toshiro-san?

– Sigur că da. Te eliberez, Edgar-san.

– Mulţumesc. Justin, hai să vedem ce am aici, zise, şi îl conduse la o altă consolă, departe de Toshiro.

– *Geographic* are imagini ale depozitelor de combustibil folosite de Cadmann. Aici...

Degetele lui loviră fără zgomot într-o tastatură virtuală. Peretele din faţa lor se transformă într-un câmp lat, cu gheaţă şi stânci: întinderea pustie a gheţarului Isenstine, care alimenta atât Amazonul,

cât şi Miskatonicul. Trei puncte minuscule împrăştiau o strălucire roşiatică.

– Acolo. La vreo mie trei sute de kilometri distanţă unul de altul.

– Celule de alimentare de schimb. Fiecare îi ajunge în jur de opt sute de kilometri. Aşa că are la el două rezerve, plus un stoc pentru urgenţe. Ăsta-i tata.

– Deşi nu merge în linie dreaptă...

– Şi ultima etapă a drumului se sfârşeşte la vreo cinci sute de kilometri de marginea gheţarului. Tata şi mama adună plante. Cei mai apropiaţi cactuşi se află, probabil, la circa o mie de kilometri distanţă de vârful sudic al gheţarului.

– Deci cabana e probabil pe undeva prin zona asta...

– Presupunând că ipoteza cu linia dreaptă e corectă...

– Da. Ei, căutăm dovezi suplimentare...

Edgar i se adresă computerului cu voce scăzută.

– Cassie, vreau să arunci o privire asupra deplasărilor precedente în timpul cărora colonelul Weyland şi-a deconectat localizatoarele.

– Accesul la informaţiile despre colonelul Weyland e restricţionat, veni răspunsul.

– Te rog tare mult, insistă băiatul şi mai murmură ceva, dar Justin nu reuşi să audă.

– De acord, încuviinţă Cassandra.

Edgar zâmbi larg.

– Caută sursele neobişnuite de radiaţii infraroşii din aceste perioade în înregistrările făcute de *Geographic*, ceru, şi se uită la Justin, strâmbându-se în timp ce făcea speculaţii. Hei, a efectuat vreodată o aterizare forţată?

– Anul trecut. Un rotor aproape ieşit din funcţiune. A rămas la sol peste noapte.

Justin îşi scormoni memoria.

– Şi acum trei ani. A fost surprins de o furtună urâtă. A coborât pe durata nopţii.

– Rotorul trebuie să apară în înregistrările celor de la întreţinere.

Edgar murmură ceva către Cassandra. Hărţile termale ale gheţarului străfulgerară rând pe rând, fiind reţinute cele corespunzătoare datelor când se ştia că îşi făcuse Cadmann Weyland incursiunile, după care derularea continuă. Justin urmări fascinat căutările până când se conturară clar două imagini. Păreau să fi fost înregistrate de la o înălţime de trei kilometri şi pe fiecare dintre ele pulsau surse minuscule de căldură.

– Focuri de tabără, făcu Edgar, extrem de plin de sine. Datele par să se potrivească. Tatăl tău a coborât peste noapte. Prima coincide cu înregistrările de la întreţinere. Cea de-a doua... Aha, una dintre furtunile alea solare urâte. Trebuie să fi fost periculoasă acolo sus, pe Isenstine.

– Şi?

– Tatăl tău a virat brusc la stânga, aici. O manevră abilă. Pe urmă... Autonomia unui Ţânţar e de opt sute de kilometri. Tatăl tău are la el cel puţin o celulă alimentatoare suplimentară şi nu-i place să-şi plaseze rezervoarele de combustibil la distanţe mai mari de o mie trei sute de kilometri. Ceea ce ar trebui să-l situeze pe undeva pe aici...

– Vreau o hartă a vegetaţiei, ceru Justin.

Cassandra afişă o parte a plantelor din zonă.

– Ultima dată a adus ierburi avaloniene suculente. Asta îngustează zona de cercetare?

Computerul căută şi afişă o întindere de treizeci de kilometri pătraţi care îndeplinea toate condiţiile.

– Nu e rău, spuse Justin. Caută surse de căldură, mai ceru el, şi apărură patru zone roşietice minuscule, pulsatile. Vulcanice, pe durata unui ciclu?

– Am o idee mai bună, răspunse Edgar. Cassandra, când s-a făcut ultima scanare de rutină?

Vocea ei familiară era prietenoasă şi calmă.

– Cu optsprezece ore în urmă, la nivelul acesta de detaliere.

– Afişează o scanare termică din timpul nopţii. Compar-o cu harta pe care am făcut-o noi adineauri... apoi compar-o din nou cu... să zicem, orice mai vechi de trei zile, din ultima lună. E suficient? întrebă, întorcându-se spre Justin. Când a făcut tatăl tău ultima călătorie?

– Acum vreo două luni.

– E bine. În concluzie, acolo n-ar trebui să avem decât niște gheizere și, poate, un alt vânător. E puțin probabil, într-o zonă atât de restrânsă, dar e posibil. Excludem toate astea și o să găsim focul lui de tabără...

– Îi plac sobele cu lemne, spuse brusc Justin. Și-a făcut o cabană, dar are coș de fum.

– Și... bingo.

Se uitau la o aglomerare de copaci din apropierea marginii estice a ghețarului Isenstine.

– Camuflaj, medită Edgar. Ai putea trece cu Țânțarul chiar pe deasupra, fără să vezi vreodată cabana. În momentul ăsta, soba e la fel de rece ca o stâncă.

– Tata stinge întotdeauna focul. Tratează lucrurile de genul ăsta cu foarte multă seriozitate.

– Vasăzică așa. Timpul necesar pentru răcirea unei sobe. Presupun că a plecat acum vreo cinci ore...

Edgar se uită în sus, calculând.

– Cu realimentarea... Țânțarii parcurg în jur de o sută optzeci de kilometri pe oră, în cel mai bun caz... ar trebui să fie cam... rosti, și împunse harta cu degetul. Aici. Cu o aproximație de cincizeci de kilometri.

Zâmbi larg, ridicându-și privirea spre Justin.

– Fac pariu, zise, și ceru o mărire a zonei.

Geographic nu se afla în poziția necesară, dar trecu unul dintre sateliții meteorologici în modul vizual. Cassandra clarifică imaginea, căutând ceva în mișcare pe un fundal alb...

Străbătură munții, trecând peste crevasele înspăimântătoare ale gheţarului Isenstine. Justin aproape că simţea frigul.

Şi atunci apăru, ca o umbră pâlpâitoare. Un cerc roşu o înconjură, apoi Cassandra mări zona până ce se zări ceva asemănător cu o larvă de crevete alunecând pe suprafaţa unui lac. Apărea pentru o clipă, dispărea în următoarea. Dar îi dăduse acum de urmă, aşa că se focaliză asupra autogirului şi Cadmann rămase *în vizor*.

Era Ţânţarul II, cu silueta sa argintiu-albăstruie mărită de aparatura optică a satelitului. Imaginea nu era luată exact de deasupra. Era o fărâmă minusculă de metal şi plastic, o creaţie a omului, traversând în zbor o pustietate impersonală. Transporta mostre de plante şi trei dintre fiinţele umane pe care Justin Faulkner le iubea cel mai mult din întreaga lume.

– Va fi nevoit să facă încă o oprire pentru realimentare, spuse Edgar.

Îşi împreună degetele la ceafă şi se lăsă pe spătarul scaunului. Zâmbetul de pe faţa lui rotundă trăda o imensă mulţumire de sine.

– Dar n-ar trebui să-i ia mai mult de cincisprezece minute. Fiind atât de aproape de casă, va fi probabil dornic să grăbească lucrurile. Estimez că va sosi peste circa trei ore.

– Edgar... rosti Justin, adresându-i un zâmbet larg. Uneori...

– Știu. Uneori mă uimesc chiar și pe mine însumi.

– Trei ore până când o să-și facă apariția... zise Justin, privindu-și ceasul. Vreau să-i dau un raport complet înainte de a-i povesti altcineva ce se petrece. Mulțumesc mult, adăugă, și îl strânse pe celălalt de umăr.

– Prima alegere. Morun.

– O să-l primești, răspunse, și ieși în fugă din sala telecomunicațiilor, cu ideile și gândurile la țiparii de apă sărată înotându-i amețitor în minte.

4

MUNTELE FESEMORE

A compara
Lucrurile măreţe cu cele mărunte...

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut*

Vântul dinspre est deveni neaşteptat de sălbatic, arzând faţa lui Cadmann Weyland printre blănurile care o înconjurau şi amorţindu-l până la os. Parcursese peste trei sute de kilometri de-a lungul gheţarului Isenstine, mărind viteza şi având astfel parte de o scădere a temperaturii. Îşi acoperi faţa şi înjură în timp ce târa bateria înlocuitoare pe cei câţiva metri care despărţeau depozitul de combustibil de Ţânţarul II.

Mary Ann rămăsese în carlingă, cu faţa încadrată de glugă vizibilă prin rafalele de zăpadă fină. Avea să aştepte acolo până în ultimul moment posibil înainte de a sări jos, să dea o mână de ajutor. Detestase întotdeauna frigul.

Sylvia, pe de altă parte, îl adora. Tocmai încuia depozitul, o baracă de material plastic spongios, cu mișcări energice, pline de bună dispoziție.

– Asta a fost ultima! strigă, acoperind șuierul vântului. Înainte de următoarea călătorie va trebui să refacem stocul!

Pe urmă traversă gheața care scrâșnea sub tălpi ca să-l ajute la împins. Mary Ann sări jos când erau la vreo trei metri distanță și deschise compartimentul bateriei. Nu avea tragere de inimă, dar era îndemânatică și scoase afară cartușul vechi, de dimensiunile unui geamantan, în nu mai mult de cincisprezece secunde. Nu era nevoie de toți trei ca să fixeze noua baterie la locul ei, dar era bine să ai câteva mâini în plus: desprinde celula de alimentare consumată, întoarce-o pe o parte, răsucește noua unitate în poziția potrivită, conecteaz-o, împinge-o în interior, fixeaz-o.

Mary Ann închise compartimentul și răsuflarea i se condensă în aer înainte de a le vorbi celorlalți.

– Să plecăm de-aici!

Se îngrămădiră în cabina de pasageri a autogirului. Cadmann stătea în dreapta, pe locul pilotului, iar Mary Ann la mijloc. Sylvia, care își avea locul în extrema stângă, se urcă ultima și trânti ușa în urma ei. Mary Ann răsuci butonul aerotermei până simți o căldură plăcută.

Cadmann se uită la indicatorul eolian ca să aprecieze intensitatea rafalelor. Nu putea decola dacă se

înteţeau. Vântul izbea micul aparat de zbor, legănându-l, dar nu mai era atât de puternic. Perdelele de zăpadă fină dansau de-a curmezişul gheţarului din faţa lor într-un balet al iernii de o frumuseţe sumbră.

Mary Ann îi întrerupse gândurile cu voce plângăcioasă:

– Putem pleca de aici? Te rog?

Îşi detesta nerăbdarea copilărească din glas, dar o regăsea acolo mult prea des. Închise ochii şi se aplecă în faţă, să simtă ceva mai mult aer cald. Cadmann prinse privirea Sylviei. Ea îi făcu cu ochiul şi o cuprinse pe cealaltă femeie cu braţul, ajutând-o să se-ncălzească. Deşi câştigase treisprezece kilograme de când născuse cel de-al doilea copil, Mary Ann suporta greu frigul, însă, în ciuda senzaţiei sale de disconfort, îi lăsa rareori pe Cadmann şi pe Sylvia să plece fără ea în asemenea excursii.

Existau momente când nu putea accepta gesturile mângâietoare ale Sylviei, când orice expresie a bunătăţii şi căldurii declanşa o răbufnire de resentimente. Dar acesta nu era unul dintre ele. Se îngrămădiră una într-alta. Sylvia strânse în jurul lor o pătură termică. Îi clănţăneau dinţii, dar reuşi să zâmbească.

– Cad? făcu ea, dacă nu ridici obiectul ăsta în aer, am putea pleca pe jos.

Bărbatul dădu din cap fără nici o vorbă, încă străduindu-se să aprecieze rafalele. Intră în legătură cu Cassandra pe un canal securizat şi primi un scurt

buletin meteorologic: nici urmă de vreuna dintre fulgerătoarele furtuni violente care traversau Isenstine, reprezentând un pericol extrem de mare. Doar un vânt puternic, foarte puțin probabil să se întețească. Porni cu grijă motoarele, mulțumit de zumzetul lor uniform în timp ce noua celulă de alimentare se trezea la viață cu o scânteie. Rotoarele din bot, de deasupra și din zona cozii se puseră în aceeași clipă într-o mișcare încetoșată, antrenând tot mai multă zăpadă de pe sol. Porni antijivrantele și ștergătoarele de parbriz.

– Bun. Puneți-vă centurile de siguranță, zise, deși nu era necesar.

Se simțea întotdeauna jenat când i-o spunea unui adult. Era, pur și simplu, un obicei pe care-l căpătase înainte de nașterea ultimilor trei copii. Copiii crescuseră, dar reflexul rămăsese.

Ținărul se aplecă înainte, în contra vântului, și prinse să alerge de-a lungul gheții. Pe urmă se ridică greu de bot, se roti într-un sfert de viraj când îi izbi vântul, apoi se înălță în aer.

Mary Ann își scoase capul de sub pătură și oftă ușurată.

– Fac pariu că atmosfera e mai calmă sus, la peste șase sute de metri, zise ea.

– Eu fac pariu că ai dreptate, răspunse Cadmann.

Strângea cu mâini ferme manetele de pilotaj. La altitudinea de cinci sute cincizeci de metri se loviră de plafonul jos de nori, se legănară vreo cincisprezece

secunde, apoi se înălțară către o zonă de nemișcare relativă.

Tau Ceri preschimba norii în bancuri de puf alb-auriu. Aerul era rece și limpede. Geamul din partea lui nu se închidea etanș și un jet strălucitor de aer arctic pătrundea înăuntru șuierând, înțepător și înviorător.

Și asta era bine, era unul dintre acele momente care fac ca tot restul vieții să merite trăit. Simțea calmul coborând deopotrivă asupra Sylviei și a lui Mary Ann. Acolo, plutind deasupra noilor, părea să nu existe nici o supărare. Tau Ceti IV era o lume a minunilor, liniștită și roditoare, care avea să le hrănească și să le adăpostească nepoții cu aceeași grație cu care îi slujise pe ei. Era un moment în care putea da uitării conflictele interne din colonie și neînțelegerile ocazionale dintre femeile care îl însoțeau.

Acestea se împuținaseră în ultimii ani. Crezuse... *sperase*... că făcuseră față ultimei adevărate furtuni din triada lor. Pentru relațiile în trei existau prea puține precedente în cultura occidentală.

În relațiile de pe Avalon nu exista nimic standardizat. Adevărul gol-goluț era că, într-o comunitate aproape exclusiv heterosexuală, erau mai multe femei decât bărbați cu care ar fi putut avea o legătură. Și nu exista nici o boală venerică. Toată lumea avea de lucru. Indiferent de interesele și temperamentul mamei, se găsea cineva care să aibă grijă de copii. Drept urmare, singura întrebare pe care

şi-o puneau femeile era cine ar fi cel mai interesant tată. Asupra mamelor necăsătorite nu atârna nici un stigmat.

Dar unele instituţii mor greu, iar căsătoria, chiar şi într-o versiune atât de lipsită de constrângeri precum aceea din oraşul Avalon, era una dintre ele.

Cadmann şi Sylvia fuseseră prieteni, poate îndrăgostiţi, dar nu amanţi, când primul atac al grendelilor zdruncinase viaţa liniştită a coloniei şi îl trimisese pe el pe Faleză. Mary Ann îl însoţise şi îl ajutase să construiască Fortăreaţa. Era mai mult a ei decât a lui.

Cadmann şi Mary Ann fuseseră împreună vreme de mulţi ani înainte de a li se alătura Sylvia, rămasă văduvă în timpul Războaielor Grendelice. Mersese, în cea mai mare parte. Uneori nesperat de bine. Din când în când apăreau resentimente... mai ales din partea lui Mary Ann, care îşi amintea de vremurile când îl avusese pe el numai pentru ea, când nu-l dorea nimeni altcineva. Nimeni în afară de Sylvia, care era deja căsătorită, atunci, când monogamia avea sens, înainte ca grendelii să ucidă atât de mulţi bărbaţi.

Se aflau probabil la două ore distanţă de Faleză şi Mary Ann era din ce în ce mai somnoroasă. I se întâmpla adesea în timpul zborurilor. Se lăsase pe umărul lui, tresăltând uşor în centura de siguranţă. Sylvia îl privea pe deasupra ei. Uneori se întreba ce anume vedea ea. Ştia ce vedea el în oglindă,

dimineața, când își rădea barba țepoasă: un străin înalt, un bătrân încărunțit, care semăna foarte bine cu bunicul lui... sau cu Manuel Mântuitorul, sau cu oricare dintre personajele masculine ale lui Cabell, atât de surprinse când descopereau că îmbătrâniseră. Încă puternic și drept, însă părul i se retrăsese pe furiș de pe tâmple. Atât capriciile vremii, cât și scurgerea timpului îi săpaseră cute adânci în piele.

Doamne. Unde se duseseră anii? Când se trezise ultima oară fără ca spatele lui să protesteze cu indignare? Avea... socoti cu rapiditate. Șaizeci și trei de ani tereștri? Nu putea face prea multe ca să evite faptul că propriul trup încerca să iasă din uz. Oh, stimularea cu hormoni de creștere, exercițiile fizice, regimul alimentar sever și tratamentele de regenerare țineau mașinăria în funcțiune probabil mai bine decât o merita, dar durerile unei vieți nechibzuite îl ajunseseră din urmă. Avea răni de glonț, cicatricea unei tăieturi de baionetă... până și o afurisită de mușcătură de crocodil.

Toate banale pe lângă rănile din Războaiele Grendelice. Oase zdrobite. Piciorul regenerat. Tatuajul palid și inflamat lăsat de dinții zimțați de grendel. Și amintirile care nu aveau să se șteargă niciodată pe deplin.

Și, la urma urmelor, poate era mai bine așa. Grendelii dispăruseră, dar existau alte pericole.

– Frumoasă călătorie, spuse Sylvia.

Reușea întotdeauna să-i simtă starea de spirit. Avea patruzeci și șapte de ani și era încă frumoasă, deși expunerea zilnică la soare îi înăsprise pielea. Masca tinereții începea să-i alunece, dar, în cazul ei, nu era o tragedie. Poți să-ți maschezi gândurile și înclinațiile oricât de mult vrei, timpul sfârșește prin a dezvălui lumii adevărata ta fire. Sylvia avea o inimă iubitoare într-un ambalaj fizic impetuos și plin de viață, fiind ceva mai scundă decât Mary Ann, dar mai puternică. Îi născuse răposatului ei soț, Terry, un fiu, pe Justin, și îi adusese pe lume și un copil lui, dar silueta ei era încă seducătoare.

Mary Ann era Prima Soție – și savura acest titlu. Avea nevoie de el. Viața îi oferea prea puțin, în afară de faptul că era femeia lui Cadmann Weyland. Sylvia rămăsese un om de știință competent. Ea avea gheață în cap. Uneori își amintea, uneori apăreau străfulgerări ale inteligenței ei sclipitoare, dar alteori era norocoasă dacă izbutea să-și aducă aminte care era diferența dintre stadiile de gametofit și sporofit ale unei ferigi. Cândva fusese un agronom eminent, dar instabilitatea hibernării... pentru ea, amintirile despre ceea ce fusese cândva erau partea cea mai cumplită.

Încă mai era o persoană importantă, ca Primă Soție a lui Cadmann Weyland și ca mamă a unor copii puternici, independenți și încrezători în propriile forțe. *Fac copii sănătoși*, își spunea, și toată lumea știa că era adevărat. De-a lungul anilor,

ajunsese să se mulţumească numai cu atât. Trebuia să se mulţumească.

Acasă, îi trecu prin gând lui Cadmann, amintindu-şi încercarea Sylvei de a începe o conversaţie.

– Cred că vreau să dărâm peretele dinspre est al casei, s-o extind iarăşi.

– Dumnezeu ştie că ai permisiunea mea.

Femeia se uită pe geam la cerul senin, apoi îşi coborî privirea către nori.

– Aici sus e atâta linişte.

– Am nevoie de călătoriile astea din când în când. Pur şi simplu ca să plec împreună cu doamnele mele.

Ea întinse mâna peste silueta adormită a lui Mary Ann şi strânse cu putere umărul lui Cadmann. Erau atât de multe lucruri nespuse. Atât de multe lucruri care nu puteau fi rostite niciodată.

Gândurile lui ameninţau să alunece într-o altă direcţie neplăcută, aşa că se concentră asupra zborului. În faţa lor, suprafaţa gheţii se înălţa formând o pantă imensă: *Cuta lui Clay*, o neregularitate seismică a gheţarului Isenstine întinsă pe doisprezece kilometri. Zâmbi, anticipând ceea ce avea să urmeze.

În timp ce Ţânţarul survola în viteză stratul gargantuesc de piatră şi gheaţă, Sylvia începu să chicotească. Izbucniră amândoi în hohote. Mary Ann se trezise şi zâmbea. Partea opusă a cutei fusese sculptată – cu un aparat termic necunoscut –, dând naştere Muntelui Rushmore al Avalonului. Patru seturi

de fese cât se poate de umane, înalte de şaizeci de metri, se lăfăiau în văzul tuturor. Detaliile anatomice erau de o exactitate admirabilă. Fiind imens, muntele Fesemore trebuia privit de la cel puţin un kilometru distanţă pentru a putea fi apreciat la justa sa valoare.

Fusese remarcat pentru prima oară de *Geographic*, cu aproape un an înainte. Ilaritatea generală şi admiraţia plină de invidie fuseseră puse în balanţă cu spaima. *Cum* o făcuseră? Şi cine? Ei bine, desigur că Farsorii Veseli, dar *cine* erau aceştia? Justin şi Jessica ştiau, îşi spuse Cadmann; de fapt, unul dintre ei s-ar fi putut *număra* printre Farsori. Însă nici o metodă de a sculpta muntele nu putea fi lipsită de pericol. Fără îndoială că primejdia le sporise plăcerea.

– Dacă am şti... zise în cele din urmă, planând cam la nivelul anusului celui de al doilea set de poponeţe din stânga.

O proeminenţă plată, în formă de petală, deteriora suprafaţa chiar sub fesa dreaptă.

– ...că *asta* e o neregularitate a stâncii sau un semn din naştere, ar fi posibil să ne dăm seama ale cui sunt...

– Dar... chicoti Sylvia, şi e o *mare* necunoscută... însă tot nu ne-ar ajuta să stabilim dacă posesorul presupusului semn din naştere a fost făptaşul.

– E atât de adevărat. E în stilul acestor hoţomani să expună fesele altcuiva, pur şi simplu ca să amuşinăm... o pistă greşită. Ca să mă exprim astfel.

– Chiar așa.

Făcu un ocol și o luă din nou spre nord. Își îndreptă arătătorul spre Mary Ann, cu degetul mare înclinat.

– Detest să las asta în urmă, zise ea.

La vreo optzeci de kilometri distanță de faleză, Cadmann se cuplă la sistemul de comunicații.

– Te așteaptă șaptesprezece mesaje, colonele, se auzi imediat vocea familiară a Cassandrei.

– E vreunul de urgență? întrebă oftând.

– În caz de urgență aș fi inițiat contactul în ciuda cererii tale de izolare, îl mustră ea cu blândețe. Ai mai multe solicitări prioritare, dar nici o urgență.

– Hmm... sortează-le și derulează-le.

Se auzi un țiuit și aerul se umplu de pârâituri înainte de a începe Cassandra să difuzeze unul dintre mesajele înregistrate.

– *Tată! Ești acolo?*

– Bineînțeles. Justin?

– *Mă bucur că ești conectat.*

– Probleme?

– *Am avut o mică distracție după plecarea ta.*

– Cum adică?

– *Asta rămâne de povestit. Ce-ar fi să vii direct la Acvatica, tată – și îmi promiți ceva?*

– Ce anume?

– *C-o să încerci să renunți la prejudecăți.*

– Sugerezi că aș avea o problemă la capitolul ăsta?

– *Prima ediție a dicționarului Oxford avalonian. Verb: a wey-landiza. Definiție: a face să devină inflexibil.*

– Ha, ha. Vrei să-mi dai un indiciu?

– *Cred că nu. Ne vedem peste vreo douăzeci de minute. Plus promisiunea de înaltă clasă în privința lipsei de prejudecăți, nu uiți?*

– Nu uit.

Cadmann se deconectă din nou pentru o clipă. Mary Ann se trezi tresărind.

– Ce-a fost asta?

– Băiatul nostru cel mare. Are o surpriză pentru mine. La Acvatica...

Degetul său mare plană deasupra panoului de control. Dacă atingea din nou comutatorul, Cassandra avea să reia legătura, spunându-i probabil mai multe decât voia să știe despre surpriză.

Nu-i voi spulbera misterul, se gândi.

Foarte bine, Justin, băiatul meu. Uimește-mă.

Când coborâră spre Acvatica, platforma de asolizare a Țânțarilor era liberă. În jurul ei se adunase deja un mic grup, iar un alt cârd de amatori de curiozități înconjura unul dintre bazinele delfinilor. Delfini...? Quanda și Hipshot se jucaseră în sfârșit de-a dihania cu două spinări, sau de-a indiferent ce altceva or fi preferat delfinii? Dar asta n-ar fi justificat un apel prioritar...

Plană o clipă, până când se îndepărtă mulțimea. Pe Avalon nu avuseseră decât un singur accident de

Ţânţar, dar era de-ajuns. O rafală neaşteptată de vânt şi braţul lui Harry Siep fusese azvârlit în praf. Norocul lui. Ar fi putut să fie capul. Iar acestea erau mult mai dificil de reataşat.

Coborâră răsucindu-se, realizând o aterizare perfectă. Mary Ann îşi aruncă pătura şi se întinse ca o uriaşă pisică blondă, dolofană. Cadmann nu apucase încă să deschidă uşa când Jessica, înfloritoare şi radioasă, o trânti într-o parte ca să-l poată săruta zgomotos.

Oftă la vederea ei. Moştenise întreaga frumuseţe a mamei sale, dar nu avea gheaţă în cap.

– Tăticule, îi şopti ea la ureche, cu intimitatea unei amante, avem într-adevăr ceva.

Coborî din Ţânţar şi fu imediat potopit de comentariile celorlalţi din mulţime. Îşi flutură mâna într-un salut stângaci. Aşa cum i se întâmpla întotdeauna, avea sentimentul că grupul *aştepta* ceva. O declaraţie, o reacţie din partea lui. Se agăţau de cuvintele sale de parcă opinia lui ar fi însemnat mai mult decât toate părerile lor luate laolaltă. Mai mult decât orice, asta dădea naştere nevoii intermitente de a evada, de a pleca în sud, să vâneze, să pescuiască sau să adune plante. În timpul unor asemenea excursii îşi închidea afurisitul de localizator. Numai mesajele de urgenţă erau autorizate să ajungă până la el. Zack „verificase" asta exact o singură dată. Ceilalţi nici măcar nu încercaseră.

Cadmann o ajută pe Mary Ann să coboare şi ea se întoarse imediat spre Jessica, îmbrăţişând-o. Uneori bănuia către între mamă şi fiică exista un soi de comunicare din care el era exclus cu desăvârşire, un pact feminin intim, tăinuit.

Pe moment, Jessica făcea totul numai pentru spectacol, zâmbind încântată, palpitând fiindcă deţinea informaţii secrete, îmbrăţişând-o pe Sylvia ca să le dea ambelor mame aceeaşi atenţie, apoi împletindu-şi braţul cu al lui Cadmann. Fără nici un alt cuvânt, îi conduse pe toţi trei în clădirea Acvaticii.

Justin le deschise uşa.

Cadmann intră şi îşi ţinu respiraţia.

– Iisuse Hristoase... începu el.

Era înlemnit, simţea fiori reci coborându-i până în călcâie. Într-un anume fel, creatura îi aducea aminte de o murenă... dar era mult mai mare.

– Aţi dragat chestia asta din Apele Adânci?

– Nu, tată, am fost cât pe ce s-o înhăţăm în camera ta de zi.

Justin le povesti în grabă aventura lor. Cadmann se holbă la Sylvia, apoi la Mary Ann. Pe urmă se scuză cu bruscheţe şi merse afară, unde străpunse inelul de privitori din jurul bazinului pentru delfini. Trebuia să vadă creatura în carne şi oase.

Bazinul era acoperit cu un plastic gălbui şi mai multe pete umede, uleioase, sugerau că ţiparul încercase să evadeze. Aluneca prin apă şfichiuind-o puternic, dintr-o parte într-alta, rotindu-se şi iarăşi

rotindu-se, la nesfârşit, consumând o energie imensă. Jessica şi Justin apărură în spatele lui.

– Mănâncă?

– Sigur că da. Orice înoată. Delfinii îi dau din porţia lor.

– Marele Chaka s-a uitat la chestia asta?

– Vine deseară de pe coastă, spuse Jessica. Micul Chaka rulează o simulare.

– Şi?

Micul Chaka vorbi chiar în spatele lui. Vocea lui era întotdeauna profundă şi rezonantă, şi oarecum surprinzătoare, fiindcă venea puţin de deasupra lui. Pe planetă nu erau decât doi oameni mai înalţi decât Cadmann.

– A trăit în apele adânci şi a venit aici să-şi depună icrele.

– Mănâncă peşti. Se hrăneşte şi cu animale de uscat?

– Dacă le poate înghiţi întregi. Nu e făcut să sfârtece carne. Dar cred că îl privim la sfârşitul ciclului vieţii sale. E o creatură bătrână. Ceea ce trece drept ficatul său lucrează probabil în proporţie de cincizeci la sută. Cred că peste un an o să fie mort. Dar trebuie să cer părerea tatei, bineînţeles.

– E posibil să fi avut picioare într-un stadiu precedent al vieţii?

– E o idee interesantă, dar Cassandra susţine că nu. Icrele sunt aproape ajunse la maturitate...

– Icre?

– Da, avem mostre. Produce mii de ţipari minusculi care arată exact ca mama lor. Nimic nu indică existenţa picioarelor. Cred că Mama Ţipar e în primul rând o fiinţă acvatică şi că poate supravieţui pe uscat exact atât cât e necesar ca să urce în susul râului. Preferă efectiv apa sărată. Nici urmă de săculeţe pentru *viteză* sau altceva asemănător. E un animal standard, în mare măsură. Nu oferă prea multe surprize.

Cadmann auzea vocea lui Chaka de parcă ar fi venit dintr-un butoi pentru apa de ploaie. Îl cuprinse un val neaşteptat de oboseală, fierbinte şi cleios, transformându-i membrele în plumb. În viziunea lui dintr-odată neclară, creatura din apă începu să se transforme. Îi crescură picioare, coada i se îngroşă. Ieşi din bazin ridicându-se pe picioarele din spate, cu dinţii săi enormi, sălbatic de puternici, picurând de sânge, smulse o bucată de câţiva centimetri din piciorul lui şi...

Scutură din cap şi totul reveni la normal. Un ţipar pe deplin inofensiv şfichiuia apa. Inofensiv. Captiv.

Fâş, fâş.

– Şi de ce-a venit?

– Ca să se reproducă, răspunse cineva.

– Colonelul Weyland a vrut să-ntrebe de ce a venit *acum*, sublinie Chaka. Şi nu ştim de ce.

Cadmann se răsuci şi privi lung spre nord, către continent.

– Tată, va trebui să mergem, spuse Jessica.

El dădu din cap. Țiparul avea să relanseze dezbaterea. Era timpul să plece pe continent, într-o expediție în toată puterea cuvântului, trebuia s-o fi făcut cu mulți ani în urmă. Știuse întotdeauna c-aveau să fie nevoiți să meargă acolo.

Într-o bună zi. N-avea nici un chef. După Războaiele Grendelice, crezuse că și-o dorea și făcuse două incursiuni pe continent, a doua mai scurtă decât prima. Împușcase un grendel cu noua armă specială și fusese imortalizat într-o înregistrare holografică, zâmbind alături de trofeul său.

Dar în el se produsese o transformare, fluxul unei schimbări îi pătrunsese până în măduva oaselor.

Dacă ținea să dovedească ceva despre sine însuși, atunci putea s-o facă acolo, pe insulă. Iar dacă trebuia să afle ceva despre grendeli, atunci avea să le permită altora să facă descoperiri în locul lui.

Trăia cu un vis cumplit, sângeros, în care toate eforturile lor nu însemnaseră nimic. În mintea lui adormită, demonii rapaci se rostogoliseră asupra coloniei ca o maree roșie, ucigând totul, toți oamenii. Cele câteva zeci de supraviețuitori eșuați pe *Geographic* auzeau țipetele și vedeau sângele, dar nu aveau cum să coboare pe planetă. Nu mai puteau coborî niciodată. Și stăteau acolo sus până când, încet-încet, rămâneau fără hrană... fără apă... și fără aer.

Când se trezea, își alunga visele cu o ridicare din umeri. Nu știa cât de mult i se îngustase judecata

sănătoasă. Iar când se gândea să se întoarcă pe continent, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă un alt grendel l-ar mai fi atins vreodată. Se întreba dacă ar fi putut suporta. Dacă raţiunea i-ar fi rămas pe poziţie.

Nu îşi dorea să afle răspunsul.

– ...Zack, vorbi Justin, scoţându-l din reverie.

– Zack?

– Vrea să-l ucidă. Şi să distrugă icrele.

Cadmann simţi dorinţa de a fi de acord ca pe o străfulgerare instantanee, viscerală, înlocuită rapid de vocea raţiunii.

– Atâta vreme cât nu e periculos, decizia asta nu-i aparţine lui, zise, şi arătă spre acoperitoarea bazinului. A fost ideea ta?

– Zack a ordonat să fie acoperit, răspunse Jessica, oarecum jenată.

– Bine.

Ea ezită.

– Nu l-am acoperit decât după ce a încercat să scape. A fost nevoie de toţi trei, cu prăjini, ca să-l ţinem înăuntru. Pe urmă am pus acoperitoarea.

– Nu când v-a spus Zack?

– Nu, tată.

– Era autorizat să dea ordinul ăsta. V-aţi opus?

– Nu, tati, doar că părea...

– Jessica, ne-am mai lovit de asta, rosti clătinând din cap. Zack e preşedinte şi guvernator şi nu refuzăm să-i dăm ascultare fără un motiv justificat.

– Tu ai făcut-o. Te-ai răzvrătit...

– Exact. M-am răzvrătit. Există lucruri destul de importante care să justifice așa ceva. Dar nu te opui fără motiv! Cercetătorii tăi au considerat probabil că acoperământul e un inconvenient...

Ea lăsă ochii în jos.

– Așa că ai ignorat un ordin corect fiindcă nu era convenabil. Ai altceva de spus?

– Nu, tată. Dar el a vrut și să-l ucidă! Iar noi l-am găsit pe Faleză, nu aici jos!

– Iar pe Faleză tu și fratele tău aveți toate drepturile de a proceda așa cum credeți că e corect, zise Cadmann, plictisit. Dar nu aici.

– O să supunem la vot. Ne putem baza pe tine?

– Ca să aprob păstrarea țiparului în viață? Da.

Căzu o clipă pe gânduri.

– Ăsta nu e singurul lucru care va fi supus la vot. Următoarea întrebare va fi despre continent, știți. Avem nevoie de o expediție majoră. Nu doar de excursii-fulger pentru inițierea grendelilor cercetași, ci de o expediție de studiu...

– Da, încuviință Justin. Joe Stikes e de aceeași părere. Roboții de minerit nu funcționează cum ar trebui.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Cadmann să se încrunte.

– Ce?

– Nu știu. Joe crede că e mâna nativilor stelari. Dar nu e, e o altă surpriză avaloniană.

Bărbatul dădu din cap.

– Iar sistemul ecologic de pe Camelot se reface. Anul ăsta vântul bate dinspre nord. Dumnezeu ştie ce poate aduce încoace. Trebuie să aflăm ce altceva s-ar mai putea ivi.

– Porumbei călători avalonieni, sugeră Justin. Iar aici nu e nici un grendel care să-i mănânce. E posibil să intrăm în ceva până la gât.

– N-a mai fost nici unul de douăzeci de ani, interveni Jessica, părând îndurerată.

– Nici ţipari n-au mai fost de douăzeci de ani, zise Justin.

– Bună observaţie, făcu Weyland, îngrijorat. Sistemul ecologic *se reface*. Nu se întorc numai ţiparii. De ce tocmai acum? întrebă, şi dădu din cap a resemnare. Presupun că vom fi nevoiţi să întreprindem... un soi de expediţie.

– O putem planifica odată cu următoarea ieşire a grendelilor cercetaşi, propuse Justin. Cu măsuri de siguranţă... adăugă zâmbind. E posibil de rezolvat, tată. Vrem doar să ştim că, dacă se ajunge la o dispută, o să fii de partea noastră.

Cadmann ezită.

– Sau cel puţin nu împotriva noastră, se grăbi Jessica să adauge.

Îi privi gânditor pe amândoi. Spaima sălăşluia în *el*, fir-ar să fie, nu în ei. Ar fi fost o moştenire cumplită pentru copiii lui. Şi... era lumea lor, din ce în ce mai mult a lor. Nu ceruseră ei să se nască acolo.

Se întrebase adeseori ce credeau despre asta copiii – nativii stelari. Le displăcea faptul că se născuseră pe Avalon, negau moștenirea Pământului? Pământul, sistemul solar, aglomerat, înțesat de oameni, iar odată cu suprapopularea apăreau legi, legi, legi... Venise aici ca să scape de ele. Iar acum aveau legi fiindcă nu se puteau încredere în propriile minți vătămate.

Și asta e lumea lor, nu a noastră.

– Fără prejudecăți, spuse. Mi-am luat deja o obligație, nu-i așa, Justin?

5

PROMETEUL MODERN

> Trăiască Regele, adică al Credinţei Vajnic Slujitor, / Trăiască Pretendentul – a-l dori în viaţă nu-i vătămător; / Dar cine-i Pretendent la tron şi cine ne e Rege, / Vrem să trăim cu toţii – şi asta-i altceva, se înţelege.
>
> JOHN BYROM, *Unui ofiţer din armată*

La intrarea lui Cadmann în sala mare a oraşului, dezbaterea se afla deja în plină desfăşurare. Încăperea era cu desăvârşire inundată de unduirea aromelor de la masa comună: oaie şi curcan, miros de brutărie, muştar şi porumb aburind, proaspăt cules de pe câmp. Era acea aglomeraţie haotică, plină de râsete şi murmure, specifică unei familii. Trei sute de oameni, aproape toţi nativii tereştri, marea majoritate a nativilor stelari, toţi grendelii cercetaşi, copii. Existau mese şi scaune pentru peste şapte sute de persoane,

aceasta fiind populația estimată înainte de a fi fost aproape nimiciți de grendeli.

Mesele erau aranjate în șiruri pe treptele amfiteatrului de sub acoperișul din tablă ondulată, fiind grupate în jurul unei scene centrale. Iar pe scena aceea stătea un bărbat tânăr, înalt, masiv și blond, cerând să i se acorde atenție prin cuvintele și postura sa, întreaga sa ființă. Avea vocea unui maestru orator. Fiecare cuvânt desprins de pe buzele sale subțiri și senzuale tăia cu precizia unei lame. Era de înălțimea lui Cadmann și trupul lui musculos era o frumusețe. Pe umeri îi cădea o claie de păr de culoarea inului. Avea ochii de un albastru-verzui uluitor, de o intensitate electrizantă. Razele lui Tau Ceti îi decoloraseră sprâncenele, făcându-le atât de blonde încât păreau albe.

Obrajii i se adânceau cât să-i dea un aer de sănătate și în spatele fiecărei mișcări cu care sublinia aspectele majore se ascundea un calcul perfect. Aproape fiecare frază era punctată de uralele contingentului din Surferi, sosit în interiorul insulei pentru a lua parte la discuțiile săptămânale.

Aaron Tragon. Un adevărat nativ stelar.

Cadmann îl ascultă cu gândul în altă parte în timp ce-și găsea drumul către masa rezervată pentru el de Carlos, de Angelica și de doctorul înalt, cu pielea întunecată, care era cel mai recent asociat al lui Carlos.

– ...doamnele din sală vor fi de acord că tendința firească a bărbaților e să-și asume o structură a

puterii care se extinde de la femei către bărbaţi şi către Atotputernicul Dumnezeu. Aceasta a fost, în orice caz, viziunea frecventă în secolul al nouăsprezecelea...

Cadmann se strecură alături de Carlos şi îl bătu pe umăr.

– *Hola*, Carlos.

– *Hola.*

– Bună, tată.

– Hei. Ce te-a făcut să cobori de la mine? întrebă el, adresându-i celui mai tânăr dintre fiii săi un zâmbet cald.

Mickey ridică din umeri şi se uită la Mary Ann, dar nu spuse nimic, fapt ce îl caracteriza. Vorbea rar, iar când o făcea nu-l asculta prea multă lume. Era suficient de inteligent, dar cumva nu învăţase să comunice.

Cadmann se ridică s-o îmbrăţişeze pe Mary Ann şi o sărută scurt pe Sylvia.

– Cum merg dezbaterile?

– Stevens a dat de belea.

– Aaron a ajuns la *refutatio?*

– A trecut. E la *digressio*, şi presupun că *peroratio* ne va da clasă tuturor.

– Îmi place subiectul...

Chiar şi fără un sistem electric de amplificare, vocea lui Aaron se înălţa, învăluindu-i pe toţi:

– ...într-adevăr, Prometeul modern al lui Shelley nu fură flăcările din Olimpul îndepărtat, ci pe ale

femeii. Şi e atât de firesc ca bărbaţii, citind *Frankenstein*, să fie amăgiţi de autoare, inducându-li-se credinţa că este vorba de o tentativă de furt a privilegiilor divine.

Aaron se aplecă spre pupitrul său de orator, lovind cu palma în lemn.

– Dar în ea curgea sângele mamei ei! Mary Wollstonecraft, prima feministă, autoarea *Drepturilor femeii*, îi zâmbea fiicei sale. Şi, când a scris despre orgoliul monstruos al omului, despre egoul lui, despre încercarea lui de a coase laolaltă hălci de carne moartă şi putrezită într-o imitaţie a vieţii, Mary Wollstonecraft Shelley a ilustrat în realitate teama bărbatului de puterea creatoare a femeii. Vulnerabilitatea lui faţă de această teamă a dat naştere unei tentative de a face totul fără ea.

Se întrerupse, pregătind un moment spectaculos.

– Oare nu teama de femeie a bărbatului a făcut din ea un cetăţean de mâna a doua? N-a fost lipsită de educaţie, de apărarea oferită de lege, de dreptul la vot, de cunoaşterea procedeelor de autoapărare, astfel încât să rămână o sclavă?

Cadmann chicoti în sinea lui, apoi cercetă încăperea cu privirea, căutând-o pe Ruth, fiica lui Zack. Avu nevoie de o clipă, dar reuşi s-o zărească. Stătea lângă Rachel, aplecată, sprijinindu-se pe antebraţele grăsuţe, cu părul castaniu dat la o parte de pe faţă şi ascultând de parcă ar fi devorat fiecare cuvânt. Era fascinată, atât de atentă şi de plină de

venerație încât îți făcea rău s-o privești. Dacă fata n-ar fi avut șaptesprezece ani, ar fi spus că era vorba despre cel mai grav caz de iubire adolescentină pe care-l văzuse vreodată. Așa cum stăteau lucrurile, dragostea ei oarbă nu era decât unul dintre cele mai notorii secrete cunoscute de întreaga colonie.

Prin comparație...

Se uită pe furiș la Mary Ann. Se lăsase pe spătarul scaunului, într-o încercare de a mări distanța dintre ea și Aaron Tragon. Gura i se strânsese într-o linie subțire, dezaprobatoare. Dădea din cap pentru ea însăși, ca și cum și-ar fi îngăduit un soi de monolog interior.

Avea așadar o problemă cu el. Trebuia să aibă *cineva* una. Cu excepția ei, toată lumea părea să fie încântată de băiat, într-un consens monoton... pe de altă parte, nici Joe Sikes nu se topea de dragul lui. Însă lista era scurtă.

Aaron Tragon era excepțional. Bun la aproape tot ce făcea. După părerea lui Cadmann, aceasta era o supracompensare, un efect colateral pozitiv al complexului său de Copil din Eprubetă.

Era vorba de șaptesprezece embrioni care se dezvoltaseră în exclusivitate in vitro, activați după Războaiele Grendelice și scoși la lumină nouă luni mai târziu. Între timp se lămuriseră că rata fertilității femeilor supraviețuitoare era, slavă Domnului, cât se putea de potrivită pentru repopularea coloniei, și proiectul In Vitro fusese suspendat. Sute de

embrioni rămăseseră la bordul navei *Geographic*. Aaron Trigon se numărase printre primii. Derik, uriaşul roşcat, Trish, superba negresă musculoasă, şi Micul Chaka, probabil cel mai puternic om de pe planetă, făceau de asemenea parte dintre primii zece. Erau însoţitorii nelipsiţi ai lui Aaron, şi numai Micul Chaka părea să-i fie ceva mai mult decât un discipol.

Cei trei păreau să împărtăşească o glumă despre restul lumii, pe care refuzau s-o dezvăluie.

Erau copiii coloniei, neavând nici o legătură de rudenie cu nici unul dintre membrii expediţiei, crescuţi de toată lumea. Cu excepţia notabilă a Micului Chaka, foarte puţini se ataşaseră de cineva în mod deosebit. O idee care lui Mary Ann i se păruse întotdeauna îngrozitoare. Credea că ar fi trebuit să fie adoptaţi de familii, dar Cadmann era singurul căruia îi împărtăşise această părere.

Se pare c-a ieşit foarte bine. Par nişte copii la locul lor. Muncesc din greu. Apropo, Aaron a locuit la Joe Sikes nişte ani, când avea, cât?, zece sau doisprezece ani, până la accidentul lui Edgar...

– ...fiind bărbat, am prea puţin de câştigat făcând asemenea afirmaţii. Fiind un bărbat din secolul al douăzeci şi doilea, în care să sperăm că femeile vor fi eliberate din robia lor biologică, aş putea să am o cu totul altă intenţie. Pentru că această tendinţă de eliberare a femeii din „sclavia" biologică nu este oare în acelaşi timp o încercare de a-i minimaliza

importanța? De a-i fura focul? Nu înseamnă că suntem din stirpea lui Prometeu? Ce se va întâmpla cu noi când această diferență se va reduce la un simplu capriciu sau la o problemă de desemnare legală? Nu pot spune. Propun, pur și simplu, o interpretare a suprapunerii literare. În ceea ce privește restul, sunt convins că minți mai înțelepte decât a mea vor demonstra toate adevărurile suplimentare care pot fi descoperite în această privință.

Aaron Tragon făcu o plecăciune amplă către Stevens, care îl provocase. Acesta era subțirel, studios și conducea operațiunile miniere din estul coloniei, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului Mickey, fiul lui Cadmann. Pozițiile lor în cadrul dezbaterii fuseseră alese prin tragere la sorți. Judecând după entuziasmul aplauzelor dezlănțuite, Weyland ghici că Stevens fusese măcelărit.

Persoanele însărcinate să servească masa se apropiară, le luară comenzile și aduseră mâncarea. Cadmann se relaxă mâncând și savurând dezbaterea încinsă care se desfășura în jurul său.

– Ce părere ai? îl întrebă Carlos, clătinând din cap.

– Frankenstein ca tratat criptofeminist? Nu cu intenție. Nimeni nu poate scrie un tratat atât de bun... atât de apropiat de nemurire. Cum s-a descurcat Stevens?

– La *exordium* a fost patetic. *Narratio* abia dacă s-a potrivit, iar pentru *refutatio* a fost huiduit. În rest a mers perfect.

Cadmann observă că în jurul lor vocile femeilor se ridicau mai mult decât ale bărbaților. Când coborî de pe scenă, Tragon se așeză lângă Jessica. Se îmbrățișară și se sărutară cu patimă.

Sunt o pereche frumoasă, medită el. Aaron Tragon era vânjos, chipeș, extraordinar de inteligent și charismatic. *Succesorul meu. Și al lui Zack? Va pune capăt acestei separări prostești dintre administrație și securitate?*

În orice trib există un individ alfa. La un moment dat, crezuse că moștenitorul funcției sale avea să fie Mickey. Se întreba adesea dacă nu-și solicitase fiul prea tare. Dar, indiferent ce se petrecuse, el nu era interesat de conducere.

Aaron și Linda fuseseră o vreme împreună. O combinație reușită, însă pe urmă se întâmplase ceva și ea se atașase de Joe Sikes. Un aranjament neverosimil, pe care Cadmann nu-l înțelegea pe deplin. Bărbatul fusese iubitul lui Mary Ann înainte de atacurile grendelilor, înainte ca ea să vină pe Faleză pentru a-l smulge pe Cadmann din beția disperării. După care se încheiase totul – și apoi, dintr-odată, Joe și fiica lui Mary Ann deveniseră o pereche, dar nu o pereche oarecare, ci una unită printr-o legătură monogamă.

Ruth Moskowitz se îndreptă spre Aaron, apoi făcu cale-ntoarsă. Avea zâmbetul slab, ușor șocat, la care se așteptase Cadmann. Frumoasă hârjoană. *Ei, dacă lui îi place Jessica, e OK.* Degetele mâinii ei

drepte îi răsuceau dureros buclele dese. Probabil smulgând câteva șuvițe. Rachel își cuprinse fata cu brațul, strângând-o la piept. *Încă o situație pe care n-o înțeleg, dar cred că nici nu e necesar.*

Desertul venea de la Surferi. Cuburi de gheață delicios condimentate, cu gust și aromă ce reînviau amintiri din copilărie, de mult îngropate în uitare.

Audiența decise, cât se poate de zgomotos, că Aaron Tragon câștigase dezbaterea săptămânii. După o rundă tunătoare de aplauze, pe scenă urcă Linda Weyland. Cadzie era înfășurat într-o eșarfă care traversa pieptul mamei sale și se hrănea mulțumit în timp ce ea vorbea.

– Din nefericire, începu ea, cu asta se încheie distracțiile serii. Ceea ce trebuie să vă spun acum e mai sobru – și nu la fel de educativ. Cassandra, *bang*.

Un mușuroi de furnici scânteietor umplu sala; deveni din ce în ce mai strălucitor pe măsură ce păleau lămpile.

Tunele roșietice luminate de neon, cu zecile. Sute de puncte verzi, strălucitoare, le măcinau capetele, extinzându-le, apoi se scurgeau înapoi, către trunchiul fiarei. Cadmann își aduse aminte de ferma de furnici construită de fratele lui, pe când erau amândoi copii. Tunelele acelea semănau mai degrabă cu niște fractali. În ciuda neuniformităților din topografia lanțului muntos de pe continent, instalațiile automate urmăreau un plan; simetria era vizibilă și modelele ample se repetau la o scară micșorată.

Lumina pâlpâi în capătul unui tunel. O undă de şoc evidentă, în spaţiu închis, se prelinse în susul trunchiului principal. Mecanismele rafinate pâlpâiră, roşii, apoi pulsară roşu-negru, roşu-negru.

Reacţia şoptită a mulţimii veni imediat, oripilată.

Linda îşi înălţă vocea, acoperind zgomotul acelui vânt rău.

– A explodat ceva. Nu un exploziv puternic, ceva apropiat mai degrabă de praful de puşcă. Cum a ajuns acolo jos... în fine. *Ştim* doar că rafinăria şi-a încetat activitatea şi că stricăciunile nu se pot repara de aici.

Toshiro ridică mâna.

– N-ar putea fi vorba despre o defecţiune firească a echipamentului?

– Sfredelele colectoare sunt nişte perforatoare spiralate şi găleţi pentru minereu. Funcţionează acţionate de celule solare şi de celule alimentatoare, iar acestea din urmă nu sunt decât nişte baterii de înaltă tehnicitate, n-au cum să explodeze, nici măcar nu sunt prezente în zona cu probleme.

– Bineînţeles că v-aţi gândit la asta înainte. Îmi cer scuze.

– Nici o problemă. Dar, oameni buni, *a fost* într-adevăr o explozie şi *a pornit* chiar din vârful unui sfredel. Cassandra, arată-ne undele de interferenţă.

Ceea ce nu era de mare ajutor, se gândi Cadmann. Şi iat-o pe Mary Ann, încântată, mândră de fiica ei şi ştiind al naibii de bine că *nici el* nu era în

stare să interpreteze tiparul formelor care curgeau pe perete. Probabil că Mickey era capabil, dar nu scotea nici o vorbă.

Se aplecă spre Carlos.

– Știai ceva despre asta? Oricât de puțin?

– Pentru mine e o noutate, *amigo*. Și nu-mi place cum sună, îi răspunse, și se ridică, fluturând agresiv mâna în aer.

– Cer să mi se dea cuvântul.

– Bineînțeles, zise Linda.

Bărbatul își drese glasul.

– Există un termen care n-a fost amintit, dar simt că e posibil să fi apărut în gândul multora. Termenul e *sabotaj* și trebuie să fim convinși, dintr-o mie de motive, că nimeni dintre cei de față nu ar fi putut face așa ceva. Asta nu e o farsă. Stilul de acțiune e nepotrivit. Nu-i folosește nimănui și nu e amuzant. Presupun că, înainte de a ne forma orice gen de opinie, se fac pregătiri pentru o cercetare la fața locului?

Linda își mângâie bebelușul, se uită o clipă la soțul ei, apoi dădu din cap.

– De ce ar fi un sabotaj? Cum ar putea cineva să pună un explozibil *acolo?* Nici măcar un țânțar n-ar fi în stare să pătrundă în tunelele alea. Bineînțeles că vom verifica mecanismele. O să cercetăm și o să descoperim c-a fost ceva straniu. O surpriză a Avalonului!

Fundul unui tunel. Nici un Farsor Vesel nu s-ar fi putut târî prin galeria aceea, medită Cadmann. Era prea îngustă, iar uzina centrală de procesare era

un tampon metalic de câteva sute de tone. Mina se baza în întregime pe nanotehnologie; se dezvolta în locul acela de șaptesprezece ani. Tunelele duceau către ea, nu treceau de ea.

Se aplecă spre fiul său.

– Mickey? Tu te pricepi la minerit. Vreo sugestie?

Băiatul se încruntă și clătină din cap.

– Ciudățenie avaloniană, murmură, dar nu destul de tare pentru a mai fi auzit și de altcineva.

O teorie la fel de bună ca oricare alta, își spuse. Nu puteai nici măcar să... hm. Să faci un sfredel colector să *depună* o încărcătură de dinamită sau de praf de pușcă? Și de unde s-o achiziționezi? Dintr-un depozit de celule de alimentare? Explozia se produsese în momentul în care un sfredel colector era în acțiune.

Ar fi fost o farsă al naibii de dificilă. Oare pentru Farsorii Veseli era de-ajuns că părea imposibilă? Se părea că nu exista nici un alt motiv. Mina era sursa de minereuri a coloniei. De ce s-o fi scos din funcțiune?

Joe Sikes urcă pe podium șchiopătând.

– Linda are dreptate, e o ciudățenie avaloniană. Încă un lucru pe care nu-l știm despre planetă. Ceva care se petrece pe continent, dar nu și aici.

– Și oricum e timpul să-i ducem pe continent pe candidații la rangul de grendel cercetaș, încheie Linda în locul lui. Nu vreau decât să-și dea toată lumea seama cât de multe necazuri ne aduce povestea asta...

Crede că e sabotaj, își spuse Cadmann. *Presupun că și eu. „Imposibil" e o provocare suficientă pentru echipa de la Surferi.*

– Și ce-ar trebui să facem? întrebă cineva. Reparațiile sunt posibile?

– Trebuie să aruncăm o privire, răspunse Linda. N-are nici un rost să ne apucăm de reparații înainte de a afla ce s-a-ntâmplat.

Din nou același ton. Crede într-adevăr c-au fost Farsorii. Se aleg, în același timp, cu gluma și cu expediția pe continent pe care și-o doresc. Linda detestă ideea și l-a convins pe Joe să n-o aducă în discuție. Oare asta e abordarea corectă?

Era destul de clar că Joe ar fi preferat să fie mâna Farsorilor. I-ar fi oferit superioritate morală. Își dorea cu toată seriozitatea să fie masculul alfa, mai ales în momentul acela, când avea o legătură cu o femeie mult mai tânără.

Dacă ar fi putut, Cadmann ar fi împiedicat căsătoria. Încă se mai întreba ce vedeau unul la altul. Era din cauză că Linda semăna foarte mult cu mama ei, care se culcase cu Joe Sikes înainte de a o câștiga el? *Fii sincer. Ea m-a câștigat, m-a scos din ceața alcoolului. Ea m-a revendicat, nu viceversa...*

Povești de demult. Nervii efectori ai lui Cadmann Weyland nu-și extindeau controlul asupra altor ființe umane, nici măcar asupra fiicei lui. Trebuia să reînvețe asta în permanență.

Între timp: bomba.

Era o farsă dificilă, dar nu imposibilă. Creează-ți propriii nanoroboți. Sau, dacă știi cum să lucrezi cu blestemățiile alea de modele fractale, sfredelește drept în jos, de la suprafață, acolo unde se va afla colectorul peste o săptămână sau peste o lună. Însă *simțea* că era o teorie greșită și avea impresia că părul de pe ceafă și de pe brațe încerca să i se zbârlească. O surpriză avaloniană, pe continent, acolo unde erau dragoni. Semnal de alarmă: Linda avea să plece pe continent cu nepotul lui. Nu se despărțea niciodată de Cadzie. Tot așa își crescuse și Mary Ann copiii, cu foarte multă afecțiune, formând o legătură puternică.

Linda și Joe cunoșteau minele mai bine decât oricine altcineva și nu aveau nici un indiciu, prin urmare, ce ipoteză era cea mai probabilă? Nu părea să fi fost vorba despre Farsori. Era o operațiune distructivă și nu era amuzantă. Și, dacă nu erau ei, atunci aveau de-a face cu o surpriză avaloniană: ca grendelii.

Mâna lui Mary Ann se închise peste a lui.

– Un bănuț pentru gândurile tale?

– E o afacere proastă, răspunse el, cu voce scăzută. Amintiri urâte. O să fiu din nou neajutorat.

– Nu-ți place senzația, nu-i așa?

– Să fiu legat de masă cu un grendel în poală. Să fiu legat de insula asta în timp ce nepotul meu e la o jumătate de lume distanță.

– Du-te cu ei.

– Nu cred că vor să se autoinvite tăticul.

Dar lăsă ceva nerostit: *Mi-a ajuns, Mary Ann. Nu mai vreau senzații tari. Am avut destule, pentru o viață întreagă. Lasă pe altcineva să-i înfrunte pe afurisiții de dragoni.*

Iar Linda știa să se controleze de minune. Era în încurcătură: trebuia să admită posibilitatea unui sabotaj, dar nu o putea admite decât în sinea ei. Nu era posibil să lase incertitudinea să-i contamineze pe nativii tereștri. Pe de altă parte, trebuia să le dea de înțeles potențialilor făptași că ea știa și că spera din tot sufletul că aveau destulă rațiune ca să înceteze.

Un fir într-adevăr foarte subțire.

Urmă un alt murmur general, apoi atât Micul Chaka, cât și Jessica ridicară mâinile.

– Jessie, zise Linda. Vrei să spui ceva?

Aceasta îl împinse pe Micul Chaka înaintea ei și o porniră amândoi spre scenă, cu pași mari. Linda și Joe Sikes se retraseră la locurile lor, mână în mână. Chaka se urcă pe podium și ignoră mulțimea.

– Cassandra, derulează fișierul meu demonstrativ, Mama Lunguiață.

Ecranul din spatele lui prinse viață, înfățișând țiparul care se chinuia să înoate în susul Amazonului, trecu fulgerător mai departe, arătând lacul cu apă rece ca gheața și apoi bazinul acoperit, din care vietatea arunca priviri feroce spre camera de luat vederi.

– Musafira noastră. De fapt, nu e un ţipar, dar, dintre toate vieţuitoarele care au evoluat pe Pământ, seamănă cel mai bine cu un ţipar imens, de apă sărată.

– Pe mine m-a luat cu siguranţă prin surprindere, spuse Jessica. A venit drept în camera de primire din Fortăreaţă.

Cineva râse zgomotos şi se auzi strigătul unei voci de adult.

– Mama Lunguiaţă a avut noroc că nu era Cadmann acasă!

Chaka zâmbi nesigur şi o luă de la început.

– Am trecut în revistă tot ce ştie Cassandra despre ţiparii de pe Pământ. Aici nu avem de fapt un ţipar, dar iată ceva interesant, ţiparii tereştri parcurg distanţe lungi ca să se reproducă, iar Mama Lunguiaţă asta a făcut, încercând să ajungă la izvoarele Amazonului ca urmare a unei deprinderi instinctive, care ar putea să existe de zece sau de zece mii de generaţii.

– Nu de zece mii, strigă cineva.

Chaka se încruntă, chibzuind, iar Jessica veni să i se alăture pe podium.

– Poate nu de zece mii de generaţii. Sunt de acord, e posibil ca grendelii să fi şters de pe suprafaţa planetei tot ce purta aceste gene. Dar noi n-avem de unde să ştim!

Chaka îşi regăsi glasul.

– Un timp mai scurt pledează în favoarea ideii că grendelii au venit pe insulă destul de recent.

– Şi ăsta e punctul nostru de vedere! făcu triumfătoare Jessica. Refacerea sistemului ecologic firesc de pe Camelot e inevitabilă, cu adevărat inevitabilă acum, când au dispărut grendelii. Scuză-mă, Chaka.

El dădu absent din cap.

– Sistemul ecologic firesc va reveni. N-ar trebui să-l cunoaştem mai bine?

– Nu va fi acelaşi, se înălţă cârâitul nazal al lui Edgar Sikes din rândurile publicului. Nu poate fi.

– Ştiu, Edgar. Noi am însămânţat insula cu specii de pe Pământ. Va fi interesant când se vor contopi. Dar am vrea să ştim ce efect poate avea asupra *noastră* fiecare formă de viaţă avaloniană.

– Povesteşte-ne mai multe despre vierme, strigă cineva.

O voce de adult.

– Carolyn, şopti Sylvia. Pare speriată.

– N-o condamn, zise Mary Ann.

Chaka nu păru să remarce spaima. Vorbi cu nerăbdare.

– Nu avem ţiparul decât de câteva zile. Şi nu reprezintă decât o singură piesă a modelului! Nu ştim cum interacţionează cu alte forme de viaţă, cu climatul şi, din acelaşi punct de vedere, cu grendelii. Nu ştim ce l-a îndemnat să înoate în amonte în *acest moment;* acum, când atât de multe alte specii de pe Camelot îşi schimbă obiceiurile. Trebuie să ştim cum se comportă sistemul ecologic de pe continent. Se produc schimbări şi acolo?

– Și ce mănâncă grendeli?

O voce de copil din spatele încăperii. Mai mulți copii mai mari îi cerură să tacă.

– Grendelii mari mănâncă grendeli. Am fost acolo, spuse Joe Sikes, cu o mândrie beligerantă. Ăsta-i sistemul tău ecologic, Chaka. Grendeli mari, grendeli mici, grendeli care trăiesc în zăpadă, grendeli de apă, grendeli care construiesc baraje, grendeli care *barează* viața puilor lor. Grendelii mănâncă grendeli și se merită unii pe alții. Aici nu mai sunt grendeli și o să păstrăm lucrurile astfel, așa că de ce ne-ar păsa cum interacționează țiparul nostru idiot cu grendelii?

– Nu e corect, zise Jessica.

Chaka își drese glasul. Acum părea mult mai încrezător.

– Trebuie să știm, Joe. Ceea ce nu știi te poate ucide. Dacă n-ați fi știut că grendelii au nevoie să se răcorească...?

Se auziră murmure de aprobare dinspre mesele grupului de la Surferi. Linda dădu din cap și îl trase pe Joe Sikes înapoi, jos pe scaun; iar el nu se împotrivi. *N-ai fi aruncat kerosen aprins în pârâul Amazon*, nu trebuise să-i spună Chaka, *ca să pârjolești grendelii care făceau prăpăd în ultimul refugiu al oamenilor.*

– E nevoie să știm, repetă Chaka, și să fie clar că nu putem afla decât într-un singur mod. Avem nevoie de o expediție în toată puterea cuvântului pe

continent. De o bază permanentă acolo. Nu doar de excursii în zonele înalte şi de inspecţii în mine. Avem nevoie de o echipă de biologi la faţa locului, să studieze continentul, să-l studieze *acum*, înainte ca vântul să poarte într-acolo speciile terestre de pe Camelot, fiindcă odată ce se va întâmpla asta n-o să mai aflăm niciodată!

– Ei, staţi o clipă! făcu Zack Moskowitz, şi se ridică pe jumătate. Dacă se ajunge la asta, nu e necesar să ştim...

Mai multe murmure. Cadmann se încruntă, căzând pe gânduri.

– E o greşeală să vorbeşti aşa cu tinerii, rosti Carlos.

– Trebuie să ştim, zise Chaka.

Jessica îl aprobă dând din cap cu vigoare în timp ce el stătea acolo, în toată splendoarea înălţimii sale, ridicându-şi vocea.

– Trebuie să studiem ceea ce există acum, trebuie să înţelegem ecosistemul natural, sau o să fim luaţi prin surprindere. În ultimii douăzeci de ani aţi ignorat acest adevăr, faptul că e imposibil să trăieşti pe planeta asta şi să te ascunzi în acelaşi timp. Eu spun că asta e lumea *noastră* şi că nu ştim destule despre ea. E timpul să învăţăm.

Vorbele sale stârniră aplauzele sonore ale nativilor stelari, iar Prima Generaţie le răspunse mai ales prin tăcere.

– Şi o să avem nevoie de toate resursele, aici *şi* pe continent, adăugă Coleen McAndrews, cu o voce pe cât posibil de serioasă la cincisprezece ani. Ca să ne întoarcem printre stele!

Auditoriul zumzăi ca un stup înfuriat. Nu existau nici un grup înapoi-printre-stele organizat şi nici un şef autentic, dar era o problemă care străbătea generaţiile. *Încă n-au un conducător*, se gândi Cadmann. *Dar când fata asta o să crească, când tot acest entuziasm va ajunge la maturitate, vom avea o altă luptă politică. Doamne, Dumnezeule, ce-a fost în capul nostru când am lăsat totul în urmă ca să venim aici?*

Zack Moskowitz se ridică. Îşi ocupă locul pe al doilea podium, în partea opusă a scenei faţă de Chaka.

– Cred, zise el, că o problemă atât de importantă ar trebui luată în considerare cât mai oficial cu putinţă. Propun o dezbatere de astăzi într-o săptămână...

– Nu! făcu Jessica, ridicându-se în picioare, cu obrajii în flăcări.

– Nu ţi s-a acordat dreptul la cuvânt, domnişoară.

– Nici ţie, Zack!

– Ştii că eu sunt preşedintele...

– În cazul întrunirilor oficiale. Dar asta nu-i aşa ceva, e o discuţie după cină. N-o poţi ignora, aşa cum faci cu orice altceva. E ceva prea important. O declari întrunire de urgenţă?

– Nu...

– Atunci aşteaptă să-ţi dea Chaka cuvântul.

Zack se uită la Cadmann, aşteptând sprijinul lui. Regele apelează la războinic, dar războinicul îl ignoră. Îşi înăbuşi protestele.

– Foarte bine. O să-i cer lui permisiunea. Chaka? Pot lua cuvântul?

Dinţii albi ai Micului Chaka scânteiară.

– Mai întâi Jessica, apoi tu.

Bărbatul zâmbi acru.

Jessica se urcă pe podium.

– Acum este momentul să luăm o decizie. Oricum îi ducem pe grendelii cercetaşi pe continent, unde trebuie să trimitem şi o echipă pentru reparaţii. E momentul potrivit. Să începem acum instalarea unei baze permanente.

– Pentru ce? întrebă Zack.

– Pentru ce? Ca să ne cunoaştem lumea. E nevoie de teste de toxicitate şi de sol, să studiem paraziţii. Ţinuturile înalte ar fi perfecte pentru o bază iniţială. Cel puţin locul *oferă siguranţă*.

Privi de parcă ar fi avut mai multe de adăugat, dar s-ar fi răzgândit.

– Chaka, putem modifica statutul acestei discuţii?

– În ce?

– Dezbatere neoficială. Lasă-l pe Zack să reprezinte viziunea contrară, de pe podiumul tău. Pe urmă ne putem răspunde la întrebări, să vedem dacă reuşim să ajungem la un consens în seara asta.

Chaka acceptă să coboare şi Zack îi luă locul, dând cu ciudă din cap către Jessica.

– Se poate? întrebă.

Ea își aplecă fruntea.

– Pot întreba de ce e atât de mare graba? Veți face în curând o vizită în zona minieră. Alții se vor ocupa de ritualurile grendelilor cercetași. După ce vă întoarceți vom putea decide ce e de făcut în continuare. Poate atunci veți ști ce nu e în regulă în mine. Probabil că e un fenomen natural, dar surprinzător. În orice caz, nimic nu trebuie făcut în pripă.

– Bine spus, fii din nou rezonabil, strigă cineva.

– Încerc să fiu, răspunse el, ridicând din umeri.

– Ai vrut să ucizi țiparul, protestă Jessica. Asta n-a fost rezonabil.

El dădu din cap.

– Ba da, a fost. Țiparul e o formă de viață nefamiliară și avem reguli procedurale, formulate de cei mai buni experți ai noștri în urma dezbaterilor. Regulile nu sunt perfecte, dar reprezintă cel mai corect raționament pe care îl putem face.

– Dar în cazul ăsta e greșit, insistă tânăra.

– Poate. De data asta pare să fie greșit. Ceea ce nu înseamnă că toate regulile, inclusiv aceasta, sunt greșite în general. Nu putem anticipa totul.

– Nu e necesar să anticipăm totul.

– Nu vorbiți despre același lucru, interveni Aaron Tragon, ridicându-se în picioare. Îmi cer scuze fiindcă vorbesc fără să mi se fi dat cuvântul, dar nu vă dați seama? Guvernatorul Moskowitz se teme că, la apariția unui pericol necunoscut, nu vom putea

decide în timp util ce avem de făcut, ceea ce ar putea distruge colonia, în vreme ce e foarte puțin probabil ca o întârziere să aibă un asemenea efect. Nu e așa, domnule?

– Ba da, întocmai.

– Dar aici *nu* e vorba despre nici un pericol care ar putea amenința întreaga colonie. Cei care pleacă pe continent s-ar putea afla în pericol dacă nu sunt atenți, dar nu și colonia... De fapt, ca să fiu dur pentru o clipă, dacă se află acolo ceva atât de primejdios încât singura posibilitate de a deveni conștienți de existența lui este uciderea tuturor membrilor expediției, atunci această informație în sine merită prețul! Colonia va deveni un loc mai sigur, nu unul mai lipsit de siguranță. Nu am dreptate?

Așteptă o clipă, apoi, văzând că Zack nu răspundea, dădu politicos din cap și se așeză din nou.

– Un mic îngâmfat arogant, zise Mary Ann.

– Cred c-a fost cât se poate de rezonabil, răspunse Cadmann.

– Așa crezi tu...

– Nu e vorba despre un mare pericol, vorbi Jessica. Am mai fost pe continent de vreo zece ori. Ba chiar am dus și copiii în ținuturile înalte. Și, în tot acest timp, singura primejdie au fost grendelii, cărora știm cum să le facem față.

– Eu continui să fiu îngrijorat, făcu Zack.

– Spune-ne cum se numește pericolul.

El clătină din cap.

– Știi că n-am cum. Spune-i surpriză avaloniană. Nu putem pomeni aici grendelii, dar sunt cât se poate de reali.

– Dar voi ați aflat cum trebuie să te lupți cu ei, și ne-ați învățat pe noi. Apropo, vă mulțumesc. Din partea noastră, a tuturor secunzilor...

Se înălță un murmur de aprobare.

– Bine punctat, strigă Aaron.

– Și, Zack, voi ați știut c-o să fie periculos când ați părăsit Pământul, continuă Jessica. Dar ați venit aici. Nu ne-ați întrebat dacă vrem și noi...

– Ne gândim la asta, să știi.

– Da, domnule, am învățat toate astea la școală. Și nu ne pare rău că ne-ați adus. Dar acum e și lumea noastră și dorim să știm mai multe despre ea. Nu-i așa?

Un alt cor de voci tinere aprobând cu entuziasm.

– Cu excepția mea, eu vreau un supermarket! strigă cineva.

Toată lumea râse.

– Și învățăm, reluă Jessica. Țiparul e important fiindcă ne aduce aminte că aici nu vom avea întotdeauna un sistem ecologic simplu, artificial. Încă nu știm când au venit grendelii pe insula asta. Nici măcar nu știm dacă erau grendeli normali! Poate au fost...

– Supergrendeli? zise Chaka, și zâmbi.

– Sau niște grendeli piperniciți, proști și nevolnici, spuse Jessica.

– Doamne, exclamă Rachel Moscowitz. Ăsta e un gând oribil!

– Așa că mergem să ne lămurim, continuă Jessica. Și acum e la fel de bine ca oricând altcândva. O bază în ținuturile înalte, cu expediții în zonele joase. Acum. Anul ăsta.

Un val de aplauze, și nu numai din partea Generației a Doua.

– Nu conta pe mine.

Cuvintele veniră tot din partea unde stăteau secunzii, pentru a li se răspunde cu huiduieli.

– Vai, bietul copilaș...

– Din cine va fi alcătuit personalul bazei? întrebă Zack, înțelegând că pierduse. Cine planifică expediția?

– Asta o putem rezolva, răspunse Jessica, și aruncă o privire grăitoare spre Cadmann. Nu suntem proști, domnule guvernator. Vrem sfaturile voastre.

– Dar nu și conducerea noastră, șopti el. E suficient de clar.

– Vrem și asta, dacă nu înseamnă să nu facem nimic fără un ordin de-al vostru.

– Noi nu dorim decât să fiți în siguranță...

– Dacă voiați să ne țineți în siguranță, ați fi putut rămâne pe Pământ!

Mary Ann se ridică în picioare. Cadmann o privi surprins. Ea nu vorbea aproape niciodată la întruniri.

Nu aşteptă să i se dea dreptul la cuvânt, dar nimeni nu protestă. Bineînţeles că Jessica n-avea de gând s-o întrerupă.

– De ce credeţi că Pământul era un loc sigur? Nu era. Nici măcar în cele mai selecte cartiere. Ar trebui să ştiţi. Am adus înregistrări.

– Mamă...

– Nu era. Vă gândiţi la Pământ ca la un soi de paradis pierdut? Ca la un Eden? Era un loc oribil, unde toată învăţătura din lume nu te putea salva de pierderea slujbei, unde nu puteai găsi nici un loc fără graffiti, fără desene obscene, fără criminali, fără mâini întinse, cerând pomană şi acuzându-te că eşti un criminal dacă nu le dădeai nimic. Unde... Jessica, aici suntem în siguranţă, cu adevărat în siguranţă, dar nu eram în siguranţă pe Pământ. De-aia am venit aici!

Se auziră murmure aprobatoare din partea primilor.

– Păi, mamă, după spusele tale, Pământul e un loc mai periculos decât continentul.

– Era, murmură Cadmann. Noi am dat asta uitării.

– Şi am ajuns la sfârşitul dezbaterii, *amigo,* zise Carlos. Iar Jessica a câştigat.

– Da. Şi noi trebuie să facem planurile.

– Cum adică „noi", faţă palidă?

– Avem totuşi ceva timp. Mai întâi se duc să inspecteze minele, să-i iniţieze pe grendelii cercetaşi.

O să fie destul timp pentru planuri serioase după întoarcerea lor.

Jessica mulțimi auditoriului și se întoarse lângă tatăl ei. Îi atinse ușor umărul.

– Mulțumesc, tată. Mamă.

Cadmann le cuprinse pe Mary Ann și pe Sylvia cu brațele, trăgându-le mai aproape. Cea dintâi chicoti.

– Dacă îl cunosc pe tatăl tău, s-ar putea să-ți mulțumească el peste câteva zile. O să scoată untul din tine.

– Nici n-aș vrea să fie altfel.

– Jessica... tu și Justin ați putea veni la cină? întrebă Mary Ann, și își îndepărtă o șuviță de păr blond căzută în ochi. Ar fi plăcut să cinăm în familie. Noi am fost plecați, iar voi veți pleca pe continent...

– Nu în seara asta, se scuză tânăra. Cele petrecute aici vor fi o veste mare la Surferi. Cred că trebuie să mă aflu acolo.

Sylvia își ridică ochii spre Cadmann.

– De cât timp crezi c-o să fie nevoie pentru pregătirea unei expediții în ținuturile joase?

– Bazându-ne pe Țânțari? Pentru descoperirea unui loc potrivit? Puține activități preliminare.

Închise ochii, chibzuind.

– Totul pornește de la *Robor*, ca vehicul. Sosiri și plecări suficient de rapide. Aș zice că nu trebuie mai mult de douăsprezece ore pentru pregătirea unei expediții mult mai complexe decât până acum, care să înceapă, poate, peste... o lună?

Jessica aprobă, dând din cap încântată.

– Tată, îmi citeşti gândurile.

– Până mâine dimineaţă, planurile vor fi în Cass. OK?

– Mai bine nici nu se putea.

Lumea se împrăştia. Jessica şi fratele ei se îndreptară unul spre altul, se îmbrăţişară cu însufleţire şi formară un grup, alături de alţi secunzi. Porniră împreună spre uşă.

O mână căzu pe umărul lui Cadmann, şi el se întoarse să vadă cine era. Aaron Tragon.

Statura în sine a tânărului îl impresionă puternic. Îi aducea aminte de un prieten... de demult.

Ernst. Prima victimă a grendelilor.

Îl străbătu o umbră de nostalgie, un sentiment de pierdere. Ernst murise fiindcă el, Cadmann, crezuse că se putea descurca. Că putea ţine totul sub control.

Şi, pentru o clipă, fu ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul, cu zâmbetul strălucitor şi larg a lui Tragon atât de intens şi de intim de parcă toate celelalte forme din încăpere păreau să-şi piardă conturul, dispărând în neant.

În deplinătatea sa, forţa personalităţii tânărului era atât de puternică, încât fu nevoit să facă efortul conştient de a-şi reaminti unde se afla. Nu în trecut, ci acolo, în prezent, de parcă s-ar fi trezit după ce aţipise câteva clipe.

– ...pentru că ne-ai susţinut, Cadmann. Jessica a zis că putem conta pe tine.

Zâmbetul lui era orbitor.

– Să presupun c-o să pleci pe continent?

– N-aş lipsi de la iniţierea grendelilor cercetaşi.

– Bun, rosti bărbatul, convins că aşa era.

– Nu vreau să spun că Justin nu poate avea grijă de copii, adăugă Aaron cu tact. Ei, noapte bună, domnule. Mulţumesc încă o dată.

Se răsuci pe călcâie, dar, înainte de a apuca să plece, Ruth Moskowitz îi ţinu calea. Îşi ridică ochii spre el şi îl fixă îndelung, cu admiraţie. Tânărul se opri şi îi luă mâna.

– Arăţi minunat în seara asta.

Fata radia.

– Cred c-ai fost pur şi simplu magnific.

El îi duse mâna dreaptă la buze, îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă cu paşi mari, alăturându-se prietenilor săi. Ruth îşi prinse mâna dreaptă cu stânga, de parcă ar fi vrut s-o înfăşoare într-o foiţă de mătase.

– Cred că mi-e greaţă, spuse Mary Ann.

Sylvia chicoti.

– E un băiat frumos. Îmi dau seama ce vede Jessica la el.

Pe chipul lui Mary Ann se aşternuse un zâmbet îngrozit.

– Să mergem acasă, Cad. Am chef de un foc mare în dormitor. Să am parte de o căldură plăcută. De acord?

– Sigur că da.

Sylvia îşi desprinse braţul de al lui şi li se puse în drum.

– Vreau să verific simulările Lindei împreună cu ea. Mă întorc pe Faleză mai târziu, e bine?

– Nici o problemă.

Mulțimea se subția. Cadmann luă mâna micuță a lui Mary Ann într-a lui și o strânse ușor.

– Lucrurile încep să se schimbe rapid. Trebuia să se-ntâmple.

– Eu... nu vreau să mă gândesc la asta acum. Du-mă acasă.

6

SURFERI

Prietenia e dragoste fără aripi!
GEORGE GORDON, LORD BYRON,
Ceasuri de trândăvie

Justin pregăti Ţânţarul pentru ultima porţiune a drumului către Surferi. Alunecă prin trecătorile muntelui. Dacă ar fi ales traseul de la sol, călătoria ar fi durat cu cinci minute mai mult. Curenţii de aer cald de deasupra munţilor ar fi putut reprezenta un mic risc, dar în trecători existau balize, atât luminoase, cât şi cu unde radio, aşa că drumul era periculos doar atât cât să fie distractiv. Existau recorduri neoficiale pentru străbaterea celor trei trecători în diverse condiţii: cu ajutorul indicatorilor vizuali, în baza undelor radio, orbeşte în toiul nopţii, pe ceaţă, pe furtună.

Ceea ce le oferea o ocupație nobililor domni și doamne de la Surferi, deși nu una ferită de primejdii. Și îi înnebunea pe adulți.

Când ceru permisiunea de aterizare, nu primi doar o simplă încuviințare din partea Cassandrei. Căpătă o legătură audio și, după zgomotul de fond, aprecie că petrecerea începuse deja.

Ieși din trecătoare cu o sută douăzeci de kilometri la oră, accelerând tot timpul, ceea ce îi oferi un avans considerabil față de ceilalți secunzi cu care se întrecea la întoarcerea din colonie. Plaja era inundată de lumina unui ecran plat imens, de douăzeci de metri pătrați, care reda un peisaj montan diurn de pe continent. Parcurse ultimii câțiva metri planând înclinat pe o parte, trecu în viteză pe deasupra așezării numite Surferi și a oceanului, unde era în plină desfășurare o mică acțiune nocturnă.

Justin văzuse holograme din Hawaii, din Malibu, California, din Australia și din alte locuri de pe Pământ socotite cele mai potrivite pentru surf. După opinia lui de expert, insula Camelot le dădea clasă tuturor. Apa era răcoroasă, dar nu rece, valurile se rostogoleau la nesfârșit și sezonul de surf dura tot anul.

Cineva se menținea pe planșa de surf cu o torță aprinsă în mâna ridicată... ba nu, când ajunse să vadă totul mai clar, își dădu seama că erau trei, cu torțe îmbibate cu rășină de coamă-de-cal care argintau

întreaga creastă a valului. Două fete și un băiat, iar una dintre fete era Katya Martinez, arătând minunat.

Când lăsă jos Ţânţarul, nisipul se împrăștie în toate direcțiile, biciuind aerul. Coborî, alergă către groapa descoperită unde se frigea carnea, își aruncă pantofii și începu un soi de dans al victoriei, strigând din toate puterile:

– Traversăm oceanul, soldați!

Urlară ca niște câini scoși din minți, și Micul Chaka îi azvârli o cutie de bere. Îl plesni chiar deasupra inimii. Lovitura îl ustură, dar cutia rămase întreagă.

Justin înșfăcă o fată și o sărută prelung și umed, apoi o prinse pe o alta și sărutul îi reuși și mai bine, după care se lăsă să cadă pe nisip și deschise berea cu un pocnet.

Derik Crisp își desfăcu mâinile mari, vânjoase.

– Așadar?

– Așadar mașinăria de minerit s-a defectat. Excelentă sincronizare. Sunt nevoiți să ajungă pe continent.

– Sincronizare excelentă, zise Derik, zâmbind larg. Vasăzică, cum ai făcut-o?

– Eu? Nu eu, protestă Justin. Hei, ăsta ar fi fost un sabotaj adevărat, o chestie urâtă.

– Sigur. Sigur.

Încă mai zâmbea, dar văzu iritarea celuilalt.

– Chiar trebuie să fie real? Nimeni nu trebuia să arunce nimic în aer. E suficient să-i ceri Cassandrei să facă fotografii.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Cine-ar fi putut s-o facă?

– Edgar, strigă cineva.

– Da, dar el nu s-ar băga.

– Depinde ce i se oferă, interveni Micul Chaka.

Jessica ieşi în fugă din sala de comunicaţii, la timp ca să-i audă.

– Nu crezi cu adevărat c-a fost computerul, nu-i aşa, Justin? Indiferent cine ar fi făcut-o, ar fi trebuit să fie bun, foarte bun, fiindcă ar fi trebuit să-i păcălească pe Linda şi pe Joe...

Se întrerupse.

– Da, zise Derik. E al naibii de sigur că Edgar Sikes ar fi reuşit.

– El şi nimeni altcineva. Doamne, conflictul dintre generaţii îi face Lindei destule probleme şi fără *asta*, spuse Jessica, şi clătină din cap. Am văzut fişierele ei, firească, şi, dacă poate cineva să i le falsifice, atunci ăla e Edgar, dar eu nu cred, pur şi simplu.

Aruncă o privire acuzatoare spre Justin.

– Exploziile au fost reale; ei, cum s-a întâmplat?

– Of! De ce s-o fi făcut eu?

– De ce s-o fi făcut Edgar? Din acelaşi motiv. Cine altcineva ar putea fi? Cine ar fi putut sculpta Muntele Fesemore?

– Mă iei drept altcineva, ripostă el, dar îi veni greu să-şi ascundă mândria din glas.

– Aaron, făcu Derik. Aaron Tragon ar fi fost în stare.

Jessica încuviință viguros din cap și mândria lui Justin păli în mare parte.

– Am de gând să îi apelez, spuse Derik.

– Ei, o clipă...

– Ba nu, nu vreau decât să vorbesc cu Linda. Să văd dacă știe ceva, zise, și plecă să stabilească legătura.

El și Linda avuseseră cândva o aventură, pentru vreo zece zile. Sunând-o în momentul acela, l-ar fi făcut pe Joe Sikes să-i îndese telefonul pe gât. Jessica ar fi trebuit să-l oprească... dar ceilalți se adunau deja în jurul lor.

– Care-i vestea bună? strigă cineva.

– Plecăm, răspunse Jessica. Nu doar în țarcul pregătit pentru viitorii cercetași.

Pe ecranul luminos fusese o imagine a minelor de pe continent. Acum o înfățișa pe Linda Weyland, înaltă de paisprezece metri și ținându-l sub braț pe bebelușul Cadzie de patru metri. Jessica n-o putea auzi, așa cum nu putea să-l audă nici pe Derik.

Aaron Tragon ieși din apă înaintând cu greu prin valuri și aducând ceva de culoarea nisipului, care se contorsiona întruna. Creatura se lupta cu el, dar o ținea de clești. O aruncă pe grătar și se duse după un prosop.

Crabul se prăjea zbătându-se. Era un crab de mare din Camelot. Găsiseră mai bine de douăzeci de tipuri diferite, toate cu carapacea bifurcată și cu câte patru membre mobile, dar...

– Ăsta e unul nou, spuse Chaka.

– Grăbește-te să-l studiezi, îi sugeră Aaron.

N-aveau cum să salveze creatura. Îngenunche deasupra gropii în care ardea focul, cu palma deschisă sub ochi ca să și-i apere de căldură. Privi crabul agitându-se, remarcându-i mișcările încheieturilor. Avea două aripioare late pentru înot și carapacea se lățea, formând o placă mare, aerodinamică. Membrele din față erau două furci sprintene, încercând să se lupte cu focul. Încheieturile blindate ale membrelor erau de o agilitate aproape umană.

– Apar tot mai mulți băștinași. *Încheieturile* astea! Nu poți să nu te întrebi dacă nu există ceva care le mișcă simultan, zise Chaka. Vreau carapacele.

Un alt Țânțar coborî chiar alături de al lui Justin, și Stu Ellington sări din carlingă. Alte șase survolară munții, în formație compactă. Două transportau lemn de foc. Altul aduse mâncare din tabăra principală. În celelalte erau pasageri și numărul membrilor grupului spori până când se păru că plaja avea să se scufunde sub greutatea lor.

Aaron Tragon trecu printre ei cu pași mari și își strecură brațul vânjos în jurul taliei Jessicăi.

– Ei, spuse cu veselie. Cred că putem numi asta o victorie majoră.

– Să vedem mai întâi planurile tatei, zise ea. Și abia apoi vom decide în ce măsură e o victorie.

Era pe punctul de a se desprinde de el, din reflex. Justin o văzu *luând o decizie:* se sprijini din nou de Aaron. Era iubitul ei ocazional de vreun an de zile.

Ocazional: Justin nu o văzuse niciodată *schimbându-şi planurile* în favoarea unei întâlniri cu Aaron. Sau cu vreun alt bărbat. Se întreba uneori...

Simţi pe cineva masându-i umerii. Se întoarse exact atât cât trebuia ca să zărească nişte plete negre. Lungi. Buclate. O faţă care nu era frumoasă, dar părea superbă mulţumită ochilor devastatori. Ochi în care să te scufunzi, pentru care să mori. Katya. Îşi duse mâinile la spate şi o prinse, trăgând-o mai aproape de el, şi îşi întinse gâtul, răsucindu-l, ca să o muşte pe ea de gât.

Ea picura de apă şi era rece ca moartea, iar trupurile li se atinseră de la glezne până la sprâncene. Simţi un val de frig străbătându-l şi nu reuşi să-şi creeze impresia că îl controla. Trecuse foarte mult timp, şi era surprins de forţa reacţiei sale.

– Aşadar... se auzi vocea unui alt puşti, cine o să traverseze?

Derik mări volumul şi vocea Lindei tună de-a lungul plajei.

– Noi! Joe, Cadzie şi cu mine, noi plecăm primii.

Fără să se uite cu prea multă atenţie la Jessica peste umărul Katyei, Justin remarcă un şoc neaşteptat, reprimat instantaneu.

Stătuseră de vorbă o dată, când o prietenă mai mare decât ei era însărcinată în şapte luni, şi Jessica îşi amintise ceva...

Era înconjurată de şase femei gravide, dintre care făcea parte şi mama ei. Avea atunci cinci sau şase ani şi

se prefăcea că se joacă, dar le asculta. Iar femeile păreau să fie prinse într-un joc al influenţării, povestindu-şi în amănunt toate tulburările prenatale. Micuţa Jessica le asculta cu uimire şi groază, înţelegând, stupefiată, că într-o bună zi avea să fie ea însăşi greoaie, grasă şi vulnerabilă, aidoma celor mari, aidoma femeilor adulte...

Era ciudat că ţinuse minte. Sau poate totul se petrecuse numai în imaginaţia ei. Aşa suna povestea pe care i-o spusese lui Justin când ea avea doisprezece ani, când prietena mai vârstnică era însărcinată. Şi acum, pentru o clipă, el o văzu pe Linda aşa cum o vedea sora lui. Captivă.

Bebeluşul Cadzie o ţinea prizonieră. Înainte de a-l naşte fusese deja încarcerată, înceată şi greoaie. Iar acum nu putea nici măcar să ia parte la petrecerea de pe plajă. Era împovărată de necesităţile copilului: lapte, scutece, păturica de un albastru-cobalt, coşuleţul, conversaţiile care nu mai aveau loc, fiindcă toată lumea voia să vorbească despre copil: tot ce *distrăgea* atenţia.

În jur se înălţa o cacofonie de voci.

– Eu vreau să merg.

– Şi eu.

– Hei, cine se pricepe să instaleze o tabără mai bine decât mine?

– E loc pentru mulţi dintre noi, spuse Justin. Putem lua, câţi, douăzeci de cercetaşi şi cincisprezece secunzi. Şi candidaţii, dar ei se vor întoarce cu Linda şi cu Joe, dar vom putea totuşi să facem lucrurile ca

lumea. Să instalam o primă bază pe Terasă și o a doua jos, la Heorot. Și să... pescuim puțin.

Jessica prinse imediat ideea.

– Luăm doi Țânțari și cercetăm...

– Facem primele cercetări de pe orbită. Îl lăsăm pe tata să identifice două sau trei zone potrivite...

Aaron li se alătură.

– Ascultați-mă – nu avem nevoie decât de trei Țânțari ca să deplasăm dirijabilul, dar e mai sigur să luăm patru. Putem stabili zone împărțite în careuri pentru cel care coboară.

– Coboară?

– Colectează plante, mostre de sol, plasează detectori seismici, la naiba, putem face o treabă serioasă!

Aaron o săltă pe Jessica în brațe, giugiulind-o. Când o lăsă jos, ea îi azvârli cea mai încețoșată privire cu putință, își împreună brațele în jurul gâtului lui și îl trase mai aproape, pentru un sărut foarte serios, și își roti șoldurile lipite de el lansând cât se putea de clar o alertă de tipul „toate sistemele au intrat în funcțiune". Justin părea să nu-și poată lua ochii de la ei. Când se desprinseră unul de altul, Jessica se întinse, lingându-l pe Aaron sub buza de jos. Ca și cum toți privitorii s-ar fi aflat pe Isenstine.

El se răsuci și trase cu coada ochiului la ceilalți.

– Scuzați-ne, le spuse.

Braţele lui puternice, cu muşchi ca nişte funii, înconjurară talia fetei. Expiră şi o săltă pe umăr, astfel încât buricul ei ajunse la câţiva centimetri de nasul lui.

– Să nu-ndrăzneşti să muşti... zise ea, chicotind.

Apoi articulă un „Oh!!?!" şocat şi cumva confuz când Aaron porni spre coliba lui.

După un chiot scurt, difuz, ceilalţi se întoarseră la petrecere.

Se întâmpla ceva care i se părea lui Justin... ne-la-locul lui. Coborî către marginea apei şi rămase acolo, în picioare, singur, privind dansul luminii lunii peste valuri. Aaron era inteligent, frumos, atletic. Şi nepotrivit pentru Jessica. Era sigur, cu desăvârşire sigur, dar nu ştia motivul. Doar că nu era bine – cumva. Nu-şi evalua gândurile şi ideile înghesuite la periferia minţii.

Katya veni în spatele lui şi îi înconjură mijlocul cu braţele.

– La ce te gândeşti?

La nord de ei, la două zile distanţă, dincolo de apa caldă şi cenuşie, se afla continentul. Spera că era suficient de departe. Îşi dorea să fie cu Jessica, dar dacă ea şi Aaron aveau de gând să rămână împreună... poate nu era o idee chiar atât de bună să se afle şi el acolo.

Îi venea greu să-i spună Katyei...

– Ce-ar fi, zise ea, muşcându-l de ureche cu dinţi mărunţi şi ascuţiţi, dacă te-aş duce în coliba mea şi am face dragoste sălbatic?

– Aş considera că e prietenește şi corect să se întâmple aşa, răspunse el.

Prin minte îi fulgeră o întreagă arhivă, toate preferinţele şi picanteriile Katyei, felul în care se mişca şi în care şoptea, micile ei indicii şi încurajări, şi numeroasele şi fericitele fărâme de filigran erotic pe care le suprapunea peste un act fundamental.

El nu se hotărâse cu adevărat, dar ea parcursese deja o bună distanţă către momentul când avea să hotărască în locul lui. Îl luă de mână şi îl conduse de-a lungul unui şir de colibe de lemn, construite pe linia până la care putea ajunge apa. Erau legate între ele cu frânghii şi plasate pe picioroange, pentru a fi ferite de creşterea sezonieră a mareelor.

Lemnul provenea din nişte mlădiţe asemănătoare cu bambusul, transplantate cu un deceniu înainte din sudul gheţarului Isenstine. În sud existau puţine locuri cu acces direct la apă şi, ca urmare, grendelii nu-l distruseseră cu totul. Mlădiţele de tip bambus erau delicioase în primii doi ani ai existenţei lor, după care se întăreau, transformându-se într-un lemn uşor şi rezistent, aproape ideal pentru construirea caselor şi a bărcilor. Antepenultima locuinţă din şir era a Katyei. Ea ţinu uşa deschisă şi îi făcu semn să intre.

Pe Avalon, interacţiunile sociale erau un experiment în plină desfăşurare. Sarcina nu era o problemă: toţi copiii erau bine-veniţi. Femeile care preferau să nu rămână gravide se puteau feri într-o proporţie de aproape sută la sută, iar dacă dădeau

greș, fetușii puteau fi transplantați într-un uter artificial printr-un procedeu mult mai sigur și mai puțin dureros decât avortul terapeutic din secolul douăzeci. Așa le spusese Cassandra; dar metoda nu fusese testată niciodată. Presiunea socială în privința aducerii copiilor pe lume era puternică și, până în momentul acela, toate fetele care rămăseseră însărcinate deveniseră mame.

Nu exista nici o boală venerică. Formele de viață de un asemenea gen fuseseră lăsate în urmă, pe Pământ. Amenințările care modelaseră comportamentul sexual pentru o vreme mult mai îndelungată decât istoria consemnată a omenirii lipseau de acolo. Într-un sens foarte real al cuvântului, Avalonul era o singură familie.

În spațiul plin de umbre limitat de pereții bărăcii sale, Katya își scoase hainele și rămase în picioare, goală, provocându-l pe Justin cu curbura șoldurilor ei. Părul negru îi cădea, molatic, până la umeri. Avea un trup cu forme rotunde, împlinit și frumos.

Razele lunii pătrundeau pieziș printre jaluzele, acoperind-o cu dungi de lumină în timp ce venea spre el. Și începu ritualul seducției, cu nenumărate sărutări mărunte și șoapte dezmierdătoare.

Jessica...

Gândul îi pluti prin minte, apoi dispăru. Îl cuprinse o pasiune neașteptată. O săltă cu un singur braț și o aruncă pe spate în patul ei, un morman de

blănuri artificiale care toarse când propria lor greutate îi afundă în ele.

Din depărtare se auzea mugetul valurilor. Crestele talazurilor împrăştiau lumina unei singure luni pline şi le scăldau trupurile într-o strălucire palidă în timp ce făceau dragoste... sau ceva asemănător cu dragostea... în patul acela.

Şi, când îşi azvârli capul pe spate, gâfâind în vreme ce degetele Katyei îi frământau carnea, privi pe fereastră îndelung, cu gândul dus. Luna aluneca în derivă. Aceea era Nimue, luna mai mică, mai apropiată. Puteai socoti timpul după Merlin; traversa cerul la fiecare şase zile. Nimue se mişca prea repede ca să poţi aprecia curgerea vremii.

Luna care îi întorcea privirea nu era cu desăvârşire rotundă. Nu era luna spre care se înălţau incantaţiile îndepărtaţilor săi strămoşi, în cinstea căreia băteau tobele şi intonau cântece, ridicându-şi în braţe nou-născuţii ca să se scalde în lumina ei, vreme de o mie de generaţii înainte de naşterea civilizaţiei. Deşi acela era singurul cer pe care îl văzuse vreodată...

Îi era străin.

Şi între fiinţele umane există un ritm. Cel pe care îl găsesc împreună un bărbat şi o femeie e la fel de neîntrerupt şi de puternic ca bătăile inimii.

Iar într-un serviciu social oferit de bunăvoie şi cu atâta plăcere, în această scurtă contopire a cărnii şi a fluidelor, în această unire a membranelor calde şi umede în slujba sănătăţii şi a oportunităţii...

Există un moment, aproape de culme, când logica eşuează, când respiraţia se ascute, când ochii se întâlnesc şi poţi privi *prin* celălalt, dincolo de toate barierele sociale mărunte...

În adânc, în profunzime, către locul unde o fărâmă de rombencefal încă se mai gândeşte că toate astea au un *scop*.

Oare prin asta nu vin pe lume copii? şopteşte el.

Oare prin asta nu continuă viaţa? Şi oare nu sunt copiii nişte făpturi vulnerabile, neajutorate în faţa frigului şi a animalelor de pradă? Şi oare fapta aceasta nu se referă, în realitate, la tot restul vieţii tale? Şi la vieţile copiilor tăi? Şi la ale copiilor copiilor tăi...?

Nu există o parte, un loc, o mică voce singuratică de undeva, din adâncul fiinţei tale, care întreabă dacă asta nu ar putea şi nu ar trebui să însemne mai mult, dacă nu poate însemna mai mult decât atât? Şi care priveşte în ochii fiecăruia dintre parteneri, întrebând, în felul său aparte...

Oare tu *eşti alesul?*

– Carolyn avea grijă de mine, nu mama. Mama nu lăsa pe nimeni s-o atingă. Am văzut-o oprindu-se din plâns şi rostogolindu-se de pe scaun. Mai mulţi adulţi au ridicat-o şi au dus-o în grabă la spital, şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat pe urmă, spuse Katya, şi se foi în braţele lui. N-am rămas singură după asta. M-au mutat direct la tata.

– Şi eu mi-am petrecut multă vreme acolo.

– Îmi aduc aminte.

– Erai urgia iadului cu o armă antigrendeli, zise Justin, amintindu-şi că era mai bună decât el la exerciţii. Carlos a început să te-nveţe de când erai foarte mică?

– Da, răspunse ea râzând.

– Şi closetul pe care l-am construit lângă casă când aveam, cât, doisprezece ani?

– Vreo zece. Erau lecţii de geometrie.

– Nu mai ţin minte ce-am făcut la şcoală în anul ăla, dar aşa am învăţat tâmplărie. Katya, probabil că sunt încet la minte, dar de ce vrea toată lumea un closet clasic?

– Hendrick l-a luat cu un Ţânţar şi l-a dus pe un pisc, în munţi. Îl folosesc culegătorii de cafea. În tot universul nu mai există un closet cu o asemenea vedere.

– Cum a fost? Eu am crescut cu două mame...

– Eu am avut mult mai multe, murmură ea. Nu doar musafirele tatei. Mary Ann şi Sylvia, Carolyn, Rachel Moskowitz. Tata se urca în Ţânţar şi pleca să caute anumite pietre, soiuri de lemn, cristale sau oase; ori nu voia să fiu prin preajmă când suda. Cam aşa trebuie să fi fost pentru copiii din eprubetă, nu crezi?

– Tu nu eşti ca ei.

– Nu.

Katya se cutremură. De ce? Dar vocea ei somnoroasă se stinse.

Justin se întoarse pe-o parte. I se cuibări în spate, cu fesele lui îndesate în acoperământul păros de

sub pântecele ei, cu mâna întinzându-se şi cuprinzând în căuşul palmei noul instrument care îi oferise plăcere.

Nu pomeniseră nimic despre un viitor împreună.

Luna îl privea pe Justin în faţă. Nu era luna omului. Ascultă zgomotul valurilor. Valurile lui, dar nu şi ale strămoşilor lui. Valuri mai scurte şi mai repezi, izbind cu mai multă forţă într-o lume cu gravitaţie mai puternică...

Dar luna şi valurile le aparţineau copiilor lui şi copiilor acestor copii, de-a lungul generaţiilor care aveau să vină.

Actul iubirii atât de recent consumat acolo, în patul acela, îşi purta propriul ritm, născut din eterna căutare a Clipei Prezente. Căutarea care trebuia să încheie etapa singuraticului „eu". Căutarea fără sfârşit, călăuzită de o eternitate de fiecare fiinţă umană, pe durata fiecărei vieţi izolate.

Un ritm care era, probabil, singurul lucru zămislit pe Pământ şi rămas alături de ei. Şi când acele ritmuri aveau să se schimbe, spre a se potrivi cu lunile şi cu mareele de pe Avalon...

După cum probabil că începuseră să se modifice deja...

Atunci ce avea să mai rămână din ei?

Jessica... îi trecu prin minte o ultimă oară. Înainte să-i alunece gândurile în ceaţă şi să-l revendice somnul.

Când se trezi, Katya plecase. De pe plajă se auzeau sunetele specifice activităţii de construcţie.

Făcu un duș cu apă rece, își trase pantalonii și ieși fără nici o țintă.

Imensa siluetă de dragon chinezesc a lui *Robor* era supusă unei verificări complete pe plaja de la Surferi. Sutele de saci separați, ignifugi și rezistenți la căldură, care îi dădeau posibilitatea de a se ridica, erau verificați individual, să nu existe scurgeri, iar suprastructura era supusă unei inspecții...

Robor avea dimensiunile unui teren de fotbal și atingea înălțimea unei clădiri cu douăsprezece niveluri, fiind cel mai mare vehicul de pe Avalon. Putea transporta o încărcătură de patruzeci de tone. Navetele Minerva puteau să coboare în orice loc din apropierea unei surse de apă (deși descoperirea grendelilor transformase asta într-o propunere *neliniștitoare),* dar și să ajungă pe orbită. Țânțarii erau mult mai mobili și mai adaptabili, dar aveau o autonomie redusă. Numai *Robor* putea ajunge pe continent pentru a se întoarce apoi transportând captura.

Era construit în principal din plastic turnat. Sateliții care studiaseră inițial Avalonul descoperiseră petrol în cantități mari. Când își făcuse croaziera de o sută de ani, traversând cerul cu o zecime din viteza luminii, *Geographic* adusese trei fabrici prefabricate pentru realizarea acelui tip de material plastic extrem de ductil care nu se poate obține decât în imponderabilitate.

Robor nu avea motoare independente. În locul lor se foloseau trei Țânțari fixați de partea superioară

a cadrului într-o formație triunghiulară, cuplați la magazia principală de baterii și de colectoare de energie solară cu pânză Begley. Motoarele lor deveneau motoarele dirijabilului.

Era ținta preferată a Farsorilor Veseli. Îi fuseseră pictați ochii imenși, de balenă, din filmele de animație, fusese transformat într-o gondolă venețiană gangantuescă din secolul al optsprezecelea, iar altă dată fusese preschimbat cu ajutorul a jumătate de tonă de spumă ușoară pentru construcții într-un falus extrem de veridic. Când Micul Chaka subliniase că *Robor* nu se putea înălța într-o asemenea stare, decorațiunile dispăruseră rapid, dar de atunci toată lumea se referea la dirijabil ca la o creatură de genul *masculin*.

Cea mai recentă dintre încarnările sale era mai inofensivă, mai plină de culoare și... într-un mod bizar, mult mai potrivită.

Vopsit în roșu, verde și albastru scânteietor, cu o mustață albă sinuoasă și cu o privire pofticioasă, susținută de buzele stacojii, era în prezent imaginea vie a zeului dragon din vremea dinastiei Ming.

Plutea deasupra coloniei Surferi, iar în umbra lui era în plină desfășurare un soi de sărbătoare a muncii.

Justin observă umerii largi ai lui Cadmann și părul lui cărunt în mijlocul mulțimii, și își croi drum într-acolo.

– 'Neața, tată al tuturor, rosti el zâmbind, și se îmbrățișară. Nu mă așteptam să te văd aici.

– Urgentăm lucrurile. Cred că ţiparul din Amazon şi bomba din mină i-au şocat pe unii dintre noi tocmai fiindcă au apărut într-un interval atât de scurt. Minţile iscoditoare vor să ştie. De exemplu, de ce tocmai *acum?*

– Numai o clipă, tată, se scuză Justin, şi strigă. Hei, Toshiro-san, poţi să te uiţi la lista asta şi să te asiguri că nu uităm nimic? Mulţumesc, îţi rămân dator. Tată, ce spune raportul primit de pe *Geographic?*

– Vremea e excelentă. Verifică dacă sunt animale în ţinuturile înalte şi în Xanadu, dar până acum n-au găsit nimic. Să înţeleg că pleci în această călătorie?

– Sigur, mă ocup de candidaţii la statutul de cercetaş – la urma urmelor, noaptea lor în aer liber a fost într-un fel subminată de toată povestea asta.

Îşi conduse tatăl în clădirea principală. Sala de întruniri din Surferi era o colibă din Mările Sudului născută din fantezia unui creator de decoruri din Hollywoodul anilor 1960, construită din bârne din lemn de arbust ghimpos şi din plastic spongios. Acoperişul ar fi arătat convingător, dar, fiind turnate în aceeaşi matriţă, toate frunzele erau cu desăvârşire identice.

Cadmann desfăşură pe masă un sul de hârtie.

– Pe hârtie gândesc mai bine, spuse, dar avea şi fişiere în calculator. Cassandra, dă-mi notiţele de azi-noapte, documente în lucru, însemnări.

Întinse hârtia.

– Aici e continentul, arătă el. La o mie două sute cincizeci de kilometri distanţă faţă de noi şi la două zile bune de mers pentru *Robor*. O s-aveţi vânt bun, din spate. La întoarcere o să vă deplasaţi mai încet, dar o să puteţi reîncărca bateriile la colectoarele din mină.

– O să ne conectăm pentru încărcare imediat ce ajungem pe uscat.

În jurul lor se adunase un mic grup de ascultători. Aaron se strecură prin înghesuială. Când se opri lângă de Cadmann, umerii le ajunseră aproape la aceeaşi înălţime. Tânărul era mai lat în spate, dar efectul atenuator al timpului nu poate fi oferit de nici o altă sursă. Ar fi putut deveni într-o bună zi un Cadmann Weyland. Dar nu se întâmplase încă.

– Da, există încărcături din belşug, spuse Linda, din cadrul uşii. Mina n-a folosit nici una în ultima vreme. Bună, tată.

Cadmann părea oarecum uimit.

– Chiar că ai scos un timp bun, zise.

Obrajii ei se împurpurară uşor.

– Cred că semăn cu tata.

Justin zâmbi în sinea lui. Stu Ellington deţinea recordul de viteză prin trecătoare. Ea ar fi trebuit s-o lase mai uşor, fiindcă-l avea pe Cadzie la bord. Pariase deja pe ea pentru următoarea întrecere din Ziua Asolizării.

Micul Cad sugea, sau dormea, sau şi una, şi alta. Îi era greu să-şi dea seama, din cauza pânzei care acoperea pieptul Lindei.

– Tată, în înregistrările din mină am găsit încă două explozii probabil tipice.

– Rahat de grendel! Datele sunt semnificative?

Ea îl privi surprinsă, la care el adăugă:

– Voiam să-ntreb dacă s-au petrecut la o dată pe care ar fi fost posibil s-o fi dorit cineva – treci peste asta. Spune-mi mai mult.

– Explozii recente, una acum douăzeci şi alta acum paisprezece săptămâni. De joasă energie, din nou ca o explozie de praf de puşcă, mult mai blânde decât o dinamitare. Însă nu s-au petrecut în zona de lucru a sfredelelor, ci în instalaţiile secundare. Utilajul are o marjă mare de eroare şi n-a făcut altceva decât să scoată sunete de detonaţie.

Cadmann chibzui cu atenţie. Dacă era un sabotaj, atunci... făcuseră teste înainte de explozia propriu-zisă? Însă aceasta fusese ceva cu totul diferit.

– Ai vreo idee, micuţa mea genială?

– O defecţiune oarecare a termostatului procesorului secundar. O contaminare a cărbunelui în sine? Unul dintre vârfuri are un aspect spongios, ca şi cum... n-ar fi explodat o singură grenadă, ci o droaie de petarde rotunde.

– Praf de cărbune? întrebă cineva de lângă uşă.

Ea clătină din cap.

– Praful de cărbune poate exploda, dar am avut asta în vedere în faza de proiectare. Dacă aerul reacţionează cu praful, atunci e ceva în neregulă cu

utilajele, ceva pe care nu-l observă Cassandra. Poate chiar ceva deliberat.

– Sabotaj?

Linda ridică din umeri.

– Aţi făcut o analiză stroboscopică a cărbunelui?

– Da, bineînţeles, acum câteva luni...

– Nu, întrebam dacă aţi făcut-o recent.

– Joe spune că nu putem, aparatura a fost distrusă. Trebuie să mergem acolo.

– Mă gândeam la dinamită pe tăiş, dar dacă ar fi pătruns aer înăuntru?

Cadmann se uita cu discreţie în jur, încercând să citească pe chipuri.

– Posibil, dar complicat. O să vedem când ajungem acolo, zise Linda.

– Bun. Faleza Doi. Un loc bun de ancorare pentru *Robor* şi e cât se poate de potrivit pentru cercetaşi. Stabilim acolo baza şi verificăm celelalte zone miniere cu ajutorul Ţânţarilor.

– Şi cum rămâne cu expediţiile în ţinuturile joase, tată?

– Nu uita că asta e o repetiţie, înaintea acţiunii. Rămâneţi trei zile, verificaţi totul, ocupaţi-vă de noaptea cercetaşilor, apoi puteţi căuta un loc potrivit pentru tabăra principală. Staţi în alertă şi retrageţi-vă rapid dacă apare ceva neprevăzut.

– Recunoaştere în forţă, spuse Linda.

Cadmann zâmbi uşor. Degetele îi alunecară pe hartă.

– Odată ce terminați povestea cu cercetașii, puteți folosi un Țânțar pentru studii geologice și altul pentru cartografiere. În tot acest timp, cercetașii stau pe terasă, sub conducerea cuiva inflexibil. Acolo aplicați regulile obișnuite. Toată lumea rămâne în ținuturile de sus, nimeni nu coboară. Orice abatere de la acest ordin atrage după sine revocarea privilegiilor de pe continent. Ne-am înțeles?

Pentru o clipă, Justin se întrebă dacă Aaron avea să aducă argumente sau să spună ceva provocator – era bine-cunoscut pentru asta. Dar își dorea prea mult călătoria aceea. Aproape că îl vedea ținându-și emoțiile în frâu și făcând eforturi disperate să-și stăpânească limba. Dădu din cap în loc să facă glume deplasate.

Linda oftă.

– Sunt sigură că ne putem descurca, indiferent ce e în neregulă. N-avem motive de îngrijorare. Altminteri nu l-aș lua nicidecum pe Cadzie cu noi. Nici într-o mie de ani.

7

CONTINENTUL

Hidoșenia și frumusețea ei sunt divine.

PERCY BYSSHE SHELLY, *Meduza lui Leonardo da Vinci*

– Putem sta de vorbă?

Linda își ridică ochii cu o ușoară iritare. *Învățase ceea ce învață toate mamele. Dormi când doarme bebelușul, proasto!* Tocmai îl adormise pe Cadzie.

– Te rog.

Edgar părea disperat. Joe își făcuse griji pentru el în ultima vreme, temându-se că avea probleme despre care nu voia să vorbească, așa că va dori să știe. Oftă și arătă către copilul adormit.

– Atunci mergem în camera ta de lucru. Cassie, Cadzie doarme. Ascultă-l cu atenție. Eu voi fi în atelierul lui Edgar. Anunță-mă dacă se trezește.

– Am înțeles, Linda, răspunse Cassandra, cu voce scăzută.

Edgar deschise drumul.

– Cafea?

– Da, mulţumesc. Îmi place cafeaua şi n-am niciodată ocazia să merg la cules de boabe.

El îi adresă un zâmbet răutăcios.

– Există o metodă prin care poţi căpăta toată cafeaua pe care ţi-ai dori-o vreodată.

– Obişnuiam să fac asta, zise ea.

– Ei, n-am vrut să insinuez nimic.

– Bine, răspunse, şi sorbi din cafea. Chiar îmi place chestia asta. OK, Edgar, ce e atât de urgent încât nu poţi să aştepţi până trag un pui de somn cât doarme Cadzie?

– De ce nu am relaţii sexuale?

– Poftim?

Nu se simţi în stare s-o privească în ochi.

– E destul de greu să întreb o dată, darămite a doua oară. De ce nu reuşesc să am relaţii sexuale? Probabil sunt cel mai vârstnic virgin de pe planetă.

– Nu eşti virgin. Eşti grendel cercetaş. Am fost şi eu *acolo*. Trish Chance, fata din eprubetă.

– A fost pe-aproape. S-a întâmplat doar o singură dată, atunci, pe continent. N-am ştiut ce să fac. Trish a trebuit să-mi arate şi acum abia dacă-mi mai vorbeşte.

– De ce mă-ntrebi pe mine?

Edgar oftă şi clătină din cap.

– A fost o vreme când aş fi dat orice ca să mă culc cu tine. Ştii doar.

Ea ridică din umeri ca să nu râdă, dar nu se putu abține.

– Îmi pare rău, zise chicotind, dar n-am știut niciodată...

– Ba da. Ei, haide, eu nu știu prea multe despre fete, dar oricine poate spune că țineai evidența, te asigurai că toți cei cu care nu o făcuseși și-o doreau cu siguranță. Tu... doar dacă n-am cumva o psihoză. Linda?

– Foarte bine, presupun că așa a fost. Și apoi, într-o bună dimineață, m-am trezit sătulă de jocul ăsta.

Edgar dădu din cap, relaxându-se ușor.

– Te-ai culcat cu aproape toată lumea! Cu toată lumea în afară de mine. Mi-am închipuit că, ce naiba, până la urmă aveai să ajungi și la mine, pur și simplu ca să se consemneze. Dar n-ai făcut-o. Cred c-ai rămas mai întâi însărcinată.

– Însărcinată și dezgustată, preciză ea.

– Așa că m-am gândit s-aștept până naști, fiindcă pe urmă aș fi avut o șansă, dar n-a mers, fiindcă acum ești mama mea vitregă! Sau, oricum, cam așa ceva.

Dezgustată și gravidă și singură, ceea ce nu avea sens, fiindcă m-aș fi putut trezi dimineața lângă oricine aș fi vrut, dar...

– Să spunem doar că am avut o mulțime de prieteni...

Dacă ar fi fost câine, Edgar ar fi dat din coadă.

– Am citit o grămadă de denumiri care se foloseau pe vremuri. Femeie de stradă. Pompa orașului. Călcâie rotunde.

– *Călcâie rotunde?*

– Cade cu ușurință pe spate, îi explică el, râzând. Și femeie de stradă[1], am citit despre asta. A fost un general al Uniunii, luptătorul Joe Hooker, pe care îl urmau atât de multe femei cu reputație dubioasă încât lumea le numea batalionul lui Hooker...

– Mulțumesc pentru prelegere, dar ajunge, spuse ea, și se întrerupse, meditând o clipă. Dacă mă gândesc bine, și *Joe* știe toate cuvintele astea. Nu le folosește niciodată, dar le știe.

– Da. Hait, nu m-aș fi gândit niciodată la asta. El a...?

– Niciodată.

– Oricum, între noi doi nu s-a întâmplat. Și nu mi s-a întâmplat nici cu altcineva. Cu toate fetele e la fel. Unele îmi sunt prietene, dar nici una nu vrea să se culce cu mine, și asta mă înnebunește. De ce?

– Pentru început, ești prea nerăbdător. Și ai talentul de a ține prelegeri despre subiecte nepotrivite.

– Am încercat să fiu inaccesibil. Nici asta n-a mers.

– Nu, sigur că nu. Vreau să spun...

Edgar își coborî ochii și se privi cu o expresie acră.

---

[1] *Hooker*, în limba engleză (n. tr.).

– Da. Știu ce vrei să spui.

– Atunci de ce-ntrebi?

– Sunt gras. Iau lecții de la Toshiro...

– Se cunoaște. Mai mult tonus muscular. O ținută mai frumoasă. Scapă de câteva kilograme și o să arăți bine. Edgar, acum aș face sex cu tine. Adică nu, n-aș face, dar aș fi făcut dacă m-aș mai fi ținut de-așa ceva.

– Vorbești serios?

– ...Da.

– Pari surprinsă.

Ea zâmbi.

– Ca să-ți spun adevărul, *sunt* surprinsă. Nu m-am gândit la asta înainte de a mă întreba tu.

– Atunci de ce acum, și nu înainte, când puteai? Sau o spui doar așa?

– Nu, n-o spun doar așa. Edgar, chiar ești atrăgător, dar cine nu se străduiește nu-și dă seama, zise, și se încruntă. Tu ne *obligi* să ne străduim. Adică ai ceva care îndepărtează fetele, și poate nu numai fetele, ci *pe toată lumea*, până ajunge să te cunoască, așa că trebuie să aibă un motiv ca să ajungă s-o facă. Eu am avut unul, m-am îndrăgostit de tatăl tău, și el te iubește, așa că m-am străduit, dar după o vreme n-a mai fost nevoie de străduanii...

El clătină din cap. Era greu să-i deslușească expresia feței în lumina sărăcăcioasă a ecranelor. Edgar ținea de obicei în semiîntuneric încăperile în care lucra.

– Bătrânul meu nu mă iubește. Și nu știu ce vrei să zici...

– Ba te iubește. Tu pui întotdeauna oamenii la încercare. Vrei să afli exact cât de multe pot suporta. Și majoritatea dintre noi nu tolerăm prea multe. De ce am face-o? Dar Joe suportă, și eu am fost nevoită să suport și, știi, după o vreme ai încetat, nu m-ai mai testat atât de mult, și apoi am ajuns să te cunosc cu adevărat, și undeva, acolo, în adâncul sufletului tău, ești un tip foarte plăcut. Continuă exercițiile cu Toshiro, acordă-ți ceva atenție când te uiți în oglindă și-o să ai și o înfățișare foarte plăcută.

– Poate, făcu el, dar părea încântat.

Cât din toate astea cred? Dar, dacă el e convins, lucrurile chiar s-ar putea petrece astfel. Se străduí să-și dea seama ce anume ar mai fi putut să-i spună...

– Linda, în legătură cu tatăl puștiului...

– Asta nu e problema ta, ripostă ea, din reflex.

– Nu, dar e problema ta, nu-i așa?

– Eu... ce vrei să zici?

– Nu știi cine e tatăl și ți-e frică să afli, fiindcă îți închipui că e cineva care nu-ți place.

– Edgar, e groaznic să spui așa ceva. Până la urmă, poate că nu-mi placi.

– Linda, vrei să știi cine e tatăl?

– Adică tu știi?

El clătină din cap.

– Nu, dar aș putea să aflu.

– Cum?

– Cassie ştie ce grupe de sânge au toţi oamenii din colonie, inclusiv copiii. Trebuie să ştie. Cineva ar putea avea nevoie de o transfuzie.

– Dar Cadzie are grupa O pozitiv. Ca mine. Asta exclude o parte dintre băieţi, dar rămân cel puţin o duzină...

Îl văzu zâmbind.

– Da, mi-am pus întrebarea. Într-un moment de slăbiciune.

– Linda, n-ai ţinut cont de factorii minori. Despre grupele de sânge sunt de spus mult mai multe decât aspectele majore...

– Ştiu despre factorii MN, îl întrerupse. Şi tot rămân o duzină.

– E clar că ai avut o mulţime de relaţii.

– Obişnuiam să mă mândresc.

– Bineînţeles c-ai vrut s-atragi atenţia colonelului.

– Cred c-a fost şi ceva de genul ăsta, recunoscu ea. Şi voiam să-i arăt că există un lucru pe care pot să-l fac cu adevărat bine...

– De ce te-ai oprit? fu el curios, apoi se uită în jur, şi din nou la Linda. Da, da. Tata cunoaşte străvechile cuvinte magice care transformă o doamnă nobilă într-o târâtură. Dar întrebarea e totuşi bună.

– M-am oprit fiindcă nu-mi mai plăceam mie însămi. Şi asta chiar că nu e treaba ta şi, ca să te scutesc de-o întrebare, nu, n-am de gând să mă culc cu tine.

– Nici nu vreau. Adică...

Încremeni o clipă, apoi se sili să pronunțe cuvintele.

– Tata ar... *Nu* ne-ar ucide, dar s-ar gândi că e în stare. N-am dreptate? Oricum, să nu complicăm lucrurile, fiindcă îmi placi cu adevărat, și cred că-mi place și bătrânul meu, și el înseamnă cu atât mai mult, de vreme ce tu, el și cu tine...

Edgar se opri și respiră adânc.

– Linda, dacă vrei să afli cine e tatăl, eu pot să te ajut. Cassie folosește mai multe informații, nu numai grupele de sânge. Înțelegi, ea știe deja.

– Nu știe. Am întrebat-o.

– N-ai întrebat-o așa cum ar fi trebuit.

– Și cum ar fi trebuit?

El clătină din cap.

– Și eu cunosc vechile cuvinte magice. Sunt în stare să aflu. Și, totodată, să împiedic pe oricine altcineva să afle. Pe oricine în afară de colonel sau de Zack; ei pot suprima tot ce introduc eu, dacă știu că blocajul îmi aparține.

– Joe s-a gândit că poți face așa ceva. L-ai împiedicat să intre într-o serie dintre fișierele tale, nu-i așa?

Edgar nu răspunse imediat.

– Intimitatea e un drept...

– Când aveai unsprezece ani?

– Păi, da, fir-ar să fie! Ce-are a face asta cu vârsta?

– Nimic, făcu ea zâmbind.

– Așadar, vrei să afli? Pot să mă opresc oriunde. Fișierele accesate sunt ușor de urmărit, oricine ar fi

capabil, și de când s-a născut Cadzie tu ai început să-ți petreci o grămadă de timp studiind grupele sanguine, paternitatea și ciclurile astrale.

– Oh, uneori mă sperii.

– Numai uneori?

– Da, numai uneori. Lasă-mă să mă gândesc, bine?

– Ești *îngrijorată* fiindcă nu știi cine e? Uite, ți-ar plăcea să-ți acopăr urmele, să nu mai poată afla nimeni altcineva că te interesează?

– Oh, Doamne, nu m-am gândit niciodată... Edgar, dacă altcineva ar fi... urmărit ce fișiere accesez... ai fi știut?

– Da. Mai ales dacă m-ar fi rugat pe mine s-o fac pentru el.

– Te-a... cine te-a rugat?

– Aaron. Ei, e în ordine, nu i-am dezvăluit nimic, zise, și o studie din priviri. Crezi că e vorba despre el, nu-i așa? Anul trecut ați fost foarte mult timp împreună. Așa cum e acum cu sora ta.

Linda păstră tăcerea.

– De ce nu-ți place Aaron?

– Dar tu de ce-l urăști?

– Nu-l urăsc, mi-e frică de el, răspunse Edgar.

– Și mie. Așa zici. De ce?

El se aplecă, de parcă ar fi vrut să-și atingă vârfurile picioarelor.

– Excelent, nu-i așa? Toshiro e un specialist miraculos. Știi ce mi-a făcut Aaron la spate.

– Joe spune că ai căzut dintr-un copac coamă-de-cal!

– Așa e. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, când aveam unsprezece ani. Aaron locuia atunci aici. Tata era de părere că toți copiii din eprubetă aveau nevoie de o oarecare stabilitate familială. Se gândea chiar să-l adopte.

– Asta trebuie să-ți fi plăcut!

– Adevărul e că nu detestam ideea atât de mult cât ai crede. Nu la început. Tata era destul de dur cu el. Spunea că era necesar să-l învețe o parte dintre bunele maniere, exact așa cum fusesem eu nevoit. Era oarecum amuzant să-l văd pe Aaron trecând prin asta...

Se uită în jos, la consolele computerului.

– Cadzie doarme foarte bine, zise.

Linda rămase în așteptare.

– Așa că într-o zi am plecat într-o excursie doar noi doi, Aaron și cu mine. Cunoști Dealul-fără-fructe? Înalt și arid, cu copaci coamă-de-cal în vârf. Ne-am făcut tabăra acolo peste noapte. A doua zi dimineață am văzut un pterodon plonjând între arborii de pe creastă și apoi ieșind dintre ei. Aaron a urcat să vadă ce era acolo sus. A coborât. Gâfâind. A zis că putea ajunge mai repede decât mine în vârf.

El avea zece ani și eu aveam unsprezece, dar în general mă putea întrece la orice. Dar tocmai obosise. Așa că am spus „Dă-i drumul", l-am plesnit peste fund și m-am cățărat în copac. Aproape de

vârf m-am uitat și l-am văzut chiar în spatele meu, dar știam că îl puteam învinge.

M-am tras în frunzișul des din vârf și în fața ochilor mi-a apărut ceva, dând să mă înșface, o gheară destul de mare ca să-mi smulgă capul. M-am dat înapoi și o jumătate de duzină de gheare ca niște foarfeci uriașe încercau să-mi taie fața, și apoi sub mine nu mai era nimic. Următorul lucru pe care l-am știut a fost că mă prăbușeam. Și-mi amintesc privirea lui Aaron din clipa în care m-am prăvălit pe lângă el.

Am căzut lat, pe spate, și mai jos de brațe nu-mi puteam mișca nimic. Mă durea de moarte. Am avut senzația că-mi luam singur zilele cât mi-am scos comcardul. Eram sigur că se spărsese, dar nu era așa...

– Edgar! *Aaron* n-a sunat?

– Da. După mine. Poate ar fi sunat oricum. Poate. Dar n-a făcut-o până nu mi-am scos eu cardul și n-am vorbit cu tata.

– Iisuse. E îngrozitor. Dar n-ai spus niciodată, nimănui.

– I-am povestit tatei. Însă nu știu dacă m-a crezut.

– Cred că da. Nu-i place de Aaron.

– Așa că am avut nevoie de doi ani ca să-mi revin. Am ratat maturizarea alături de voi, ceilalți. Era cât pe ce să scap și intrarea în rândul grendelilor cercetași. *Eu* sunt cel care a găsit ceea ce nu e în ordine cu nativii terești. Iar acum nu reușesc să am relații sexuale.

– Şi îl învinuieşti pe Aaron?

– N-ar trebui? Tu de ce te temi de el?

– Nu ştiu, răspunse ea, clătinând din cap. Îmi aminteşte de tata, şi asta ar trebui să fie bine. Nu mă tem de tata, dar... nu ştiu. Hai s-o lăsăm baltă.

– Sigur. Şi te temi că el e tatăl copilului. Aşa că nu vrei să afli.

– Nu am spus asta.

– Nu, nu ai spus asta.

– Edgar, Aaron a... urmăreşte ce fişiere din computer accesez?

Zâmbetul lui începea să-i fie cunoscut.

– A încercat, dar n-a reuşit, fiindcă am blocat accesul la fişierele alea, deşi nimeni nu-şi dă seama că am fost eu, arată ca şi cum ar fi făcut-o colonelul.

– Frumos din partea ta. Spui că a încercat să urmărească tot ce accesez? Şi că ţi-a cerut ajutorul?

El încuviinţă dând din cap.

– I-am zis că în momentul acela n-aveam timp. A încercat singur, dar eu am ajuns acolo înaintea lui.

– Mulţumesc! rosti ea, şi se ridică. Cred că e mai bine să văd ce face Cadzie, şi trebuie să ne pregătim pentru plecarea în zona minieră. Lasă-mă să mă gândesc la asta. Poate e într-adevăr timpul să aflu, indiferent care ar fi adevărul. Mulţumesc!

Zâmbetul lui de răspuns o surprinse în timp ce-i întorcea spatele. Zâmbetul lui plin de mândrie.

– *Hopa.* Edgar?

– Da?

– Ești atent? Ascultă-mă. Te gândești la ceea ce-ți vorbesc. Ba cauți chiar și metode de a face ceva pentru mine.

– Da, mamă, făcu el, vesel.

– Îmi aduc aminte de tine pierzându-ți interesul în timp ce ziceai salut! Obișnuiam să discutăm despre asta, despre modul în care te plictiseai și plecai când ceva era în plină desfășurare. O să te apuci de altceva, împreună cu altcineva, o să te preocupe programarea, întoarcerea printre stele, ce se întâmplă cu Pământul, ecologia de pe continent. Ții minte tricoul ăla?

Edgar își aducea aminte. Tăiase un tricou stacojiu în fâșii, așa că părea o dantelă pe trupul ei, căzându-i până la partea de sus a coapselor, ascunzând și dezvăluind.

Linda îl privea.

– Ți-am captat atenția, nu-i așa? Trebuia să mă conving că o pot face.

Ce i-ar fi răspuns tata? Tânărul ripostă:

– Sper c-o să-l trimiți la spital când te saturi de el. Poate porni o inimă care s-a oprit.

– Edgar, există vreo fată pentru care ai putea face ceva anume? Ceva la care nu s-a mai gândit nimeni?

Chipul lui se destinse. Ea își amintea privirea aceea: se retrăgea în propria minte.

– Poate... Oricum, înțeleg ce vrei să spui. Linda? Mulțumesc!

Pe *Robor*, Justin se opri brusc pe puntea de la prova. Mirosul de cafea era slab, dar i se infiltră în creier venind de jos. Îi trecu prin minte că Aaron Tragon răspândea aroma anume pentru el.

Înainte de apariția grendelilor, înainte de a umple apele cu păstrăvi și somni, primii împrăștiaseră semințe de cafea pe culmile munților. Era ușor de cultivat.

Dar dificil de recoltat. Cafeaua păstra sănătatea primilor. Erau nevoiți să facă excursii pe munte, cu rucsacul în spate, sau să se descurce fără ea. Se puteau întoarce cu oricât de multă doreau, aducând și un surplus pentru trocuri. Carlos avea întotdeauna, fiindcă întotdeauna exista cineva care își dorea o masă, un birou sau o ușă sculptată.

Aaron avea întotdeauna fiindcă trimitea pe cineva după ea. Justin făcuse asta când era mai tânăr. Grupurile cu rucsacuri se distrau bine întotdeauna, dar odată se întorseseră cu carne de urs afumată în loc de cafea, la sugestia lui. Nu-i mai însoțise de atunci.

La Surferi exista un cerc de inițiați: băutorii de cafea. Unii erau dependenți. Trish, Derik și (bizar) Ruth Moskowitz, ba poate chiar și Jessica, nu agreau gustul. O sorbeau; o ceașcă le ajungea o noapte întreagă. Dacă nu făceai parte din cerc, atunci te situai în afara lui.

Justin îl părăsise. Alții bântuiau pe margini, încercând să-și găsească un mod de viață, dar erau întotdeauna gata să se afișeze cu o ceașcă de cafea.

Ea aducea cu un joc al dominației. Începea s-o simtă înfiorându-l.

Aaron îl strânse de umăr, apoi se strecură pe lângă el, și își dădu seama că bloca o ușă. Ridică din umeri și îl urmă.

Bâzâitul Țânțarilor se simțea prin podeaua lui *Robor*, dar vibrația se propaga cu mai multă putere prin pereții de plexiglas ai provei. Jessica stătea în spatele mai multor cercetași. Se înghesuiau lângă geam și se luptau pentru un loc cât mai în față. Palmele și fețele se îndesau în plexiglas. Ceața dimineții acoperea marea de sub ei ca un lințoliu. Orizontul estic era mai albastru decât imaginile zorilor trandafirii din poezia Pământului.

Se așteptau să asolizeze pe coastă la ora răsăritului și viitorii cercetași fuseseră treziți devreme, să arunce prima lor privire – o privire reală, nu virtuală – asupra continentului despre care auziseră vorbindu-se toată viața lor.

Jessica luă o înghițitură de cafea din ceașca sculptată, cu mânerul înfățișând o coadă de grendel. Nu era acea cafea instant pe care o băuseră părinții ei în primii zece ani petrecuți pe Avalon. Cu cafeaua trebuia să te obișnuiești. Primele boabe fuseseră recoltate și măcinate și primele cești fuseseră servite când ea avea nouă ani. Mai ținea încă minte expresia de pe fața lui Cadmann când luase întâia înghițitură, de parcă i s-ar fi dezvăluit pe neașteptate un extraordinar mister delicat. Ținea minte și întâia

înghiţitură amară sorbită de ea, pe care o scuipase în farfurioară.

Aaron o convinsese să încerce din nou, mulţi ani mai târziu.

Simţi mâinile lui mari, pline de forţă, cuprinzându-i umerii şi se înfioră uşor la atingerea lor. Mâinile acelea erau atât de puternice şi atât de blânde, atunci când voiau să fie. Ea îi sărută vârfurile degetelor, spunând:

– 'Neaţa, Aaron. Ai dormit bine?

– Ca un bebeluş, răspunse el.

Luă o cană conică, cu baza mare, şi sorbi privind cu atenţie ceaţa. Puntea de la provă, una dintre cele două punţi superioare, de deasupra magaziei, era dintr-un fel de lemn câinesc, sculptat şi lustruit. Era negru şi neted şi se număra printre soiurile stranii de plante de la sud de Isenstine. Carlos susţinea că avea fibra mai fină decât tecul şi se gândea că ar fi putut face un comerţ profitabil cu Pământul... dacă Pământul mai era la locul lui, adăuga el, cu un aer sobru.

O rafală de vânt înclină dirijabilul spre babord. Computerul de ghidare sesiză schimbarea şi motoarele Ţânţarilor efectuară corecţia. *Robor* se redresă rapid, dar grendelii discipoli articulară *ooh*-uri şi *ahh*-uri şi se prefăcură că se clătinau într-o parte şi în alta.

– Uite, zise Aaron, strângând-o de umăr. Răsăritul.

Însă soarele nu se ridica. Era un răsărit măsluit, prima îmbujorare trandafirie a lui Tau Ceti de-a lungul orizontului de est. Strălucirea avea să pălească, pentru a deveni mai intensă cu câteva minute mai târziu, conducând către lumina zilei.

O parte dintre ceilalți secunzi erau în sala mare, unde tocmai intrau restul de grendeli cercetași. Fereastra se întindea de la podea la tavan și de la un perete la altul, curbându-se ușor în afară, fiind dintr-o folie de plastic atât de rezistentă încât putea susține un elefant. Copiii se puteau sprijini de ea oricât doreau.

Jessica deblocă un scaun de pe punte și îl aduse mai aproape.

– Acordă-ți o pauză.

– Sigur.

Aaron fixă scaunul de punte. Se așeză, întinzându-și destins brațele și picioarele.

Jessica îl privi fără grabă. Făcea totul cu atâta relaxare și, în același timp, cu atâta dăruire. Dacă stătea, atunci... pur și simplu stătea. Dacă vorbea în fața unui public, nu făcea decât să vorbească. Dacă urca pe munte sau era pe planșa de surf, atunci făcea alpinism sau surf. Iar dacă făcea dragoste, atunci făcea dragoste și nimic altceva. Era o ușurare. Părea în concordanță cu ceilalți până la ultima fărâmă. Nefragmentat. Pe deplin. Și când voia ceva? Dar genul acela de cruzime era firesc pentru cineva atât de hotărât.

Era îndrăgostită de el? Își puse întrebarea și spera că răspunsul era da. Mâna i se furișă într-a lui și el i-o strânse.

O fâșie din Tau Ceti se cățărase deasupra orizontului și razele sale reflectate străpungeau acum acoperământul de nori al continentului. Norii erau negru-albăstrui deasupra și argintii dedesubt. Toți pasagerii navei se treziseră. Nimeni nu voia să scape prima ieșire generală făcută după mai bine de un an, iar cei mai mulți dintre grendelii cercetași erau la prima călătorie din viața lor.

Justin își aduse un scaun și îl fixă de podea.

– Câți candidați credeți c-avem?

– Pentru vânătoarea din țarc?

El încuviință din cap.

– Șase sunt destul de mari.

– Crezi că putem găsi un grendel pentru ei?

Un chicotit răutăcios.

– Nu câte unul pentru fiecare, dar cred că putem organiza o tragere la sorți.

– Cu măsuri sporite de siguranță, OK? Pregătiți o pușcă suplimentară, spuse Aaron, dus pe gânduri.

Jessica îl studie. Aaron Tragon nu era de obicei un partizan al prudenței.

– De ce?

– Nimic nu trebuie să dea greș. Nu *acum*. Suntem pe punctul de a obține tot ce ne dorim.

Cuvinte nerostite: o bază permanentă pe continent, populată de A Doua Generație. Începutul unei noi colonii.

Gânduri și mai ascunse: *adevărata* colonie. Dacă Aaron își punea planurile în aplicare, avea s-o conducă *el însuși*. Avea să programeze uterele artificiale de pe *Geographic* pentru a expulza o sută de copii în fiecare lună și nu va muri înainte de a fonda o națiune. Intenționa să transforme asolizarea inițială în ceva mai mult decât o neînsemnată notă de subsol din istoria Avalonului.

Și de ce nu? Erau acolo să cucerească o lume.

Raze de aur și argint străpungeau acum norii, și căldura începea să împrăștie ceața. Continentul se zărea la orizont, probabil la vreo treizeci de kilometri distanță. Piloții reușiseră o sincronizare minunată. Cercetașii începură să aplaude, să chiuie și să bată din picioare.

Continentul era verde, luxuriant. Acolo, în fața lor, pâcla părea să-și schimbe culoarea, spiralându-se și șerpuind în jurul golfului care li se deschidea înainte. Priviră apa – spumă de un cenușiu întunecat până la albastru, valuri rostogolindu-se către linia stâncoasă a coastei, întreruptă de recife neuniforme. Ceața era grea, uleioasă, scurgându-se din pământ ca un fum și plutind aproape aidoma fumului.

Inima Jessicăi prinse să bată mai repede și în stomac începu să-i fiarbă o senzație ușor acidă de plăcere. Era a șasea ei călătorie pe continent.

Puntea de observaţie era acum din ce în ce mai aglomerată. Carey Lou pregătise în timpul nopţii porţiile pentru micul dejun. Îi aduse o tavă cu ouă jumări şi cu felii de fructe. Jessica bău, mestecă şi oftă, şi simţi că totul mergea bine în lume.

Unul dintre primele lucruri pe care le remarcai la vederea continentului era vegetaţia cu mult mai bogată decât pe insula Camelot... de parcă ar fi dispărut toţi grendelii, dar firește că nu era aşa. Cu toate acestea, *Geographic* observase în preria întinsă numită Stepa Scribului şi aflată mai departe, spre nord, animale destul de mari ca să le dea grendelilor de gândit. Camerele de luat vederi de pe navă arătau urme aşternute pe zeci de kilometri, ca nişte linii palide trasate neglijent în şesul vast, de un verde-maroniu. Se încrucişau şi se curbau cu eleganţă, de parcă ar fi existat o entitate care se străduia să scrie mesaje pentru stele. Era firesc să numească acele creaturi scribi, deşi văzute de pe orbită nu erau decât nişte picături pătrăţoase din capătul urmelor, de culoarea preriei şi aproape lipsite de semne distinctive. Scribii trebuiau să fie erbivori, dar dincolo de asta totul era speculaţie.

La marginea Stepei Scribului era o pădure, şi Cassandra observase, sau crezuse că observă, grupuri de animale extrem de mari. Nimeni nu văzuse vreodată o haită de grendeli, iar singurele creaturi care mâncau grendeli erau alţi grendeli. *Robor* se înălţă, traversând un şir de stânci despicate, încununate cu

frunziș des, verde și verde-albăstrui. Lanțul stâncos semăna cu dinții de jos ai unui craniu. Chiar la baza lui, piatra se aplatiza, transformându-se în covorul des și verde al unei văi. Un fluviu bătrân, alimentat de zăpezile din munții aflați în nordul îndepărtat, șerpuia alene pe fundul depresiunii, sfârșind prin a-și tăia drum spre ocean prin stâncă.

– Terenurile de vânătoare ale grendelilor, vorbi Aaron, iar cercetașii aspiranți se holbară în jos, către mlaștini și păduri. Ne ținem departe de ele.

Dedesubt, pe marginea unui lac, se adăpa cu nervozitate o turmă de animale lăsând vag impresia că ar fi fost o încrucișare între cai și porci. *Robor* se afla acum la o înălțime de numai douăzeci de metri, cu doar trei metri deasupra vârfurilor copacilor, astfel încât cercetașii să vadă totul cât mai bine.

Apa păru să explodeze într-un jet neașteptat și violent când ceva țâșni atât de repede încât ochii lor abia reușiră să urmărească tot ce se întâmplă apoi. Unul dintre animalele de pe marginea apei fu aruncat pe spate și strivit cu o rapiditate uluitoare. Murind probabil în aceeași clipă. Celelalte fugiră în toate direcțiile, într-un soi de galop legănat.

Dar nu asta le stârni interesul. Nu asta atrase toți ochii din sală. Nimeni nu părea să mai respire. Păreau să-și fi oprit bătăile inimilor.

Acolo, cocoțat deasupra trupului sfâșiat și însângerat al creaturii asemănătoare cu un porc...

Era un grendel.

Din difuzorul sălii se auzi o voce.

– *Grendel omorându-şi prada*, rosti Linda, din camera de control. *Tocmai aţi văzut cum ucide un grendel.*

Peretele curbat şi transparent dinspre interior se înceţoşă şi în dreapta sa se contură un ecran. Scena omorului era reluată cu încetinitorul.

Camera de luat vederi îi aduse aproape. Turma de creaturi porcine bea încet, cu prudenţă. Trei stăteau de pază deasupra malului, în timp ce ceilalţi coborau către apă, pe rând, numai câţiva în acelaşi timp, legănându-se stângaci, caraghioşi. Apoi, de data asta cu încetinitorul, suprafaţa lacului se umflă, se sparse, şi din adâncuri explodară patru metri de moarte neagră.

– Oh, Doamne, şopti Jessica, tot atât de uluită ca oricine altcineva din încăpere.

Era imposibil să *nu* te impresioneze creatura aceea, cel mai feroce prădător pe care-l înfruntase vreodată omenirea.

Trompă boantă. Blindaj de crocodil. Coadă turtită, cu ţepi. Ţâşni cu viteza unei rachete şi animalul porcin muri împroşcând pe nas apă şi sânge. Lovitura grendelului îi stâlci corpul. Căzu pe spate, săpând o brazdă în iarbă şi în praf. Computerul se focaliză asupra lui, mărind imaginea până la un soi de hologramă privită sub un unghi larg. Un alt ecran, mai mare, reda, sub un alt unghi şi tot cu încetinitorul, celelalte animale care rupseseră rândurile şi o luaseră

la fugă aproape instantaneu, în căutarea unui adăpost, alergând repede, dar cu o viteză normală. În afară de grendeli, nici o altă creatură nu fusese observată mișcându-se în *viteză*.

Dinții grendelului sfâșiaseră pântecul prăzii și îi deschiseseră coșul pieptului. Sângele țâșnea, acoperindu-i trompa. Dinții îi dispărură în rana în care își afundă capul. Smulse o gură plină de viscere înainte de a se uita în jur și apoi în sus, drept către *Robor*.

Deschise gura, apoi o închise, mișcându-se dezorientant de încet în imaginea holografică. De pe dinții ca niște pumnale i se prelingeau sânge și salivă, în picături scurgându-se una după alta, în timp ce urla, provocându-i.

Era din cauza zgomotului motoarelor țânțarului? A mărimii navei aeriene? Ochii grendelului rămaseră pironiți asupra lor, de parcă i-ar fi fost greu să aprecieze distanța până la *Robor*. De parcă s-ar fi gândit că îl provocau, vrând să-i ia carnea.

Scoase un urlet pe care nu-l putură auzi. Apoi se răsuci și agăță leșul cu coada țepoasă. O coadă diferită de ale grendelilor din imaginile de pe Avalon, cu un cârlig mare, bătător la ochi, plasat aproape dedesubt și cu o cicatrice zdrențuită acolo unde fusese un cârlig pereche.

Sângerarea porcului aproape că se oprise, reducându-se la un fir. Picioarele încă îi mai tremurau ușor. Nu mai era decât un spasm. Grendelul îl trase în apă.

Imediat ce se scufundă, înregistrarea se reluă, viteza fiind normală. Creaturile porcine se apropiară de mal; una îndrăzni să bea; moartea o izbi şi o sfâşie. Jessica tresări violent.

– Iisuse, făcu Aaron. Ador creaturile astea blestemate.

Ea îl privi şi, pentru o clipă, simţi ceva înrudit cu gelozia. Adoraţia nu fusese o exagerare. Ochii lui ardeau. Grendelii reprezentau ceva... forţa brută, fermitatea absolută... ferocitatea nemascată?

O calitate sau un tipar care trezea respectul lui Aaron Tragon.

Admiraţia.

Adoraţia.

Nu fusese niciodată sigură că o iubea. Dar nu se îndoise niciodată că iubea grendelii. Se părea că îi plăcea destul de mult să-i vâneze şi să-i ucidă. Dar îi iubea. Probabil mai mult decât orice altceva pe lume.

E atât de ciudat să fii geloasă pe un monstru. Dar Aaron n-are cum să iubească grendelii cu adevărat! N-aş putea iubi un bărbat care...

Mai erau şi alte lucruri de văzut: şesuri coborând în pantă, îndepărtându-se de munţi. Du-te la cel puţin un kilometru de o apă curgătoare şi o să dai de vegetaţie bogată şi de mai multă viaţă animală. Erau creaturi care păreau reptiliene – nici una prea mare, dar câmpia era pe moment întunecată de mai multe grupuri de vieţuitoare care se

împrăştiară în fugă la prima atingere a umbrei lui *Robor*.

În zona aceea, tufele se înmulţeau, ajungând la desimea unei jungle. Jessicăi îi sări inima. Pădurile de pe continent nu fuseseră niciodată explorate cu adevărat. Nu exista aproape nici o clasificare a faunei şi a florei. Cartografiere insuficientă, cu excepţia celei prin satelit. Cu excepţia teritoriilor din imediata apropiere a minelor, aveau extrem de puţine informaţii despre orice.

Iar acum... aveau să se schimbe multe.

Ora prânzului sosi şi trecu înainte de a fi întrezărită destinaţia. Se ivi dintr-o ceaţă fumurie, o pâclă atât de deasă încât aproape că semăna a cenuşă vulcanică. Muntele era golaş şi măcinat de capriciile vremii, rotunjit şi găunos, acoperit ici şi colo de petice verzi care îi dădeau înfăţişarea unui craniu asaltat de muşchi.

Pterodonii trasau cu graţie curbe în văzduh: ceva familiar, slavă Domnului.

Mâinile Jessicăi se mişcară de la sine, verificând rucsacul, în timp ce se uita afară. Pământul acela, tot acel pământ, era al lor, îi aştepta să-l ia în stăpânire...

Aaron părea să-i citească gândurile.

– Ei nu-l vor, spuse, clătinând din cap de parcă ar fi fost uimit.

Degetele lui puternice şi sigure se înfipseră în umerii ei. O duru puţin.

Era tipic pentru el. Te făcea să suferi puțin. Îi venea greu să-și aducă aminte cât de puternic era. Atât de puternic, atât de inteligent... atât de sigur de sine. Nu era de mirare că îl iubea. Aerul lui distant nu făcea altceva decât să mărească tentația și valoarea trofeului.

Motoarele Țânțarilor prinseră să hârâie tot mai răgușit. Podeaua le vibră sub tălpi când *Robor* vira spre est, alunecând de-a lungul unui platou muntos. Erau în anotimpul cald și totul era verde, maroniu și galben-albăstrui. Spre sfârșitul anului avea să fie zăpadă. Mai departe, în interiorul continentului, existau lanțuri de munți mai înalți, însă acolo, la numai trei sute de kilometri distanță de coastă, se afla un zăcământ bogat în minerale. Dirijabilul trecu pe deasupra primei tabere de minerit. Jessica se îndreptă agale spre centrul de control, unde Linda și Joe treceau din nou în revistă rapoartele telemetrice de la fața locului.

– Ceva nou? se interesă.

Își aplecă fruntea să încapă sub tavanul jos. Privi computerele și ecranele în timp ce Linda le studia cu atenție, complet absorbită.

– Ah... nimic. Totul e perfect. Ajungem în mai puțin de o oră. Facem mai întâi o verificare la fața locului, apoi ne întoarcem să ne ocupăm de restul.

– Vreo informație suplimentară?

– *Nu* a fost sabotaj.

– De ce? întrebă, încercând să nu-şi trădeze uşurarea prin voce.

– Semnătura vibraţiei. Seamănă mai mult a pulbere neagră decât a oricare dintre compuşii noştri explozivi. Dacă ar fi avut cineva de gând să plaseze o bombă-capcană pentru utilajele de minerit, nu ar fi folosit un explozibil instabil, de joasă energie. Ar fi întrebuinţat ceva concentrat, simplu, demn de încredere. Aşa cred eu. E pur şi simplu bizar.

Jessica îi puse mâna pe umăr.

– Oh, bine. O să ai ocazia să studiezi totul de aproape peste...

– Treizeci şi şapte de minute, răspunse Linda.

– În plus, suntem de-asupra Văii Grendelului. Aaron trebuie să fie încântat.

8

ZEUL GRENDEL

> Sunt rugăciuni cărora Domnul le răspunde brusc, tăios, / Cu o mănușă grea, de zale, trântită peste-obraji, / Mănușa ce adăpostește darul așteptat.
>
> ELIZABETH BARRETT BROWNING, *Aurora Leigh*

Bătrâna grendel vâna. Stătea întinsă, acoperită cu noroi, sub un terci de apă și de plante putrede. Fluviul se afla la aproape opt sute de metri în spatele ei, dar pământul era moale. Își săpase drum vreme de mai multe zile, înfigându-și ghearele în pământ și lăsând apa s-o urmeze. Și aștepta acolo, atât de departe de albie încât prada ei se credea probabil în siguranță.

Una era aproape. Destul de mare să-i ajungă trei zile, devenind cu adevărat dulce în cea de a treia. Era o creatură cu rât, cu copite, cu urechi mari și cu ochi imenși. Râtul adulmeca în toate părțile, verificând.

Ah, încet, încet. Dacă se schimba vântul şi începea să sufle dintr-o direcţie nepotrivită, râtosul avea să-i simtă mirosul, şi era suficient de iute ca să înceapă o vânătoare amuzantă. Dar nu era atât de rapid încât să scape de bătrâna grendel, nu, nici măcar în acele zile cu sânge vâscos, cu încălziri lente şi răciri rapide. Bătrâna grendel mai intra încă în *viteză*.

Avea amintiri întunecoase din tinereţe, de când ieşise din apă pentru prima oară, o fiară cu creierul nedezvoltat până când o boală căpătată în apele de sus îi deschisese ochii. În măsura în care era capabilă de aşa ceva, simţea o teamă plină de respect faţă de apele acelea din ţinuturile înalte. Ceva de acolo o umpluse de mâncărimi, îi chinuise capul cu o durere despre care crezuse că avea să o ucidă. Nu putuse face nimic mai mult decât să se bălăcească în propria agonie, neizbutind nici măcar să mai vâneze cu sorţi de izbândă. Până şi adâncul apei reci îi era de prea puţin ajutor. Dar, când se domolise durerea...

Putuse să vadă altfel. Nu ştia cum altcumva să se gândească la asta. În tinereţea ei, bătrâna grendel percepuse lumea prin variaţiile de bază ale mirosului şi ale gustului, ale foamei şi ale îndestulării. Viaţa ei era un ciclu: foamea o silea să intre în *viteză*, *viteza* dădea naştere căldurii, căldura o silea să intre iarăşi în apă. Dar, după schimbare, după ce i se umflase capul, şi după durere... Ieşise din apă înnebunită de foame, prea slăbită să se lupte cu monstruozitatea lacului, până când tiparele îi arătaseră

ce avea de făcut. Şi apoi ajunsese *ea* monstruozitatea lacului, şi prada era pretutindeni, oriunde s-ar fi uitat. Vânătoarea era mai simplă. Îşi folosea *viteza* mult mai rar. Luptele pentru teritoriu erau mai puţin sângeroase. Vedea totul mai limpede şi înţelegea ceea ce vedea.

În vremurile acelea fusese lucioasă şi tot atât de iute ca ploaia de foc. Era moartea absolută, împărăteasa domeniului ei. Dăduse naştere unei sute de mii de copii şi poate că zece supravieţuiseră până la maturitate. Pe aceştia îi trimisese în susul apei, către înălţimi, atunci când se putuse. Doi încercaseră să se întoarcă, să-şi provoace mama pe terenul ei.

Pe aceia îi spintecase fără milă, cu pofta de a ucide arzându-i în minte şi în trup, mai puternică decât orice gând şi orice raţiune, cu mult mai puternică decât orice rudiment de instinct matern.

Acelea fuseseră zile bune, şi poate că mai multa ei inteligenţă însemna un blestem. Nu mai era ceea ce fusese *şi ştia*. Nu mai era la fel de iute, nici la fel de puternică. Rănile nu i se mai vindecau la fel de repede.

Pentru orice creatură destul de neatentă încât să intre în raza forţei ei ucigaşe, ea nu era decât o străfulgerare de dinţi, de gheare, de platoşă neagră având textura pietrişului şi de coadă ţepoasă. Cinci metri şi un sfert de tonă de moarte instantanee.

Dar în zilele prezentului *viteza* se scurgea din ea mult mai repede şi căldura pe care o trezea pierea

mai greu. Se temea să se îndepărteze de apă atât de mult ca altădată.

Schimbarea avea avantaje. Un grendel care vânează e unul a cărui minte e copleşită de *viteză*. Nu există nici un gând, numai acţiune. Vânează, luptă şi ucide, o cursă contra căldurii din trup; du prada în apă şi mănâncă. Cu ani în urmă, vederea prăzii ar fi înnebunit-o, ar fi făcut-o să lase deoparte orice precauţie. Şi acum i se mai întâmpla uneori, dar nu atât de des. Putea să gândească în perspectivă, să-şi imagineze urmările acţiunilor sale.

În clipele de luciditate, se întreba dacă locuitorii copacilor ştiau asta. Creaturile alea mizerabile atrăgeau departe de apă un grendel înfometat până la disperare. Se repezeau sus, într-unul dintre arborii ghimpoşi când grendelul se năpustea către ei atât de iute încât îşi pierdea contururile, şi săreau într-un alt copac atunci când grendelul rupea trunchiul.

Bătrâna grendel îşi aducea aminte că fusese cât pe ce să moară. Creaturile o purtaseră de la un copac la altul până când aproape că fiersese. Hăituise una, care dispăruse, şi apoi apăruse alta, prea departe ca să o prindă şi îndreptându-se încet spre alt copac, iar foamea şi setea de a ucide erau atât de puternice. Şi mai departe apăruse alta...

Îşi recăpătase controlul şi se reîntorsese către apă înainte de a fi prea târziu, înainte ca fierbinţeala propriei *viteze* să îi prăjească organele interne. În

urmă, zeci de creaturi începuseră deodată să-şi clănţănească dinţii către ea, din fiecare copac şi din fiecare smoc de iarbă. Creaturi cu blană, cu picioare şi braţe lungi, plămădite din carne roşiatică, plăpândă şi sfărâmicioasă, îşi strigau bătaia de joc. În alte amintiri, mai pline de raţiune, le vedea dinţii lungi... îşi dădea seama că vânau şi ele, în acel mod bizar.

De atunci încolo rămăsese departe de pădure. Peste mai mulţi ani, îi văzuse pe vânătorii-căţărători ospătându-se dintr-un grendel mort, pe care îl momiseră prea departe de apă şi care se copsese în propria căldură. Un grendel care nu era din soiul ei. Oasele roşii, dezgolite, ale şoldurilor imense şi ale antebraţelor îi spuneau numele: era din soiul care construia zăgazuri. Pusese pe fugă creaturile-vânători şi mâncase leşul constructorului de diguri.

Erau dihănii care vânau grendeli, exact aşa cum le vâna ea pe ele. Dar ceea ce mergea cu un grendel tânăr dădea greş cu ea. Ea mâncase vânători-căţărători şi descoperise că aveau o carne delicioasă; dar aproape totul era delicios, chiar şi înotătorii, chiar şi propriii ei înotători. După Schimbare, era vag conştientă că, deşi toată mâncarea era bună, unele soiuri erau mai plăcute. Carnea era mai bună decât plantele, mergătorii decât înotătorii, înotătorii străini decât înotătorii ei. Aşa fusese întotdeauna, dar ea nu ştiuse.

Bătrâna grendel era acum înceată. Încă destul de iute ca să pară o pată în mişcare, dar o *pată lentă*,

dacă vreți. Avea să aștepte până ajungea râtosul mai aproape...

Acesta se opri, se întoarse, își ridică agitat privirea. Zbieră de parcă ar fi strănutat, fleșcăit și umed, aplecându-se aproape de două ori mai mult, și se repezi dintr-un salt între copaci.

Bătrâna grendel era prea surprinsă de zgomotul din cer ca să-l urmărească. Sunetul o neliniști și îi aduse aminte de Vântul Morții, dar nu era același lucru.

Venea dinspre sud, umplând cerul și umbrind pământul. Roșu și verde. Colți neînchipuit de uriași. Spaima îi pătrunse în trup și în inimă cu o putere care nu-i mai fusese cunoscută până atunci. Era un grendel de dimensiuni cosmice. Era Zeu. Pătă soarele, rânjindu-i cu buzele lui imense, provocând-o.

Încercă să se facă nevăzută în noroi. Dacă acea creatură, acel colos, îi voia teritoriul, atunci moartea era singurul lucru care îi mai rămânea.

Dar avea să se lupte! Trebuia să lupte! Venea drept către ea, conturându-se ca un munte, fără să se miște cu mult mai repede, și ea simți *viteza* curgându-i prin trup, pregătind-o pentru acțiune.

Viteza vuia în ea ca o flacără și nu se putea mișca. Nu-și dădea seama cum să ajungă la fiară! Înceată, înceată, nu *trebuia* să fie un nou soi de grendel. Era o pretendentă, sau era carne? *Cum să ajungă la ea?* Focul îi vâjâia în vene și mintea i se întuneca. Stânca aia? Nu, bușteanul ăla, cumva parcă mai îndepărtat...

Ieşi brusc din nămol. Îl împroşcă peste râtoşii uluiţi. Pocni instinctiv unul cu coada, încolăcindu-şi-o, astfel încât să nu-l agaţe, să nu-l prindă. Animalul zbieră şi se îndepărtă clătinându-se, dar bătrâna grendel îl ignoră şi se repezi fulgerător înainte. În câteva secunde ajunse la capătul de jos al unui copac prăbuşit de-a curmezişul unui bolovan alb. Avu nevoie de o altă secundă ca să se oprească folosindu-şi ghearele şi alunecând pe o curbă prin noroi, în vreme ce râtoşii se împrăştiau în toate părţile. Se urcă pe rădăcinile dezgolite, se năpusti în susul buşteanului şi se lansă, încercând să se orienteze în timp ce zbura. Zeul grendelilor era prea mare ca să-l rateze.

Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mare zburând. Şi, fără nici o îndoială, nu avea experienţă când era vorba să atingă o asemenea ţintă. Cădea sub ea. Era ca şi cum ar fi sărit la lună! Avea ghearele pregătite şi o ultimă surpriză pentru fiară, în momentul când avea să se răsucească şi s-o muşte... ea n-avea să fie decât o singură îmbucătură, dar una care arde gura...

Căzu cu zgomot într-o băltoacă puţin adâncă, doi centimetri de apă peste nămolul moale. Impactul o ameţi, dar se prinse cu ghearele ca să aibă un punct de sprijin şi se mişcă pe suprafaţa apei într-o curbă strânsă, cu genunchii şi gleznele îndoite, traversând nămolul pe o distanţă de treizeci de metri, apoi se lăsă la fund.

Era la şaizeci de metri depărtare de locul unde stătuse mai înainte, îngropată până la bot în ţărână umedă, neclintită, doar cu trompa ridicată. Căldura se scurgea din ea, aşa cum se scurgea şi oboseala, dar prea încet. În clipa aceea, Zeul Grendelilor ar fi putut s-o mănânce ca pe un râtos. Unde era? Îşi ridică privirea.

Era în spatele ei. Deasupra şi în urmă, îndepărtându-se.

Pleca! Îl gonise! Îşi apărase teritoriul...

Dar în timp ce se târa înapoi spre fluviu, chinuită de durere, imaginea creaturii hidoase îi umplu gândurile. La un moment dat din lunga, lunga ei viaţă, mai văzuse ceva asemănător.

La o distanţă mult mai mare. Zburase. Atunci avusese alte semne distinctive, nu fusese nicidecum un grendel – un spate negru, pântec palid, ochi imenşi –, dar ar fi putut face parte din aceeaşi specie. Se mişcase la fel, scosese aceleaşi sunete. Şi acela fusese mare, mai mare decât un întreg neam de grendeli adulţi. Mai mare decât un nor. Nu începuse să le înţeleagă rostul.

Făcuse un lucru periculos. Coşmarul cu ochi imenşi mergea acolo unde ea nu putea merge, unde nu curgea nici o apă, unde erau jungla şi vânătorii-căţărători. Dar bătrâna grendel urmase una dintre rarele furtuni cu ploaie în susul dealului, continuându-şi drumul şi după ce încetase mersul în susul unui munte din apropiere.

Se întâmplase la puțin timp după Schimbare. Cu noua ei vedere, avea senzația că putea face orice. Se urcase pe culme și se plasase deasupra acelei *creaturi*, la timp ca s-o vadă coborând și sărutând pământul.

De ea se desprinseseră trei creaturi zburătoare mai mici. Înotătorii Zeului? Sub el viermuiau făpturi mult mai mici. Paraziți, bănuise ea, căutând să-și răspândească neamul. Dar, deși arătau doar ca niște puncte, încercase să le ghicească dimensiunile. Cât timp îi urmărise, nu intraseră niciodată în *viteză*. Înceți, stupizi: nu grendeli, ci pradă.

Pe urmă se târâse înapoi, către apă. Nu mai căzuse nici o picătură de ploaie care s-o răcorească. Fusese lihnită de foame tot timpul și nu intrase niciodată în *viteză*. Dacă ar fi intrat, ar fi murit.

Iar acum asta, Zeul Grendel. Dacă era pradă, ar fi putut hrăni toți grendelii de sub cer.

Mai înainte fusese flămândă, acum era moartă de foame. Prăzi *noi*. Gusturi *noi*. Jocuri noi pe care să le piardă și să le câștige, sânge nou care să-i ude botul.

Nou, nou, nou.

Dacă bătrâna grendel ar fi fost în stare să-și clarifice conceptul de zeu, i s-ar fi rugat. Progeniturile de grendeli erau atât de mici, nu-i ajungeau nici pentru o îmbucătură. Una dintre creaturile acelea cu două picioare ar fi hrănit-o mai mult decât era nevoie. Ar fi îngropat prada în nămol pentru o zi,

sau două, sau trei, până când s-ar fi îndulcit. Până când ar fi venit gândacii de apă să-i mănânce ochii, lăsând în urmă orbitele jupuite, umede, și țesuturile umflate de nectar. Atunci s-ar fi ospătat.

Primele furnicături ale *vitezei*, grăbite și calde, prinseră s-o tulbure. Își struni mintea. Era deja cât pe ce să ardă cu totul. Putea ajunge *ea* vânat, al lor, al cărnii celei noi, al progeniturilor Zeului Grendel. Erau lente și stângace, dar... experiența încerca s-o prevină asupra pericolului.

Toate creaturile sunt supuse greșelii.

Vânătorii-cățărători făceau greșeli. Ea le sfărâmase oasele cu dinții și savurase dulceața din interiorul lor.

Se întoarse către fluviu mergând în zigzag, înaintând cu câțiva centimetri la fiecare pas. Zeul pluti către Muntele Nor, unde începu să coboare. Exact în locul unde coborâse primul Mare Zburător cu ochi imenși. Unde nu curgea pe-aproape nici un râu. Prea departe. Întotdeauna prea departe, în susul pantelor stâncoase, unde ea putea ajunge doar dacă ploua destul de mult, numai că asta se întâmpla rar.

Dar toate făpturile puteau fi prada unui grendel și toate creaturile trebuie să aibă progenituri. Progeniturile creaturii aveau să coboare la apă. Dacă nu putea mânca marea creatură zburătoare, atunci avea să-i mănânce puii.

– Trecătoarea Lemn Uscat, spuse Jessica.

Tabăra robotizată de minerit era amplasată într-o trecătoare din munți, lată de vreo opt sute de metri. În partea de est, terenul stâncos se întindea, în pantă abruptă, către Valea Fluviului Grendelilor, pe care unii îl numeau Styx, aflat la o mie două sute cincizeci de metri mai jos și la opt kilometri distanță. Latura de vest era mai puțin abruptă, coborând trei sute de metri către un deșert înalt, pe un kilometru și jumătate de pante stâncoase, presărate cu bolovani. La nord și la sud, trecătoarea era delimitată de pante ce se înălțau brusc. Cu zece ani avalonieni în urmă, când zona fusese găsită de primi, de pe piscul dinspre nord cobora un curs de apă. Nu avea o albie largă, dar era destul de mare ca să-i îngrijoreze pe primi. Îi schimbaseră cursul folosind dinamită. În vreme ce cândva cursese prin trecătoare și apoi spre vest, către deșert, acum cotea către est, căzând peste o serie de stânci, spre a da naștere unor cascade spectaculoase. Construiseră o ecluză, astfel încât apa încă mai putea fi deviată prin vechea albie, când Trecătoarea Lemn Uscat era locuită.

Apa însemna grendeli. Când vânau, grendelii intrau în *viteză*. Ceea ce îi făcea incredibil de rapizi, generând totodată căldură. Unul aflat prea departe de apă se putea coace singur. Nu văzuseră niciodată un grendel la o distanță mai mare de doi kilometri față de un curs de apă, dacă în momentul respectiv nu ploua cu găleata.

Joe Sikes studie terenul de sub ei cu un binoclu.

– Baza, aici Sikes. Am examinat trecătoarea și confirm inexistența schimbărilor în privința nivelului apei, spuse el, pe un ton oficial.

– *Am înțeles, Joe Sikes*, răspunse vocea lui Zack. Geographic *confirmă inexistența formațiunilor noroase, nu se așteaptă precipitații, toate nivelurile cursurilor de apă sunt normale sau sub normal, în toate direcțiile față de Lemn Uscat. Sunteți autorizați să vă apropiați.*

– Coborâți nava, ceru Sikes.

Continuă să privească prin binoclu, măturând cu privirea ambele laturi ale trecătorii, apoi căutând în susul și în josul piscurilor abrupte care o mărgineau.

– Jess, Linda, vă rog confirmați, eu nu văd nimic.

Îi întinse binoclul Jessicăi.

Ea inspectă fugitiv locul și îl văzu pe Sikes strâmbându-se a dezaprobare. *Bine, o să fac jocul tău.* Se uită iarăși, de data asta orientând încet binoclul dinspre deșertul vestic către trecătoare, traversând-o și coborându-și apoi privirea către fundul văii dinspre est.

– Joe, spuse ea, văd trei Joe la vreo cincizeci de metri nord, în umbra foliei de conversie a energiei solare. Și nimic altceva.

Linda luă binoclul și privi la rândul ei.

– Confirm, totul e normal, trei Joe, zise ea, cu voce oficială, apoi râse. Locul trebuie să fie sigur dacă Joe au ieșit astfel la vedere.

– *Am înțeles*, se auzi vocea lui Zack. *Perfect, asolizarea e autorizată. Țineți-ne la curent și păstrați legătura, o să fim cu ochii pe voi în permanență.*

Vântul sufla întotdeauna prin trecătoare, uneori dinspre vest, dar cel mai adesea dinspre ocean către sud-est. Mica porțiune plană era netezită de suflarea lui neîntreruptă. Acum, când pârâul fusese deviat, era puțină verdeață, doar iarbă scurtă, cafenie și violetă, și tufișuri diforme, maronii. Zona era destul de urâtă, dar găzduia o bază permanentă pe continent: un adăpost pătrățos pentru depozitarea bateriilor și a celulelor de alimentare, o baracă bună pentru orice, plină cu provizii pentru urgențe și cu echipament tehnic, și, bineînțeles, mina însăși. Pantele dinspre nord, de deasupra trecătorii, erau acoperite cu materiale de conversie a energiei solare, împletite sub forma unor folii flexibile, numite pânză Begley.

Jessica luă din nou binoclul și studie Trecătoarea Lemn Uscat. Ochii îi căzură mai întâi pe cadrul tubular al domului geodezic, ghemuit ca un păianjen deasupra unei imense deschideri întunecate în pământ. Din gaura aceea țâșnea, de obicei, un jet de abur. Însă atunci nu se zărea nici măcar o șuviță de vapori. Problema nu era acolo. Știau deja. Găsiseră avaria principală la șase metri distanță, în instalația de rafinare.

Linda supraveghea comenzile în timp ce Joe dădea instrucțiuni. Erau amândoi foarte relaxați, de

un profesionalism desăvârşit. Jessica îşi aduse aminte că tânăra dăduse dovadă de acelaşi interes intens când studia viermii de mătase transplantaţi ronţăind cu zgomot frunze de dud transplantat.

Cadzie dormea într-un colţ. Jessica îi ocoli pe departe coşuleţul. Copilul nu părea s-o încetinească prea mult pe Linda, sau cel puţin ea n-o arăta niciodată. Nu trebuia decât să se pregătească pentru el... dar de unde învăţase?

Staţia de rafinare se afla chiar sub ei, dincolo de ferestrele uriaşe, dar nu-i aruncară nici măcar o privire. Îi studiau măruntaiele pe două dintre ecrane. Unul afişa o imagine demonstrativă – Jessica o privi un minut înainte de a înţelege –, un desen animat în care staţia funcţiona la parametrii normali.

Micile automate teleghidate de minerit amestecau cărbunele moale şi banda transportorului deplasa, rând pe rând, câte o bucată de mari dimensiuni, ridicând-o şi introducând-o în rafinărie. Rafinăria prefabricată procesa materia primă sfărâmicioasă, transformând-o în cărămizi de protoplastic negre şi groase, materie primă pentru construcţii şi pentru industria farmaceutică. Jessica recunoscu secvenţa: era dintr-un film didactic.

Pe celălalt ecran se vedea instalaţia de rafinare, scoasă din funcţiune şi deformată. Într-unul dintre numeroasele tunele, pista de transport fusese deviată, înălţând şi răsucind rama sistemului de rafinare. În partea respectivă, rama stricată era înnegrită

de fum. Avariile din interior nu erau vizibile. Minereul apucase să se adune într-un morman înalt înainte ca instalația să fie oprită de inteligența sa rudimentară.

– O să-l pup în fund pe specialistul obsedat destul de bun să ne facă una ca *asta!* exclamă Joe. Dacă nu cumva e Edgar, adăugă, ca și cum ideea i-ar fi venit cu întârziere.

O *adevărată* bombă, se gândi Jessica. Explozivul producție-redusă. Echipamentul avariat impusese o expediție.

Și țiparul impusese o expediție pe continent. O coincidență interesantă? Scuturâ din cap. Nimeni n-ar fi făcut așa ceva.

– Aterizare peste circa nouă minute, rosti Linda.

Jessica bâjbâi în buzunar și își puse mănuși solide și ușoare.

– Sunt gata. Nerăbdătoare și doritoare.

– Asta spun toți băieții, replică Linda, și își studie cu șiretenie sora mai mare. Probabil c-o să puteți debarca într-o oră sau două.

– Întreabă-l pe Joe.

Oare i se înroșiseră urechile?

– Verificați sistemele de protecție, Jess, vorbi el. Asigurați-vă că perimetrul e sigur și că nici unul dintre senzorii de mișcare n-a înregistrat nimic. Pe urmă puteți coborî copiii.

– Și nu-i lăsați să-mi stea în cale. Avem treabă, făcu Linda.

Jessica strâmbă din nas către ea, apoi se opri să-i spună „cuci-cuci" micului Cadzie.

– Pete Detrich, zise ea. Te-ai întâlnit cu el o vreme în primăvara trecută...

Linda își îndreptă spatele cu mândrie.

– Nu spun, și cu asta basta.

– Bine, bine...

Jessica se opri în ușă, apoi aruncă peste umăr:

– Zack Moskowitz.

– Ha! Mustața lui gâdilă.

Fără să-și recunoască înfrângerea, Jessica se gârbovi cu prefăcătorie, părăsind încăperea.

Coborî pe o scară îngustă, în spirală, până în magazia navei. În momentul acela era aproape goală și zăngănea în ritmul vibrațiilor dirijabilului pe măsură ce se apropiau de sol. Existau șase uși mari pentru acostare, din plastic turnat, cu rezistență extrem de ridicată la impact. Patru erau deja deschise. Alese una de lângă Justin, care își atașase deja cablul de carabina de pe catarama centurii.

– Te provoc la întrecere! zise el, vesel.

– Cu ce mizăʔ

– Faci fursecuri deseară.

– Perfect – sau cauți tu turberculi.

– S-a făcut.

Ea își deblocă ușa și o deschise. Vântul îi ciufuli părul și îi răcori fața. Se aflau la cincisprezece metri deasupra ierbii scurte, albastre. Chiar și de la distanța aceea părea neuniformă, supraviețuind

numai acolo unde se uscaseră tufele mai mari, din lipsă de umezeală. Își legă cablul de carabina de la șold, prinzându-l zdravăn în mâna dreaptă, apoi aruncă restul afară, în partea opusă. Sări fără să aștepte derularea completă. Se uită înapoi, în sus, umbrită de corpul lui *Robor*, a cărui mască de dragon chinezesc se îndepărta de ea pe cerul dimineții, și râse.

Nu ieșise prima. Ca de obicei, primul fusese Aaron, căruia îi prindeau bine orele petrecute escaladând munții. Dar Justin cobora cu repeziciune, urmat de Katya, de Trish și de Toshiro, părând toți șase o minusculă colonie de păianjeni care se învârtea spre pământ. Cablurile se mai legănau încă la cinci metri deasupra solului când Aaron ajunse la capătul celui de care era legat. Se opri preț de o secundă inevitabilă, și ea se opri ca să-l privească, iar Justin se desprinse și se lăsă să cadă pe restul distanței, lovind pământul și rostogolindu-se ca un parașutist. Se ridică în picioare cu ușurință, arătându-și fața învinețită, un umăr pătat de țărână și un zâmbet de triumf diabolic.

Jessica nu sări. Dacă săreau toți cinci în același timp, ar fi putut destabiliza coborârea lui *Robor*.

Când cablul său ajunse în cele din urmă destul de jos ca să-l poată atinge, Justin îl înșfăcă și îl ancoră de una dintre urechile metalice înfipte în sol. Katya coborî a doua. Mormăi, străduindu-se să treacă printr-un inel capătul cablului ei. Încă nu reușise când o rafală de vânt deplasă dirijabilul cu vreo doi

metri în lateral. Aaron își prinse capătul cablului în mâna stângă și se întinse, agățându-se cu dreapta de unul dintre inelele de oțel. Încordarea îl făcu să-și deschidă gura într-un „O" și Jessica îi auzi umerii trosnind. Dar voința, mușchii și o schimbare a vântului aduseră cablul destul de aproape de inel ca să prindă clema de amarare, apoi totul se rezolvă cu ușurință.

Robor mătură pământul cu trenul de aterizare, pe care îl ancorară cu cablurile secundare. Când Justin trecu pe lângă Jessica, cei doi își loviră palmele într-un gest obișnuit de încântare.

– Hai să aruncăm o privire la procesor, spuse el.

Ea dădu din cap.

Platoul avea o lățime de patru sute de metri, era stâncos și aproape lipsit de vegetație. În susul unei pante scurte se afla o a doua terasă. Se cățărară pe buza rampei, unde se opriră. Domul geodezic. La doisprezece metri distanță se afla baraca din tablă ondulată care adăpostea procesorul. În afară de acestea nu mai exista nimic, pe o rază de două sute de metri. Nimic... apoi se înălța un pisc de munte, încununat de tufișuri cu frunze violet-verzui, de formă aproximativ triunghiulară. Țărâna de sub tălpile lor era plină de cicatrice, urmele minitractoarelor care își căraseră povara de cărămizi de plastic către *Robor*.

Adăpostit sub domul său de țevi, utilajul de minerit fora de obicei cu un zgomot vesel. Dar acum totul era tăcut.

Jessica se întoarse şi privi în jos. Forma de dragon a lui *Robor* se agita în bătaia vântului, părând aproape să respire. Aripile lui butucănoase, roşii şi verzi, se zbăteau, încercând să se elibereze. Uşile magaziei din partea de jos se deschideau, rampele coborau. Unul dintre minitractoare ieşea rulând lin.

Sub *Robor* şi dincolo de el se întindea Valea Grendelilor. Verde, sălbatică, cu vegetaţie contorsionată. Şi chiar prin mijlocul ei curgea un fluviu. Styxul. Moartea.

Mai sus erau platourile pe care puteau să se joace copiii Pământului. Spre nord şi spre est zărea trei lanţuri muntoase. Cele mai îndepărtate şi mai înalte piscuri se pierdeau în ceaţă. Iarna până şi cele mai joase aveau creştetele ninse, dar în ziua aceea aerul era cald şi umed, cu lumina şi căldura lui Tau Ceti căzând neîntrerupt asupra lor.

Pterodonii pluteau printre culmi lucitori ca mătasea, mult mai numeroşi acolo decât pe Camelot. Pe insulă mâncau peşte şi se năpusteau în frunzişul arborilor coamă-de-cal izolaţi ca să fure ouăle unei specii de crab de Avalon care trăia în vârful copacilor. Jessica vedea şi alte creaturi asemănătoare păsărilor. Poate erau insecte uriaşe, un soi de libelule săgetând văzduhul. De la o jumătate de kilometru distanţă nu putea deslusi detaliile.

Aerul era greu, umed şi... ei bine, *verde*.

Mirosea de parcă ar fi fost viu. Zumzăia, bâzâia, pârâia. Acolo până şi sunetele erau diferite, ca un

zăngănit şoptit şi apăsat al vieţii. Zona din imediata apropiere a Styxului era relativ expusă vederii, dar la vreun kilometru distanţă începea cu adevărat pădurea, destul de deasă ca să satisfacă orice vis despre descoperiri al copilăriei.

Joe Sikes îşi târşâia picioarele în susul dealului, urmat de Linda, în tractor. Legat în eşarfa care-i traversa pieptul, Cadzie se întindea şi se uita în jur.

– Care e programul? îl întrebă Jessica pe Joe, când ajunse destul de aproape.

– Jess, zise el râzând, Chaka tocmai a trecut pe lângă mine cu un soi de carapace de sticlă în spinare. Probabil cântăreşte o tonă. Arată ca o broască ţestoasă uriaşă!

– Nu e nimic altceva decât oala bucătarului.

– Ar fi putut lua ceva mult mai uşor. Vrea pur şi simplu să-şi etaleze muşchii?

Ea chicoti.

– Secrete de-ale nativilor stelari. Ei, n-are importanţă. Mai întâi treburile, spuse el. Vrem să ne uităm cu atenţie la procesor.

Pe rampele pentru pasageri ale lui *Robor* se scurgeau acum discipolii. Douăzeci de copii, cel mai mic având doar unsprezece ani, nişte puştani lucind de sănătate, aflaţi la prima lor excursie pe continent.

– Nu vă răzleţiţi. Şefii de patrulă să ţină evidenţa grupurilor, le strigă Jessica, şi se întoarse spre Joe. Justin va verifica şi, dacă totul e în ordine, o să facem o drumeţie până în oază şi o să dormim acolo.

– Aranjamentele obișnuite în privința comunicării? se interesă el, zâmbind ușor, deși era îngrijorat.

– Joe, mă rănești. Faptul că transmițătoarele se deconectează de fiecare dată e un simplu accident.

– Da, da.

Justin se urcase pe *Robor* și desprinsese unul dintre cei trei Țânțari aserviți. Îi tură motorul, apoi îl înălță brusc și coborî spre complexul de minerit.

– Vrem să coborâm în Paradis, spuse Jessica, să punem lucrurile la punct. Dacă avem noroc, putem face o plimbare în seara asta. Vă descurcați aici?

– Bineînțeles. Stabilim un diagnostic clar și facem reparațiile. Avem unelte și ceva piese de schimb. Tot ce ne trebuie pentru remedieri. Alta e problema: ce naiba s-a întâmplat și oare o să se repete?

9

PARADISUL

> Am trăit treizeci de ani buni pe această planetă şi n-am auzit încă nici măcar prima silabă a unui sfat valoros sau măcar serios din partea celor mai vârstnici decât mine.
>
> HENRY DAVID THOREAU, *Walden*

– Aliniaţi-vă. Număraţi, zise Justin.

Copiii formară un şir, cei mai mari şi mai voinici fiind în stânga lui, o scară cu treptele coborând spre dreapta, pentru a se încheia cu Sharon McAndrews, nu chiar cea mai nevârstnică, dar cu siguranţă cea mai scundă dintre ei. Dincolo de ea, Carey Lou, Jessica şi Heather McKennie alcătuiau un mic grup.

– Unu. Doi.

Numărară de-a lungul şirului, până la Sharon, continuând cu cercetaşii mai mari şi terminând cu Jessica.

– Țineți-vă minte numărul, le ceru Justin. Acum repetăm. Numărați. OK. Țineți minte numărul vostru și cine se află lângă voi, de o parte și de alta. Bine, împrăștiați-vă.

Copiii se risipiră. Așteptă o clipă, apoi suflă într-un fluier.

– Numărați.

Numărătoarea începu după un moment de ezitare.

– Unu. Doi.

– Douăzeci și șase, încheie Jessica.

– Bun. O să facem asta de multe ori. Și acum regulile...

– N-avem nevoie de nici o împuțită de regulă, chicoti Carey Lou. Regulile sunt pentru nativii tereștri.

Justin văzu că Joe Sikes înregistra totul.

– Nu tocmai. Sunt momente când aveți nevoie de reguli, și ăsta e unul dintre ele. Acum ascultați-mă. Rămâneți în grupuri de câte trei. Niciodată mai puțin de trei, sublinie el. Dacă unul își rupe un picior, unul rămâne cu el și unul pleacă după ajutor. Grupuri de trei sau mai mulți. Ați priceput? Bine.

Poteca e marcată, pe stânci sunt pete de vopsea portocalie. Dacă vedeți pete roșii, ați ieșit de pe drum, vă aflați în partea stângă. Petele verzi sunt în dreapta drumului. A înțeles toată lumea?

– Roșu înseamnă întoarcere către dreapta, răspunse grav unul dintre copiii mai mărunți.

– Dreapta... ăă, corect. Iar Jessica e coada coloanei. *Nimeni nu rămâne în spatele Jessicăi. Nimeni.* Când mă uit în urmă și o văd pe Jessica, vreau să fiu sigur că toată lumea e în fața ei. Ori de câte ori eu sau Jessica strigăm „Numărați!", începeți imediat, și nimeni nu răspunde niciodată în locul altcuiva. Aici nu suntem pe Camelot! Aici sunt grendeli.

Câțiva dintre grendelii discipoli schimbară priviri cu subînțeles.

– Gata, făcu Justin, și se întoarse spre Joe Sikes. Ultimele rapoarte?

– Tot drumul spre Paradis e liber, răspunse acesta, deloc încântat. Vi s-a aprobat excursia. Noroc!

– Mulțumesc! Atunci să pornim.

Chaka își săltă rucsacul – echipamentul minim, plus cazanul de sticlă, suficient de mare să-i hrănească pe toți – și-l puse pe umeri cu un mormăit. Nu se comportase așa cu o clipă mai devreme. Joe Sikes clătină din cap și se întoarse spre mină.

Justin își desprinse pușca din bandulieră și îi verifică încărcăturile, apoi porni către partea laterală a trecătorii, coborând spre nord și îndreptându-se către est, spre valea înverzită și spre grendeli. La înălțimea aceea nu era nici un pericol. Tot ce știau despre ei le spunea că nu se puteau îndepărta prea mult de apă. Totuși, se uită în toate părțile, înainte, în lateral. Era cea de-a patra excursie a sa, a treia ca lider, și de fiecare dată avea aceeași senzație în adâncul stomacului.

Prima dată când străbătuse poteca aceea conducătorul grupului fusese tatăl lui, iar Joe Sikes încheiase coloana. În consiliu avusese loc o dispută aprinsă, Zack fiind ferm hotărât să nu-i îngăduie nici unui copil să meargă pe continent.

– Gândește-te mai bine, rostise Cadmann. Odată și odată tot trebuie să-i lași să meargă.

– Nu.

– Vorbește în numele tău. Poți să dai ordine aici jos, dar familia mea nu se mai află sub jurisdicția ta încă din anul următor sosirii noastre pe planetă.

– Nu e corect.

– În ce sens? întrebase Sylvia.

Se stârnise un zumzet de discuții și de șoapte pe măsură ce toată lumea își amintise vremurile de început. Cadmann prezisese primejdia. Nimeni nu-l crezuse. Nimeni nu crezuse că pe insulă exista vreun pericol. Fuseseră cu toții de părere că era vorba de niște farse, sau chiar mai rău, de eforturile disperate ale unui fost militar care încerca să demonstreze că era nevoie de el. Până la primul atac al grendelilor. Pe urmă colonelul Weyland își luase partea sa de unelte și de echipamente și plecase să construiască Fortăreața, și, dacă nu ar fi făcut-o, sonomii transformați în grendeli ar fi ucis toți oamenii de pe planetă. Nimănui nu-i plăcuse să se gândească la asta, nici înainte și nici atunci. Colonelul Cadmann Weyland, luptător și prezicător. Iar în momentul acela *Zack* continua să tot vadă pericole.

Poteca era uscată și prăfoasă, ceea ce îl făcea pe Justin să se simtă mai bine. După cincisprezece minute se opri. Cei doi copii care se străduiau să țină pasul cu el se rezemară recunoscători de bolovani. În urma lui, grendelii discipoli se înșiruiau de-a lungul potecii care urca în pantă abruptă. Nici urmă de Jessica, dar drumul se întindea printre bolovani.

– Numărați!

– Unu. Doi.

Numărătoarea coborî, urmând cărarea, până când n-o mai auzi. Urmă o pauză, apoi mai multe strigăte făcură cale întoarsă.

– Toți prezenți.

Avu nevoie de o clipă ca să-și ridice binoclul. La primul drum nu avuseseră binocluri bune, ci numai din ce în ce mai rarii și mai prețioșii ochelari de luptă. Aduși tocmai de pe Pământ. Cândva fuseseră cincizeci de perechi de sisteme optice cu puterea mărită de computer. Acum nu mai rămăseseră decât opt.

Însă, cu un an în urmă, reușiseră să programeze un interval de timp în care Cassandra construise un utilaj pentru realizarea aparatelor optice și aveau o multitudine de tipuri de binocluri în ceea ce privea puterea și câmpul vizual. Al lui era un 10x60, într-adevăr, prea greu pentru a fi cărat în rucsac, dar îi permitea să vadă la o distanță foarte mare și se putea folosi și la ora crepusculului.

Ochelarii de război erau ochii Cassandrei: Prima Generație îi putea folosi; dar nu putea să vadă prin binocluri.

Justin scană zona aflată mai jos de el. Departe, în valea de jos, ceva se mișca prin iarba de pe malul fluviului. Un grendel, aproape fără nici o îndoială. Atât de aproape de apă nu trăiau prea multe alte animale. Dar uneori apăreau creaturi voluminoase care nu semănau a grendeli. Nu stăteau niciodată locului și nu rămâneau prea mult la vedere. Ce erau? Un alt soi de grendeli? Nimeni n-avea habar, și asta îl rodea pe tânăr.

Aceea era planeta lor, dar singurul lucru pe care îl știau cu certitudine era că oriunde se afla apă existau grendeli. Feluriți. Unii construiau baraje, alții vânau la o distanță mai mare față de râuri. Unii trăiau în noroi puțin adânc, alții nu puteau supraviețui fără să se scufunde în râuri, dar apa însemna grendeli.

Fluviul era lent. Lacurile formate de barajele lor nu erau nimic mai mult decât niște iazuri, iar acolo unde fuseseră ierburi și tufișuri cu un an în urmă nu mai rămăsese nimic altceva decât nămol întărit, străbătut de crăpături prelungi. Iar mai în sus erau stânci aride și copaci coamă-de-cal. Grendelii nu puteau trăi pe terenul stâncos de deasupra fluviului, dar Justin cerceta oricum cu grijă bolovanii și nisipul din fața lor. Dacă s-ar fi aflat pe Pământ, într-un asemenea loc ar fi putut fi șerpi. Îi văzuse în filme.

Pe Avalon, evoluția nu părea să fi ajuns până la șerpi și încă nu întâlniseră nimic deosebit de veninos, cel puțin nu pentru oameni.

– Uită-te pe unde mergi, strigă Chaka.

Înainta ca o forță copleșitoare, fără să-i pese cât de abrupt era terenul.

– Justin, Carlos o să vrea carapacea aia, dacă ai loc s-o iei.

Atunci o văzu și el, o carapace goală cu irizări aurii, sinuoasă și canelată, zăcând în noroi ca un platou pentru cină pierdut din palatul Regelui-Soare. Crabii ornamentați erau destul de mari ca să prindă un Joe, cea mai voluminoasă creatură care trăia în zonele acelea prăfoase. Cleștii lor agățau lucruri dezgustătoare și putrede, dar nu erau periculoși pentru cineva care purta cizme. Carlos făcea lucruri minunate din carapacele lor.

– Poate la întoarcere, spuse.

Rucsacul lui avea să fie mai ușor atunci, și mai gol.

– OK. Copii, spuneți-le și altora, crabul ornamental se află în stânga voastră și *nu trebuie trecut cu vederea*. Își dezvoltă aceste carapace ca să-și atragă perechea. N-ar face-o dacă ar fi nevoit să se ocupe de mijloacele sale de apărare. Când vedeți un animal atât de bătător la ochi sau o pasăre, să știți că nu se mai simte amenințat de foarte multă vreme.

Cum de nu gâfâia Chaka, deși căra vasul ăla imens și murdar? Nimeni altcineva n-ar fi fost în stare de una ca asta, în afară de Aaron.

În spatele lui Justin, Katya Martinez își scoase binoclul.

– Hei.

– Ce e?

– Câțiva Joe. Lângă potecă, în stânga, la vreo trei sute de metri în fața noastră.

– Aha, bine. Unde sunt Joe nu sunt grendeli. OK, copii, să mergem.

Îi conduse mai departe, pe terenul arid, stâncos. Aerul părea chiar mai uscat decât de obicei, un vânt fierbinte suflând din spatele lor prin trecătoare.

– Un vânt demonic, rosti Katya.

– Demonic ai zis?

– În California i se spune Santa Ana. O masă de aer se scurge de-a lungul unui lanț muntos și ai un vânt numit *foehn*. *Sirocco* în Europa. Fierbinte, uscat, comprimând căldura, cu o mulțime de ioni pozitivi. Are darul de a te face nervos. Simțiți, nu-i așa?

– Cred că da. Ai citit mult despre asta?

– Câte ceva.

– Alte amănunte pe care ar trebui să le știu?

– Crezi că ți-aș zice? Ha. Vezi, mă apucă și pe mine.

Drumeagul cobora, mergând spre nord, de-a lungul uneia dintre culmile muntoase care încadrau Trecătoarea Lemn Uscat. La doisprezece kilometri distanță de acesta se afla o creastă. Poteca prăfoasă cotea spre dreapta, apoi urca pe o pantă abruptă.

Deasupra se zăreau, neclari, copaci verzi, tufişuri, iarbă înaltă, dar încâlcită. Justin le ceru să se oprească.

– Aliniaţi-vă. Număraţi, ceru, şi aşteptă toate răspunsurile. Bine, ascultaţi-mă, continuă, şi arătă în susul pantei. Acolo mergem. Chaka, Katya, eu urc primul. Voi, ceilalţi, mă urmaţi, dar rămâneţi împreună. Jessica o să vă spună când e sigur să-ncepeţi urcuşul.

Îşi desprinse puşca şi îi verifică din nou încărcătura, apoi aşteptă până când Micul Chaka şi Katya făcură la fel. Îi conduse către culme cu puşca în poziţie de tragere.

– Acolo sus sunt grendeli? întrebă Sharon McAndrews pe un ton serios.

– *Acolo* nu, îi răspunse unul dintre grendelii discipoli mai mari.

Se auziră chicoteli.

– Până acum n-a fost nici unul, niciodată, explică Justin. Niciodată până acum.

Cu câţiva ani înainte urcase pe poteca aceea în urma lui Cadmann. Cercetările aeriene arătaseră că acolo sus nu se găsea nici o vieţuitoare de mari dimensiuni, iar senzorii în infraroşu de pe *Geographic* nu văzuseră nimic, niciodată.

– Atunci de ce ne facem griji, tată? întrebase el.

– Din cauza peşterilor. Al doilea grendel trăia într-o peşteră din albia unui râu, răspunsese Cadmann, şchiopătând sprijinit în bastonul sculptat de Carlos şi având un picior abia regenerat, numai

piele şi os. Am intrat după el. O prostie din partea noastră, nu ştiam ce sunt ei.

Continuaseră să urce încet, în vreme ce doi Ţânţari înarmaţi zburau deasupra, veghind cu toată atenţia.

– Am pierdut oameni valoroşi vânând grendelul ăla.

– Pare să fie linişte.

Cuvintele lui Chaka îl scoaseră pe Justin din reverie.

Paradisul era un munte-grădină în mijlocul unui deşert de roci vulcanice prăfuite. Împungea văzduhul în partea laterală a lanţului muntos, o pantă stâncoasă, înălţându-se abrupt pe aproape şase sute de metri. Adâncitura cu pantă domoală din vârf era un cerc de o sută cincizeci de metri, cu o adâncime de cel mult cincisprezece metri în centru. Un truc al naturii plasase un izvor pe una dintre buzele farfuriei. Apa ţâşnea, curgând apoi în adâncitură. Pe fundul acesteia dispărea în pământ, pentru a nu mai reapărea niciodată. Paradisul era o oază din înălţimi, spre care nu ducea şi din care nu ieşea nici un curs de apă.

Ocoliră muntele până când ajunseră pe buza farfuriei, în partea opusă izvorului. În locul acela vegetaţia era răzleaţă, dar cea mai mare parte a adânciturii era plină de ierburi şi de copaci coamă-de-cal. Printre plante zburau insecte. Una veni mai aproape, să le arunce o privire.

Era mai mică decât un colibri american, dar mai mare decât insectele de pe Pământ. Avea două aripi mari, la fel de rigide ca ale unui avion, și sub ea se vedea o pată, rotirea aripilor motoare. Plana în apropierea lor, părând să nu se teamă. După o vreme își pierdu interesul și zbură înapoi, spre mijlocul bolului.

În fundul acestuia se afla un copac care părea acoperit cu un soi de plasă. Ceva se mișca în interior.

Justin inspectă adâncitura, mai întâi cu ochiul liber, apoi cu binoclul. În cele din urmă își deschise comunicatorul.

– Am ajuns, spuse. Nu văd nimic ieșit din comun.

– Am înțeles. *Geographic* nu raportează nimic neobișnuit, răspunse Joe Sikes. Puteți duce copiii înăuntru. Dar de data asta încercați să mențineți stațiile radio în funcțiune.

– Bineînțeles, încuviință Justin, și apăsă comutatorul de canale. Adu-i sus, Jessica. Nu e nici un pericol.

Amurg.

– Se face târziu, zise Jessica. Ești sigur că vrei să faci asta?

– Face parte din misiune, replică Justin. Și nu se poate rezolva mai devreme. Chaka? Vii?

– Desigur.

– Și eu, adăugă Katya.

– Cred că ar trebui să merg și eu, interveni Jessica

– Nu. Cineva trebuie să conducă lucrurile aici, și aceea ești tu, spuse Justin, și își examină pușca. Verificați-vă încărcăturile. Bun. Să mergem.

Îi conduse în afara adânciturii, dincolo de buză, către fluviul aflat departe, jos.

Jessica rămase în picioare pe margine, și îi urmări cu privirea până când îi pierdu din vedere printre stâncile vulcanice.

– Am o presimțire urâtă, își zise, însă zâmbi, fiindcă avusese aceeași presimțire și în anul precedent, și cu doi ani înainte, și nu se întâmplase nimic.

Mai degrabă vreau pur și simplu să-i însoțesc...

Se întoarse la copii, care se tolăniseră pe pajiște. Când ai o vârstă fragedă poți fi un vârtej de energie acum, și un morman neclintit în secunda următoare. *Un alt talent pierdut odată cu înaintarea în vârstă...*

Doi dintre ei descoperiseră viața insectelor din iarbă. Se aplecă alături de ei și privi cu atenție printre firele gălbui-violete. Ceva care semăna cu un cărăbuș roșu-portocaliu era captiv într-o pânză lipicioasă și mii de gâze albăstrui, atât de mărunte încât păreau o pulbere, roiau deasupra lui. Îl jupuiră și cărară bucățile spre stânci.

Gâzele dispărură, lăsând doar o carapace goală, albastră, legănându-se agățată de o plasă transparentă.

Fir-ar să fie, asta s-a-ntâmplat la iuțeală, se gândi. *Insecte în* viteză?

Clătină din cap.

– Foarte bine! strigă. Locul de tabără e jos, în castron. Să mergem, trebuie să punem la punct o mulțime de lucruri înainte de a se întuneca.

Îi ridică pe copiii nemulțumiți și îi puse în mișcare, apoi o luă pe urmele lor. Dar tot nu-și putea scoate pe de-a-ntregul din minte gâzele acelea. Dacă un discipol își întindea sacul de dormit în cuibul unor *asemenea* insecte...

Păturile și sacii de dormit, corturile și sobele pentru gătit ieșiră la lumină, fură asamblate și întinse. Întreaga tabără prinse viață brusc, ca prin farmec, o aglomerare zgomotoasă de clocote și de aburi, plină de copii ocupați, chicotind, grendelii cercetași alergând de colo-colo cu misiuni secrete, iar grendelii discipoli puși să facă lucruri mărunte și îndemnați să-și vadă de treburile lor.

Carey Lou își scoase rucsacul și se uită în jur, căutând un loc de unde să sune acasă. Se îndepărtă puțin de tabăra principală, hoinărind către forma familiară a unui copac coamă-de-cal.

Înfățișarea de cascadă încremenită îl atrăgea. Pe Camelot își petrecuse multe nopți sub abajurul confortabil al copacilor de pe insulă și furase primul lui sărut în umbra lor. Își scoase rucsacul, probabil nutrind gânduri romantice, și făcu un pas către copac

Jessica îl înșfăcă de umeri și îl răsuci în loc.

– Nu.

Idee proastă.

– De ce?

Ea dădu deoparte câteva dintre ramurile atârnate.

– Uită-te cu mai multă atenţie, spuse cu asprime.

El se uită şi înghiţi în sec. Nu semăna deloc cu copacii prietenoşi şi somnoroşi de pe insulă. Începând de la rădăcină şi apoi în susul trunchiului, cât vedeai cu ochii, ba chiar şi în vreţele care formau coama, copacul era infestat în întregime cu simbioţi, paraziţi, *creaturi*.

În apropierea bazei, coama de un verde-maroniu căpătase culoarea laptelui şi aspectul unei plase grosolane de păianjen. Într-una dintre pânzele din apropiere fâlfâia ceva. Poate pradă, poate prădător, poate păianjen. Băiatul înghiţi din nou în sec.

– În ăla de acolo?

– Copacii ăştia sunt notorii pentru ospitalitatea lor faţă de formele de viaţă locale. Încearcă, spuse Jessica.

Carey Lou se apropie prudent de al doilea copac. Se uită cu atenţie: nici un simbiot. Uşurat, dar încă precaut, îşi scoase cortul rulat. Braţele lui subţiri prinseră dinspre exterior ruloul care se extinse, căpătând forma unui triunghi, apoi continuă să se deschidă cu un pocnet: un disc, pe urmă un dom deschis.

Patru păsări avaloniene uimite se lăsară să cadă din coama-de-cal ca tot atâtea farfurii. Îşi revenirăşi se rotiră în jurul cortului în vreme ce coborau pe iarbă, ca un balon uriaş. Două îşi atinseră aripile, se rotiră gata de luptă. Una se răsuci, izbind-o pe

cealaltă. Aceasta din urmă căzu spre copac pe o distanţă de vreo doisprezece metri şi se redresă prea târziu. Copacul o prinsese.

Carey Lou veni mai aproape, dar nu prea aproape. Jessica era în spate, cu degetele pe umerii lui. Pasărea: acum, când era captivă, îi putea desluşi toate detaliile. Două aripi mari, rigide, uşor curbate în sus la vârfuri, în mici aripioare verticale. Patru lamele mici, translucide, de forma unor vâsle, paletele motorului, mai încercau încă să o elibereze cu o zvârcolire.

Relaţia dintre creatură şi un crab-de-mare era foarte clară. Aripile rigide fuseseră, cu mult timp în urmă, o cochilie bifurcată. Crabul acela primitiv nu fusese la fel de specializat cum erau cei din prezent.

Jessica făcu un pas înainte, întinzând cu mare grijă mâna către plasă. Era pregătită pentru ceva de genul unui păianjen uriaş. Dacă se repezea ceva către mâinile ei, avea să sară înapoi. Dar asta nu se întâmplă şi ea trase pasărea afară, ţinând-o de o aripă. Aripioarele motorului zumzăiră, încercând să o elibereze. Dar tânăra o reţinu până când îi şterse pânza de păianjen de pe aripile fixe. Creatura era prea rigidă ca s-o poată muşca, dar îi vibră cu putere în mână, străduindu-se să se răsucească şi să fugă.

– Am mai văzut aşa ceva înainte, spuse Jessica. Tu nu? N-ai mai văzut ceva care să-i semene?

Aşteptă, plină de speranţă.

Carey Lou studie vietatea, știind că ea aștepta un răspuns corect. Făcu dintr-odată ochii mari.

– Crabi-de-mare! exclamă.

– Așa e... continuă.

– Carapace despicată. Știi, aripile seamănă mai mult cu ale unui cărăbuș decât cu ale unei păsări.

Jessica eliberă zburătoarea. Aceasta plană pentru o clipă. Cele patru aripi ale motorului, neclare din cauza mișcării, erau oblice, ca picioarele unei măsuțe pentru cafea. Pe urmă se înclinară spre coadă și pasărea se grăbi să se îndepărteze.

– Foarte bine. Grendelilor nu le place prea mult apa sărată – așa că formele de viață din largul coastei sunt mult mai diversificate. Toate creaturile astea ca niște crabi. E straniu cât de des s-a repetat tiparul lor pe uscat, nu-i așa? Am văzut tăietoarele-de-frunze, zburătoarele alea care se comportă ca albinele, dar seamănă cu niște crabi minusculi, și păsări care seamănă cu crabii...

– Și crabi care seamănă cu crabii...

Ea râse.

– Oricum, iată ce-ai învățat în seara aceasta – așterne tabăra numai în loc deschis și lângă ceilalți. Acum șterge-o.

Îl plesni peste fund și îl trimise înapoi.

Ea mai rămase o clipă în luminiș, așteptând, mirosind pădurea. Era bine. În preajmă nu se afla nimic care ar fi putut face rău cuiva de dimensiunile lui Carey Lou... dar nu era o idee rea să-l bage-n sperieți.

Un strop de frică sănătoasă te putea păstra în viață.

Râul din apropiere era în stăpânirea uneia dintre fiicele bătrânei grendel. Aceasta se mută cu un afluent mai sus. De ce să se lupte cu cineva de același sânge, când era pe punctul de a găsi o pradă mult mai interesantă? Avea acolo douăzeci de crabi prinși în cursă. Nu încercaseră să se furișeze pe lângă ea, se târau în susul apei, iar ea îi urma pe îndelete.

De fapt, urmărea ciudățeniile.

Fiicele Zeului se instalaseră cu mult deasupra ei, într-un loc care le ascundea vederii. Veniseră din ținuturile uscate, un loc pe care bătrâna nu se așteptase niciodată să-l vadă de aproape, însă acum asolizaseră la o mult mai mică depărtare. Creaturile acelea oarecum plate, cu aripi mișcându-se prea repede să le poți deslușì, îi aduceau aminte de forma aproape universală a crabilor. Însă uriașul Zeu Grendel avea o cu totul altă formă. Poate „fiicele" erau paraziți.

Iar cei mici, oare puteau fi paraziți ai paraziților?

Putea să vadă trei, patru dintre ei pe marginea stâncii, uitându-se în jur și retrăgându-se apoi pe rând.

Acum alții coborau râpa, încet, cu stângăcie. Aveau să vină la ea?

Nu, dispărură înainte de a ajunge atât de departe. Bătrâna grendel urmărea totul cu răbdare. Cerul se

întunecase când îi zări din nou. Cinci, șase ciudățenii întorcându-se în susul pantei stâncoase.

Bătrâna grendel credea că ar fi putut ajunge la ei.

Acolo sus se vedea vârful unui copac. Probabil era apă.

Va bea până când avea să simtă că abia se mai poate mișca. Dacă fiica ei o va surprinde atunci, va muri. Cu un pântec ca o tobă, avea să se târască trei kilometri în susul dealului fără să intre deloc în *viteză*. Până în vârf își va folosi până și ultimul erg de energie; va fi tot atât de uscată ca un os vechi.

Dacă acolo nu era apă, avea să moară.

Dacă era atacată, avea să moară.

Privește-i cum se mișcă, încet și stângaci, ca o pradă ușoară. Era ca și cum s-ar fi uitat la vânătorii-cățărători. Bătrâna grendel se repezi sub apă și ronțăi un crab dintr-o înghițitură. Avea să vadă unde altundeva urmau să o conducă ciudățeniile.

La ora cinei apărură cartofi copți, legume verzi pregătite în stil cajun, și mâncarea preferată a grendelilor cercetași, pâine din aluat de biscuiți, coaptă în focul de tabără.

Iar când se așezară să se bucure de ospăț, copiilor li se oferi o altă specialitate.

Cu mare pompă, Aaron și Chaka reveniră tropăind din întuneric, cărând între ei cazanul aburind.

– Asta e specialitatea casei, anunță Chaka. E adevăratul motiv pentru care ne place să venim

aici. Nu avem niciodată destul de mult ca să luăm și pe insulă.

Tăcu, apoi adăugă, zâmbind:

– De fapt, nu e de-ajuns nici pentru voi, dar, dacă rămâne ceva, puteți împărți.

Copiii se uitară bănuitori, dar, când cercetașii mai mari nu-i invitară să mănânce și se grăbiră să se servească ei, Carey Lou își făcu loc dând din coate, vârî o lingură în cazan și gustă...

Declară că era delicios și toată lumea își afundă lingurile.

Era ca o jambalaya groasă, pusă peste sfărâmături de biscuiți. Savuroasă. Plină cu ceva care avea consistența midiilor și gust de moluște sau de pește. De mai multe ori întrebă câte cineva din ce era făcută, neprimind drept răspuns decât un zâmbet evaziv.

– Rețetă secretă, rosti Aaron, și toată lumea izbucni în râs.

Aveau numai câte o porție minusculă pentru fiecare dintre copii, suficient ca să le deschidă apetitul pentru burgeri.

– Tocană continentală, li se spuse, adăugându-se că era numai pentru cercetașii consacrați.

– V-ar plăcea câte o porție mâine la prânz? îi întrebă Jessica după scurt timp, cu un aer inocent.

Toate mâinile se ridicară.

– Bun. Cred că trebuie să respectăm o cerere care vine din partea tuturor, nu-i așa?

Carey Lou râgâi încântat.

– Aşadar, în noaptea asta, zise el. În noaptea asta o să aflăm mai multe despre grendeli?

– În noaptea asta, răspunse Aaron.

Heather McKennie se aplecă în faţă, cu o privire intensă în ochii ei negri.

– Au fost ca o nebunie a foamei, alergând după părinţii noştri, nu? Ca rechinii de pe Pământ?

Unul dintre ceilalţi copii se amestecă în vorbă:

– Sau ca piranha! Am văzut filmul ăla cu James Bond, şi au mâncat o femeie cât ai clipi!

– Monştri înnebuniţi de sânge...

– Am citit despre piranha, spuse Justin, râzând. De fapt, nu sângele îi stârnea. A fost un tip care s-a dus pe malul Amazonului. Un zoolog pe nume Bellamy. S-a dus acolo şi i-a studiat pe micii ticăloşi.

– De ce? făcu Aaron, curios.

– Păi, comportamentul lor n-avea sens pentru el. Ticăloşii ăia mici se sfâşie în bucăţi unii pe alţii. Pentru ei, un prânz împreună n-are nimic de-a face cu prietenia.

– Oribilă afacere, rosti Katya, dar accentul ei englezesc din „lumea bună" era *teribil*. Nu e o ocazie la care mergi în smoching?

– Ar mânca şi smochingul. Ei, şi zoologul nostru ţăcănit s-a întrebat: ce-i atrage pe peşti?

Îşi coborî vocea.

– Aşa că s-au dus în satul unde se întâmplă. Unde localnicii aruncă porci în apă, să distreze turiştii. Aruncă în fluviu una dintre creaturile alea

îngrozite, care se zbate – și apa se învolburează cu sânge. Piranha fac porcul fâșii în două minute. Exact ca-n filme.

Justin se înflăcăra tot mai tare.

– Iar el s-a întrebat: Era sângele? Asta era? A luat un cuțit însângerat și l-a strecurat ușor în apă...

Toată lumea își ținea răsuflarea.

– Și nu s-a întâmplat *nimic*. Nimic. Apoi... și-a lăsat piciorul să alunece în apă.

– Iisuse. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. După care și-a băgat mâna în apă...

– Hristoase! Nu și-a băgat în apă și penisul?

– N-am idee, răspunse cu superioritate. Am auzit că mai târziu a vrut să dea o audiție pentru Corul de Băieți din Viena, dar probabil c-a fost o coincidență.

Îi adresă o privire răutăcioasă celui care întrebase.

– Oricum, când a plesnit apa cu o vâslă, au *înnebunit*.

Se lăsă pe spate.

– *Clipocitul* îi stârnise tot timpul. Îi scoate din minți.

Aaron dădu încet din cap, dus pe gânduri.

– Fac pariu c-aveți copaci care atârnă deasupra apei. Maimuțele sau alte creaturi cad din când în când...

– Da. Haleală instant pentru piranha.

– Ei, dar nu sunt mulți copaci care atârnă peste apă și maimuțele nu sunt atât de proaste, interveni

Chaka. În apă nu cad destule jivine, cu siguranță nu destul de multe ca să afecteze evoluția peștilor.

– Atunci de ce? întrebă Aaron. La ce le folosește peștilor?

– La absolut nimic, răspunse Chaka. E comportament suplimentar.

– Suplimentar. Neesențial. Inutil. Ceva codificat genetic alături de o caracteristică într-adevăr esențială pentru supraviețuire. Se întâmplă tot timpul.

– Aici n-am găsit nimic asemănător, spuse Justin.

– De unde știi? N-am avut ocazia să ne uităm, zise Katya. Nu aici. Înțelegem Camelotul, dar, serios vorbind, grendelii n-au lăsat prea multe creaturi care trebuie înțelese. Adevăratul sistem ecologic e aici, dar nu ne lasă să venim să-l studiem.

– Ei nu ne lasă, rosti solemn Heather. Primii.

– Nu fac altceva decât să-ncerce să ne poarte de grijă, vorbi Sharon McAndrews. Nu-i așa?

– Și gardienii au grijă de deținuți, ripostă Aaron. Nu poți fi temnicer fără nici un deținut...

Sharon McAndrews se încruntă.

– Spuneați c-o să ne dezvăluiți niște lucruri. Despre părinții noștri.

Ceilalți copii i se alăturară cu entuziasm, dar ea părea oarecum nervoasă.

Justin, Jessica și Aaron se uitară unul la altul.

– Nu în noaptea asta, șopti Aaron. Mâine-noapte. Dar nu astăzi.

– De ce atunci? De ce nu acum?

– Pentru că... începu Justin.

– Ai vorbit ca un prim, zise Heather.

– Poate că da. Dar avem motive. Trebuie să aflați mai întâi alte lucruri. Veți ști înainte de a pleca de aici.

– E o promisiune?

Vocea lui Sharon McAndrews sună de parcă n-ar fi avut nici măcar cei doisprezece ani ai ei.

– Bineînțeles, răspunse Aaron.

Sorbiră din cafele și se uitară unii la alții fără să-și vorbească. Gândul nerostit era: *Mai întâi are Carey Lou o întâlnire. A câștigat la loterie.*

Carey Lou nu adormise de mai mult de o oră când veniră după el. Nu spuseră nimic. Îl legară la ochi și îi prinseră mâinile la spate. Îi vârâră o frânghie între dinți. Cineva îi vorbi, cu o voce prea răgușită să o recunoască:

– Ține-te de asta și urmează-ne. Dacă o scapi, te lăsăm la bunul plac al grendelilor.

Slavă Domnului că îi puseseră pantofi în picioare înainte de a-l scoate din tabără, intrând în pădure.

N-avea idee nici cât de mult mersese, nici cât era ceasul.

Nu știa ce distanță străbătuse. Nu putea să vadă nimic, dar simțea cum îl plesneau tufișurile, auzea fiecare sunet al nopții. Își spunea întruna că totul era calculat. Tot ce se petrecea era planificat. Nu aveau cu adevărat de gând să-l lase în seama grendelilor...

Cu toate acestea, dinţii lui perforau funia de cânepă ceva mai groasă de un centimetru atât cât trebuia ca să fie sigur că nu-i scăpa din gură.

– Ssst, şopti Justin.

Îşi ajustă ochelarii de noapte, un soi de binoclu cu lentile mari, să prindă cât mai multă lumină cu putinţă, şi îi focaliză. Carey Lou, băiatul de paisprezece ani, se afla la vreo douăzeci şi cinci de metri distanţă de malul apei şi părea gata să-şi murdărească pantalonii. Din nefericire, nu purta. Nici cămaşă, nici şosete – de fapt nimic, în afara unei expresii de groază desăvârşită. Băiatul îşi întoarse privirea holbându-se rugător. Mâinile lui strângeau puşca antigrendeli de parcă ar fi vrut s-o sugrume. Ştia că undeva, în întunericul din spate, era Heather McKennie, cu pantalonii ei retezaţi, cu pistruii ei, cu pielea ei bronzată, cu umorul ei grosolan. Heather, cu doi ani imenşi mai mare decât Carey. Ea avea să fie premiul lui...

Dacă îi supravieţuia nopţii.

– Carey... îl strigă ea, de undeva, din întuneric, de dincolo de lumina torţelor.

– Oh, zloată, spuse el, şi se apropie de apă cu încă un pas.

Acum se afla la douăzeci şi trei de metri.

Justin vedea lacul dintr-un unghi favorabil prin luneta puştii. Aaron trebuia să se afle la cincisprezece metri distanţă către nord, echipat în mod

similar. Micul Chaka se afla la sud. Purtau cu toţii ochelari modificaţi, în infraroşu. Abia dacă aveau la dispoziţie o secundă în care să tragă, dar era mai mult decât suficient. Avalonienii învăţau cum să reacţioneze la apariţia fulgerătoare a unui grendel aproape înainte de a învăţa să meargă.

Carey făcu un alt pas către apă.

Chiar dincolo de el era o bulboană deja identificată drept o gaură de grendel. Ceea ce însemna o mamă şi un banc de pui în stadiul larvar al dezvoltării. Sonomi. Ştiau că, odată ajunşi la maturitate, mama avea să-i gonească. În perioadele cu hrană puţină îi mânca ea însăşi. Pe insula Camelot se dezvoltase un întreg sistem ecologic – sonomii mâncau alge, mamele mâncau sonomi. Dar ştiau şi că, în condiţii normale, acestea din urmă mâncau orice altceva mai degrabă decât propriii pui.

Fără nici o îndoială că ar fi ronţăit un colonist fraged, de paisprezece ani.

Vântul aduse vocea Jessicăi de undeva din tufişuri:

– Mai apropie-te puţin, Carey...

Gol-goluţ, cumplit de singur, el se uită peste umăr, către tufe. Avea să fie orbit de lumina torţelor, nereuşind să vadă nimic.

Justin îşi aminti prima lui vânătoare de grendeli. Nu fusese singur, dar nici nu avusese în spate o întreagă echipă care să-l sprijine. Înaintase cu greu prin apă, mergând încet, cuprins de o groază deplină,

dar simţind mai mult decât atât. Iar Carey simţea probabil acelaşi lucru.

O panică atotcuprinzătoare. Furie. Spaimă. Şi incitare, pentru că, dacă grendelul apărea şi el supravieţuia, avea să fie bărbat.

Despuiat, cu excepţia puştii antigrendeli, tremurând de frig, băiatul făcu încă un pas către apă...

Şi apa se despică. Ceva alunecă din adâncuri. Un distrugător negru. O umbră cu colţi. O plăsmuire a groazei şi a foamei, plămădită din carne. Clipi încet, uitându-se calmă la creatura dezbrăcată care tremura înaintea ei, şi făcu alene un pas.

Carey îşi roti puşca la prima mişcare. Puştiul era rapid. Costeliv, dar rapid. Justin ochea deja...

Carey ţipă, ochi şi trase. Puşca antigrendeli zvâcni cu putere şi din trompa grendelului ţâşni un jet de un portocaliu fluorescent. Imaginea monstrului se *încetoşă* când zbură către băiat cu o viteză care-ţi tăia răsuflarea. Trase din nou, strigând:

– Oh, zloată!

Încă o secundă nesfârşită, şi probabil că măduva îi îngheţă în oase. Poate că pe buze începeau să i se formeze primele cuvinte amare ale unui blestem şi o rugăciune deznădăjduită...

Focurile de armă fulgerară în întunericul din spatele torţelor. Trei împuşcături aproape ca una singură. Şi o a patra, un sfert de secundă mai târziu. Pe urmă grendelul fu lovit de şase, şapte, opt ori, izbit de gloanţe de mare calibru, care îi prăjiră

sistemul nervos, şi atacul i se metamorfoză într-un salt spasmodic, împroşcând apa către paralizatul Carey, care părea să privească întreaga scenă derulându-se cu încetinitorul.

Se clătină pe picioare, înclinându-se spre stânga în vreme ce grendelul se prăbuşea la pământ cu un bubuit. Era căzut pe o parte, cu prada jinduită acum uitată. Viu, dar într-o agonie cumplită pe măsură ce i se supraîncărcau sacii de *viteză*. O jumătate de tonă de moarte amfibiană cu ghearele înfipte în ţărână, urlând, hăituindu-şi propria coadă în cercuri din ce în ce mai mici, sfâşiind pământul şi stânca şi iarba, acolo, în jumătatea de cerc luminată de foc, cu şuierul său de moarte arzându-le urechile...

Din trup i se înalţă abur. Ghearele şi coada îi zvâcniră, i se contorsionară şi încremeniră în sfârşit.

Carey se întoarse să-i privească pe ceilalţi ieşind din întuneric. Jessica zăbovi în urma lor, cu senzorii ei de mişcare pregătiţi să sesizeze alţi prădători. Erau aproape siguri – o singură mamă în fiecare gaură. Dar grendelii le mai făcuseră surprize şi înainte.

Nu de data *asta*, dar *se întâmplase*.

– Voi... nemernicilor, spuse Carey.

Gâfâind, îşi lăsă arma să cadă la pământ. Jalnic în goliciunea lui, era clar că îşi scăpase udul, dar nu era conştient.

– Incredibil de nemernici.

Trase din nou aer în piept și îl reținu. Era un moment critic. Se uită înapoi, la grendel. Justin își aminti de prima oară când făcuseră asta, își aminti ce spusese puștiul după aceea. Pentru *el* nu avusese cine să organizeze așa ceva – era unul dintre cei mai vârstnici nativi stelari, și nu exista nici un nativ terestru care să *viseze* măcar că acolo se desfășura o vânătoare de grendeli. Nici un prim nu ar fi făcut vreodată ceva atât de riscant... și atât de distractiv.

Dar știa că în clipa aceea Carey se uita la ei. Și la arme, apoi la grendel. Și reamintindu-și incredibil de scurta pauză de dinainte ca grendelul să fie trântit înapoi, în apă. Mai puțin de o secundă. Timp suficient ca să-și piardă controlul bășicii udului. Timp suficient ca să se simtă mai gol și mai neajutorat decât își imaginase vreodată că s-ar fi putut simți o ființă umană. Timp suficient ca să trăiască experiența incredibilei precizii de care trebuia să dea dovadă o echipă de vânători.

Se uită la ceilalți și înghiți în sec. Știa, cumva, că întreaga reputație a masculinității sale depindea de ceea ce avea să spună în continuare.

– Ei bine...

Se strădui să pară nepăsător. Se aplecă și își ridică pușca. Se apropie de ei până când ajunse la un metru de Justin. Îi întinse arma cu mâna stângă. Justin își întinse dreapta să o ia – și Carey îl lovi cu pumnul drept, tare și extrem de iute, chiar sub urechea stângă.

Justin dădu înapoi împleticindu-se, se împiedică și căzu.

În cele din urmă, Carey zâmbi.

– A fost... o vânătoare destul de frumoasă.

Îl privi pe Justin cu atenție.

Acesta se săltă în șezut. Își pipăi ușor falca.

– Ai o dreaptă foarte bună, puștiule, zise, și îi întinse mâna.

Celălalt i-o luă și îl trase în sus, apoi rămase cu picioarele ușor depărtate, bine echilibrat. Zâmbetul lui strâmb era provocator.

– Hendrick e un antrenor bun, rosti.

Justin încuviință din cap. Nici o mișcare. Un imens oftat de ușurare păru să-i străbată pe toți, ca o eliberare a tensiunii.

– L-ai fi dat gata, știi, spuse Justin. A fost o lovitură bună.

– De ce naiba faceți asta?

– E distractiv, răspunse Aaron.

Justin se încruntă.

– Am avut o dată un puști care a intrat în panică. N-a fost împușcat nimeni, dar n-a lipsit mult.

– De ce să intru în panică? Cassandra ar ști dacă aș riposta... oh.

– Ha. Cassandra nu știe nimic. Iisuse, îți poți imagina ce-ar face Zack?

Râseră cu toții.

– Și cine a intrat în panică?

Justin se uită la el și clătină din cap.

– Edgar, spuse Aaron.

Carey zâmbi cu subînțeles.

– A nimerit totuși grendelul, adăugă Justin.

Băiatul tuși, politicos.

– Cine are hainele mele? Mi-au înghețat oușele.

Heather ieși cu grație din întuneric.

– Uite o pătură, rosti cu drăgălășenie.

Pătura era înfășurată în jurul ei. Când o deschise, înăuntru nu era nimic altceva decât ea.

Carey înghiți în sec. Virginitatea lui nu era o certitudine, dar s-ar fi putut paria pe ea cu succes. Ei bine, venise noaptea care avea să fie martora îndepărtării *acelei* poveri apăsătoare.

Heather înfășură pătura în jurul amândurora și el ajunse să se implice într-o foarte, foarte mare măsură într-un sărut. În mijlocul uralelor generale, cei doi se retraseră din lumina focului.

– Azi sunt bărbat, spuse Aaron zâmbind. Chiar așa. Acum. Ei, Jessica – mai sunt alți balauri prin apropiere?

– Nu există nici o sursă de căldură de dimensiunile unui grendel. Haideți să adunăm niște sonomi.

Când ajunseră înapoi, la Heorot, Tau Ceti se înălța deasupra munților.

Prin mila sorții, era o zi hărăzită pentru joacă și trândăveală. Carey Lou reuși să se împleticească până în cortul lui și se prăbuși. Sau cel puțin ceilalți presupuseră că se prăbușise. Heather era cu el și, cu

cât se gândea mai mult la asta, Justin era cu atât mai convins că libidoul unui băiat de paisprezece ani putea să nu se lase înfrânt de oboseală, de spaimă şi de antrenamentul complet oferit de (după cum se zvonea) neobosita domnişoară McKennie.

Ah, tinereţea.

Ziua se scurse repede, adunară mostre şi le catalogară, cercetaşii mai vârstnici predară lecţii despre viaţa sălbăticiunilor şi despre efectele terapeutice ale ierburilor, iar reprizele de înot în pielea goală, concursurile improvizate de căţărare în copaci şi farsele generalizate se desfăşurară în număr considerabil pe întreaga durată a zilei.

Când se lăsă din nou întunericul, în tabără domnea o atmosferă de oboseală plăcută. Trăiseră împreună două zile extrem de *vii*. Iar Carey află, totodată, că alţi trei discipoli trecuseră prin suferinţele de care avusese parte el. Acum făcea parte dintr-o frăţie şi savura deja ideea de a-i face aceeaşi favoare unuia dintre copiii mai mici, peste câţiva ani. De exemplu, fratelui său Patrick...

Focurile pentru pregătirea mâncării fuseseră deja aprinse şi cina avea să fie gata în curând. Dar în minţile discipolilor mai stăruia încă o întrebare şi îi bătuseră la cap pe cei mai vârstnici toată ziua.

În cele din urmă, Aaron le spuse să se aşeze, adoptând o atitudine lipsită de orice umbră de glumă.

– Bun, începu el. În seara asta trebuie să vorbim despre o problemă serioasă. E timpul să aflați niște lucruri.

– Despre părinții noștri? întrebă Sharon.

– Despre părinții voștri. Și despre bunici. Există un motiv pentru care nu vin și ei încoace. Doar noi.

– Care motiv?

Justin și Jessica se uitară neliniștiți unul la altul; după care el începu să vorbească:

– Când îngheți ceva care conține apă, obții cristale de gheață. Au crezut că rezolvaseră definitiv totul, dar ceva n-a mers cum ar fi trebuit. Au criogenizat echipajul navei *Geographic*. I-au trezit pe rând, pentru a îndeplini diverse însărcinări pe navă în timpul drumului din sistemul solar către Tau Ceti. Și au fost probleme.

– Probleme? întrebă Carey.

– Da. Când îngheți oamenii pentru o sută de ani și îi trezești apoi, sunt șanse să dai naștere unor cristale de gheață în creierul lor. Trezește-i de două ori și obții de două ori mai multe cristale. Cristalele străpung celulele, fac dezordine – își lovi țeasta cu degetul – aici.

– Ce au făcut?

– Mulți dintre părinții noștri nu mai sunt atât de inteligenți cum erau. Au și probleme emoționale. Probleme de coordonare. Atacuri cerebrale timpurii. Stupiditate evidentă. La început n-a contat cu adevărat. Continuau să fie mai inteligenți decât

majoritatea oamenilor pe care-i cunoscuseră și au ales insula fiindcă era un loc sigur. Nimic de înfruntat, nimic căruia să fie nevoiți să-i facă față. Chiar și atunci au căpătat obiceiul de a discuta despre orice, să fie siguri că nu săvârșeau nici o prostie...

– Reguli, spuse Sharon McAndrews.

– Reguli, încuviință Justin. Și au fost destul de bune o vreme. Acolo nu exista realmente nici un pericol, nici unul care să le fie cunoscut. Pe urmă a apărut primul grendel. Ei n-au înțeles. Aveau reguli și le-au respectat, și nu a mers, dar colonelul Weyland i-a ajutat, și au înfrânt primii grendeli. S-au dus la vânătoare și, când au crezut că uciseseră toți grendelii, n-a fost așa. Știți doar. Ceea ce nu știți e cât de puternic a fost șocul. După Războaiele Grendelice au încetat să mai aibă încredere în ei înșiși și unul într-altul. Părinții noștri nu s-au descurcat bine acționând împreună la apariția grendelilor, și ăsta e unul dintre motivele pentru care se tem acum atât de mult de ei.

Se lăsă tăcerea. Justin își dădea seama: încercau să găsească o minciună în întreaga poveste. Dar existau prea multe indicii. Știau, știuseră dintotdeauna. Era ceva în neregulă cu mama, cu tata, cu unchiul. Știuseră dintotdeauna, dar nu etichetaseră niciodată.

Acum aveau o etichetă.

– Gheață în creier, zise Carey Lou. Am auzit asta, dar nu mi-a explicat nimeni ce înseamnă...

– Iar mama m-a plesnit când i-am spus-o, adăugă Sharon.

– Hristoase, exclamă băiatul. Ce putem face?

– Iubiți-i, răspunse Jessica. Fac tot ce le stă în puteri. Asta așteptăm de la voi. Iubiți-i, dar bazați-vă pe rațiunea voastră. Inclusiv în privința regulilor lor. De asta le fac. Când acționează pe cont propriu, n-au încredere în propria lor judecată. Așa că încearcă să facă un raționament colectiv pentru orice s-ar putea întâmpla, îl transformă într-o regulă și își respectă regulile indiferent ce-ar fi.

– Gheață în creier, repetă încet Carey Lou. Fir-ar să fie!

Aaron și Trish cărau pe umeri o prăjină de care atârna un năvod cu o duzină de sonomi. Intonau un soi de cântec de vânătoare sau de muncă, improvizând versurile pe măsură ce se apropiau de focul de tabără:

– *Tra la la, tra la la, la vânătoare voi pleca...*

Apa fierbea deja încet, bolborosind în cazanul de sticlă. Aduseseră din Camelot cartofi și cepe, dar mai aveau și altceva: bulbi și frunze de pe continent, despre care se știa că erau comestibile și gustoase. Unii dintre cercetașii cei mai isteți observară că fasciculele lanternelor fuseseră focalizate spre cazan, astfel încât să se vadă cum dansau legumele în apa învolburată.

În aer plutea înflăcărarea și se auzi un „ooh" când Justin scoase un cuțit imens și reteză capetele sonomilor.

– Uitați-vă la ochii lor. Dacă n-am fi fost noi, într-o bună zi ar fi ajuns grendeli și ne-ar fi vânat. Noi i-am ucis înainte. Cine mănâncă grendeli? Noi mâncăm grendeli.

Erau la fel de încordați ca niște spectatori în așteptarea unui număr de magie. Ceea ce era destul de aproape de adevăr, își imagină el.

Mâinile lui pătate de sânge adunară sonomii decapitați și îi purtară către cazan, unde îi aruncă în apă.

Lichidul se înspumă cu sânge.

– Priviți, îi îndemnă. Uitați-vă și vedeți...

În primele excursii, cercetașii se îndesaseră unii într-alții să se uite și să vadă, privind într-un vas de aluminiu cu totul nepotrivit. O dată, Ansel Stevens căzuse înăuntru și își opărise în întregime brațul. Altă dată se iscase un întreg tărăboi. Vasele erau din ce în ce mai mari, dar cercetașilor continua să le scape cea mai mare parte a acțiunii, până când Chaka devenise destul de puternic să care uriașul cazan pentru reziduuri. Și acum putea să vadă toată lumea.

Cei unsprezece litri de apă din vas se învolburară. Sonomii se scufundară, apoi reveniră la suprafață fremătând, într-o ciudată și neliniștitoare imitație a vieții.

Se petrecea ceva. Carnea li se despică și din ea năvăliră într-un clocot creaturi ca niște viermi. Cu zecile. Cu sutele. Făpturi decolorate și cărnoase, zbătându-se și murind în apa fierbinte și transformând fiertura care bolborosea limpede într-un soi de argilă groasă... sau de jambalaya.

Discipolii se traseră înapoi, sufocându-se. Din cazanul înroșit se înălță un miros greu, de sânge.

Și, într-un mod tulburător... era un miros plăcut. Ca aroma savuroasă din noaptea precedentă, dar mai puternic.

Justin, Aaron, Katya, Jessica și ceilalți secunzi urmăreau totul cu un amuzament morbid. Copiii se holbau la cazan, adulmecau. Unul dintre ei alergă spre intrarea în grotă și vomită.

Într-o jumătate de oră fiertura era gata, și o puseră în castroane cu polonicul. Era un amestec cu aspect funest, plin cu frânturi din capetele sonomilor și cu corpurile eviscerate, tăiate acum în bucăți mari de cuțitul însângerat al Katyei. Viermii morți și creaturile spiralate se umflaseră și deveniseră rozalii. Erau și crabi transparenți, mărunți, nu mai mari decât unghia unui discipol. Zeama era stacojie, ca supa de roșii. Părea să mișune de insecte.

Aaron își ridică farfuria spre buze. Discipolii îl priveau cu o fascinație irezistibilă.

– Mmmmm, făcu el, ducându-și lingura la gură.

Suflă în ea. Ceva gros, ca un vierme, căzu peste marginea căuşului larg. Aaron mestecă zgomotos, de parcă ar fi mâncat fidea, scoţând un plescăit.

– Delicios.

– Cina e servită, anunţă Jessica.

10

PRIMA BISERICĂ A GRENDELULUI

> Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu ruşinat în veac. Întru îndreptarea Ta izbăveşte-mă şi mă scoate. / Pleacă spre mine urechea Ta, grăbeşte de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător şi casă de scăpare ca să mă mântuieşti. / Că puterea mea şi scăparea mea eşti Tu şi pentru numele Tău mă vei povăţui şi mă vei hrăni. / Scoate-mă-vei din cursa aceasta pe care mi-au ascuns-o mie, că Tu eşti apărătorul meu. / În mâinile Tale îmi voi da duhul meu; izbăvitu-m-ai, Doamne, Dumnezeul adevărului.
>
> *Psalmi 30:1-5*[1]

Jessica se ridică abia când fu absolut sigură că toţi ceilalţi adormiseră. Se furişă afară din peşteră în

---

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

vârfurile degetelor. O înconjurară sforăiturile uşoare ale copiilor, ca torsul unor pisici. Simţi un amestec delicios de îngrijorare maternă şi ticăloşie desăvârşită.

Aaron o aştepta chiar în faţa grotei şi îşi duse un deget la buze.

– Ssst.

Ea dădu din cap, înţelegând necesitatea secretului. Asta nu era pentru Justin. Nu mai era – el alesese, iar Jessica alesese la rândul ei. Inima îi bubuia în piept în timp ce străbătea poteca în urma lui Aaron. Trecură pe lângă un copac şi abia apoi îşi dădu seama că nu fusese o simplă o umbră, ci Trish, neagră ca noaptea. Un copil din eprubetă.

Şi li se alătură, urmând cu toţii cărarea în tăcere.

Micul Chaka şi ceilalţi pătrunseră în şirul lor, până când ajunseră să fie şapte cu toţii. Ajunseră într-un mic luminiş, în apropierea un pârâu foarte puţin adânc.

– Apă curgătoare, remarcă ea, fără să fi fost necesar. Tot ce sunt şi tot ce-am învăţat îmi spune să stau departe de ea.

Aaron dădu din cap.

– *In mortis veritas*, rosti el.

Îndepărtară un bolovan dintr-un morman de pietre netede, de dimensiunea unui pumn. Rostogoliră toţi şapte pietrele, până când expuseră vederii o oală mică, înfăşurată în plastic transparent.

Trish scoase la iveală o plită şi o celulă de alimentare. Toshiro aduse apă din pârâu şi umplură vasul.

Jessica îşi simţi stomacul uşor şi tremurând. În timpul zilei îl privise pe Aaron studiind frunze şi plante cu zelul unui exobotanist. Ea era una dintre puţinii care ştiau *de ce* le studia cu atâta concentrare. Pe tăcute, fără să atragă atenţia asupra lui, le adunase pe cele care îi trebuiau.

Luase şi ficatul grendelului.

Viteza genera o cantitate enormă de căldură. Produsele metabolice secundare ucideau grendelul, aşa cum e stins focul de produsele secundare ale combustiei. Ficatul şi căile biliare – sau echivalentele acestora din trupul grendelului – erau uluitoare. O asemenea creatură putea mânca orice, supravieţuind substanţelor generate de propriul său proces masiv de oxidare mulţumită unor sisteme eficiente de răcire şi detoxificare.

În al treisprezecelea an al vieţii sale, Aaron analizase, din punct de vedere al psihofarmacologiei, canalele biliare, ficatul şi alte organe destinate purificării.

La paisprezece ani crease Ritualul. De atunci îndoctrinase alte zece persoane, iniţiindu-le în misterele cărnii de grendel.

– Prima Biserică a Grendelului, făcu Jessica, râzând.

El abia dacă zâmbi.

Apa din vas clocotea şi fiertura avea să fie gata în curând. Aaron adăugă câţiva pumni de plante asemănătoare cu ciupercile şi ceva care aducea a ferigă.

Jessica își aduse agitată contribuția, adăugând o mână plină de frunze tăiate dintr-unul dintre cactușii aflați în salonul lui Cadmann. Otrăvitoare, da. Dar, într-o combinație foarte exactă cu anumite plante și cu ficatul unui grendel care murise fiind în *viteză*...

Se uită la stele. Erau aceleași, dar nu cele sub care trăiseră și muriseră, iubiseră și vânaseră, luptaseră și zămisliseră copii strămoșii ei. Dar erau stelele *ei*. Supraviețuirea constă în a deveni una cu mediul înconjurător. Nativii tereștri continuau să privească Avalonul ca pe un tărâm al stranietății și al primejdiei. Trebuia să moară și ultimul dintre ei, să piară tot ce fusese adus de pe Pământ înainte ca planeta aceea să fie cucerită cu adevărat. Iar ritualul acela, tot atât de vechi ca omenirea, era rugăciunea vânătorilor și a culegătorilor, ale căror vieți se întrețeseau cu însuși solul planetei. Nativii tereștri veniseră aidoma europenilor în lumea nouă. Aaron spunea că fuseseră nevoiți să învețe tradițiile popoarelor băștinașe din America pentru a supraviețui acolo. Nu puteau deține pământul, dar puteau fi o parte a lui.

Aaron afundă o cană în fiertură și o ridică aburindă la buze.

– În cinstea noastră, rosti. A copiilor unei lumi noi.

Bău. Când termină, dădu cana mai departe, în stânga, și ritualul se repetă, iarăși și iarăși, până ce sorbiră cu toții câte o gură de terci acru.

Jessica îl simți izbindu-i măruntaiele ca napalmul. Se umplu de sudoare, cu inima bătându-i cu viteza unei rachete.

Pentru câteva clipe se rugă, prostește, să nu se întâmple nimic de data aceea... apoi simți aciditatea răspândindu-i-se în stomac și știu că n-avea rost să spere. Începuse.

În timpul primei ceremonii grendelice vomitase. Între timp, Aaron încorporase neutralizatori ai acidului și agenți de protecție, așa că întreaga experiență devenise mult mai blândă, cel puțin din punct de vedere fizic.

Alcaloizii psihoactivi își făceau efectul. Sunetele din exterior păleau. Nu era ca și cum ar fi dispărut – sau ca și cum ar fi surzit ea, numai că atenția i se focalizase acum atât de puternic și atât de deplin, încât avea impresia că privea în lungul unui tunel întins, foarte întins. În capătul opus licăreau oala și focul. Iar când se răsuci și își concentră atenția asupra lui Aaron, îl văzu pe el, și numai pe el, iar dacă s-ar fi uitat către stelele de pe cerul nopții ar fi reușit să-și focalizeze privirea asupra oricărui punct luminos, făcându-l să strălucească intens și compact, ca o minusculă bilă fierbinte pe care aproape că ar fi putut s-o țină în palmă. Vocea lui Aaron îi susură în ureche, sunând întocmai ca muzica acelor sfere:

– Suntem moștenitorii acestei lumi. Stăpânim toate acestea, tot ce putem vedea, totul ne aparține. Suntem cei puternici. Ceilalți ne spun Farsorii Veseli.

Facem ceea ce facem pentru a ne pune la încercare puterea. Pentru a fi siguri că putem controla fiecare aspect al acestei planete. Iar apoi le punem faptelor noastre o mască de clovn, pentru ca bătrânii să nu simtă nici un fel de teamă. Dar într-o bună zi vom fi nevoiți să facem alți pași. Iar atunci va trebui să acționăm ca o singură minte, ca un singur trup. Ca moștenitori ai acestei lumi, cu nici o barieră între intenție și acțiune. Ca o singură minte. Ca un singur trup...

Îi auzea cuvintele, le simțea alunecând printre bilele fierbinți, strălucitoare. Se simțea arzând, dar își căuta refugiu chiar în focul care o mistuia. Mâinile lui Aaron o atingeau. Și celelalte mâini. Și apoi își întindea ea însăși mâinile, atingând, gustând, mistuind și îngăduind să fie mistuită în focul care se învolbura în ea, fără ea, și în spațiul dintre acele bile strălucitoare și fierbinți de pe cer.

11

MOARTEA INVIZIBILĂ

> Moartea are atât de multe uşi prin care eliberează viaţa.
>
> JOHN FLETCHER, *Obiceiul pământului*

Copiii şi cei care le purtau de grijă nu erau pe de-a-ntregul singuri. Deasupra lor se afla nava *Geographic*. Ca satelit geostaţionar situat deasupra Camelotului, ea susţinea o reţea de sateliţi plasaţi de-a lungul continentului şi în jurul planetei, urmărind cu atenţie vremea şi mareele. Cel mai mare obiect deplasabil creat vreodată de omenire îşi purtase încărcătura de fiinţe umane criogenizate pe o distanţă de zece ani-lumină, folosind pe toată durata călătoriei un kilometru cub de zăpadă deuterică. Combustibilul se epuizase. Rezervorul care îl conţinuse era acum un balon argintiu zbârcit, cu presiunea din interior abia depăşind-o pe aceea a vidului din jurul său.

Geographic se mai putea încă deplasa, impulsionat de rachete de ghidare mai mici, dar înainte de înlocuirea deuteriului (dacă asta se va întâmpla vreodată) avea să rămână pe orbita sa din jurul Avalonului. Nava era legătura lor cu Pământul, și nativii terești insistau ca toți copiii să fie duși sus.

– E moștenirea voastră. Vă spuneți nativi stelari, acum vedeți stelele.

Câțiva se reîntorceau ori de câte ori era cu putință. O parte dintre secunzi mai visau încă să traverseze vidul dintre stele. Câțiva vorbeau despre reîntoarcerea pe Pământ. Însă cel mai adesea copiii Pământului o vizitau rar. Coridoarele navei erau pustii, friguroase și întunecate, cu numai câteva lumini pâlpâitoare dând de înțeles că fusese vie cândva.

În centrul de comandă, un duplicat al sistemului Cassandra de la sol analiza informațiile interesante de pe planetă. Le filtra și trimitea jos tot ceea ce părea interesant.

Greg Arrunda își ridică ochii din romanul pe care îl citea când se aprinse ledul de semnalizare al comului.

– Aici Arrunda.

– *Zack sunt. Cum merg lucrurile?*

– Iisuse Hristoase, sunt exact la fel ca ultima dată când ai pus întrebarea. Ecranul e verde, zise, privind la consolă. De oază nu se apropie nici un obiect de mari dimensiuni. La ultima numărătoare toți copiii au fost prezenți. Stai o clipă...

– *Ce e?*

– Nu intra în panică. Semnal galben din partea unuia dintre sateliţii apropiaţi. Un curent de aer se îndreaptă într-acolo. Vânt din nord-vest, cu o viteză de circa treizeci de noduri prin trecătoare.

– *Ploaie? Ploaie înseamnă grendeli!*

– Ah... senzorii spun că e un vânt uscat. Extrem de uscat, îţi suge apa din pori. Pentru numele lui Dumnezeu, Zack, îţi faci prea multe griji. Lasă copiii să se bucure de timpul petrecut după placul lor. Şi du-te la culcare! Te anunţ dacă apare ceva ce trebuie să afli.

– *Da, Greg, ştiu că mă consideri sâcâitor ca o babă – la naiba, tu ai fost acolo, îţi aduci aminte de grendeli.*

– Nu, mi-au ieşit din minte pentru douăzeci de secunde bune. Du-te la culcare.

Linda se trezi când Cadzie se foi în păturica lui, căutându-i sânul. Pe jumătate adormită, gunguri către el şi îşi desfăcu bluza. Somnoroasă, suspendată între vis şi realitate, nu se trezi cu adevărat înainte de a se sătura copilul. Dimineaţa era încă întunecoasă. Lumina avea să se furişeze în luminiş peste alte douăzeci de minute.

Joe dormea încă, cu spatele lui lat şi puternic întors către ea. Respiraţia îi ridica şi îi cobora pieptul într-un ritm absurd de liniştitor.

Făceau o echipă bună. Lucrau şi se distrau bine împreună. Iar dragostea era... tot atât de bună. Îi

venea ușor să și-l imagineze fiindu-i soț pentru tot restul vieții ei. Imediat ce avea să-l poată lăsa pe Cadzie singur pentru o zi sau două, intenționa să-l ducă pe Joe în josul Miskatonicului, în ritualul de nuntă la fel de vechi ca însuși Camelotul. Tot drumul până la ocean, apoi aveau să-și facă tabăra și să se dezmierde făcând dragoste îndelung, încet și cu căldură, și va fi... o minune.

Înfășură bebelușul în pătura albastră, acoperindu-i totul în afară de nas. Deschise ușa dirijabilului și se întinse în bătaia vântului. Se simțea pe deplin mulțumită.

Joe se furișase pe nesimțite în spatele ei și o sărută pe gât. Se apropiau zorii, întunericul se retrăgea deja din fața unei străluciri calde, argintii. Aerul nu mai era neclintit. Ginger și Toffee, cei doi retrieveri aurii gemeni, dormeau încă, încovrigați unul lângă altul alături de focul stins. Se auzeau zumzete, chemările îndepărtate ale pterodonilor, și șuierături și mai îndepărtate, glasurile creaturilor-maimuță, imitate de strigătele uriașului demon păianjen care le urmărea.

Se întoarse și îl sărută și ea. Răsuflarea de dimineață avea un miros acru, dar nu era neplăcută. I-l întinse pe Cadzie, îl bătu pe Joe ușurel peste fund și plecă să se spele și să se îmbrace, pregătindu-se să se gândească la problemele zilei.

Când coborî din *Robor*, bărbatul se hârjonea deja cu Ginger, prefăcându-se c-o mușcă de gât, mârâind și lătrând la ea. Îl ridică pe Cadzie și îi dădu Lindei

o sărutare cu gust de mentă. Traversară amândoi luminișul, cu câinii mușcându-i de călcâie. Ea nu băgă de seamă că toate sunetele scoase de creaturile Avalonului încetaseră.

Mecanismul din baraca de tablă ondulată a rafinăriei era ars, răsucit și acoperit cu o crustă de spumă rozalie de extinctor. Linda își așeză fiul adormit afară, chiar lângă baracă, în lumina din ce în ce mai puternică a soarelui. Ginger se încovrigă alături de Cadzie ca o pisică imensă. Până să urce Tau Ceti mai sus pe boltă, băiatul avea să se simtă în largul lui mulțumită căldurii câinelui și a păturii termale albastre.

La întoarcerea ei, Joe încă mai studia instalația. Părea întru totul dezgustat.

– Lumina dimineții nu îmbunătățește prea mult lucrurile, nu-i așa?

– Nici măcar cât negru sub unghie. Să trecem la treabă și să dăm raportul, spuse, și își atinse gulerul. Aici Linda Weyland, de la stația trei. Cine e de serviciu?

O secundă sau două de tăcere, apoi primiră răspunsul:

– *Aici Edgar. Bună, tată, Linda. Încă nu e nimeni altcineva prin preajmă. Sunteți gata să raportați?*

– Sincer vorbind, zise Joe cu un oftat, cred că ar trebui să aruncăm tot și să reconstruim.

– *Numai că s-ar putea întâmpla din nou.*

– Într-adevăr. Edgar...

– *Da, tată...*

– Oh, la naiba, bineînțeles că tu nu știi nimic mai mult decât ne povestești.

– *Mie nu-mi spun totul. Aaron nu se sinchisește prea mult de mine, iar ceilalți – încă mai crezi că e sabotaj?*

– Nu, răspunse prudent Joe. Și o spun ca să se consemneze. După ce am studiat pagubele aici, în mină, părerea mea bine chibzuită este că n-avem nici cea mai vagă idee despre cele întâmplate. O altă surpriză blestemată de-a Avalonului.

Peretele se cutremură când vântul șuierător izbi cabana.

– Fir-ar al naibii, vântul ăsta se-ntețește, făcu bărbatul.

Linda ieși să tragă pătura peste fața lui Cadzie.

– Scuze, Edgar, zise ea. Aici s-a stârnit puțin vântul.

– *Ce anume?*

– Vântul.

– *Am înțeles, văd asta. Vine o furtună, către sud-est, peste munți. Un vânt uscat, nici un pericol din partea grendelilor, dar* Robor *e bine ancorat?*

– Foarte bine.

Ginger mârâi, devenind atentă. Se uită spre vest, Tofee era la aproape cinci metri distanță, holbându-se în aceeași direcție. Începu să latre scurt, întorși în direcția vântului tot mai puternic. Un vânt

uscat, fierbinte. Îi usca pielea mai repede decât apuca ea să transpire.

– Joe? Vântul ăsta chiar se înteţeşte. Mai verifică încă o dată cablurile de ancorare, se poate? Şi trimite o avertizare la Heorot.

Bărbatul lăsă să cadă o bucată de ţeavă arsă şi mormăi dezgustat.

– *Ştii* că nu sunt conectaţi. Putem da de ei în caz de urgenţă, dar cam asta-i tot.

– Da... bine, sper că au pus Ţânţarii la adăpost.

– Îl ştii pe Justin. Dar mă duc să verific.

Linda îl sărută şi el păru aproape surprins.

– Nu mă duc decât până la *Robor*, murmură, sub apăsarea buzelor ei.

– Zilele astea am nevoie de un motiv special?

– Niciodată.

O sărută din nou şi se îndepărtă, traversând luminişul.

– *Aveţi de gând să terminaţi cu prostiile?* făcu dezgustat Edgar.

– N-ai pic de respect, chicoti Linda. Nu uita, o să fiu în curând mama ta.

– *Hei. Ştii, una dintre îndatoririle unei mame e să-i găsească pereche progeniturii ei.*

– Ţi-am spus ce-ai de făcut.

– *Sigur. O să continui încercările. Tata spune că n-a fost sabotaj. Eşti de acord?*

– Da.

– *Repetă!*

– Da! Sunt de acord că n-a fost sabotaj. Edgar, vântul ăsta urlă pur și simplu, mi-e tot mai greu să te aud, zise, și își duse mâna la nas, într-o încercare inutilă de a filtra praful. E ca și cum în cărbune ar fi fost grăunți minusculi de dinamită...

Se întrerupse. O creatură urla de durere.

– *Ce-i asta?* strigă Edgar.

– Nu știu...

În partea opusă a luminișului, câinii săreau și mușcau... praful. Joe își plesnea pieptul, gâtul și fața. La început se gândi că era un fel de glumă... un soi de dans nebunesc.

Vântul era acum mai puternic, înălțându-i în față un perete de praf. Tuși și ieși din adăpost, încercând să vadă mai bine. Zâmbetul îi pieri de pe buze, întrebarea glumeață i se opri în gât.

– Joe...

Și apoi țipă.

– *Linda? Tată?* făcu Edgar, cu voce insistentă. *Alarmă! Alarmă la toate stațiile! La Baza Doi s-a întâmplat ceva!*

Linda orbi înainte de a-și da seama că dăduse de necaz. Durerea îi urlă în orbitele ochilor și își repezi palmele să le acopere. I le unse sângele, simți găuri acolo unde ar fi trebuit să aibă ochii și dosurile palmelor i se sfâșiară.

Lumea era mistuită de durere. Vântul îi urla în urechi.

– Joe! apucă să strige şi apoi durerea îi cuprinse buzele, limba, iar gura i se umplu cu sânge.

Ceva masiv se împletici, dând peste ea, şi ştiu că era Joe, iubitul şi iubitorul Joe, mormăind ca o creatură care nu avusese niciodată parte de conştiinţă umană. Lătratul câinilor se transformase într-un urlet fără sfârşit, torturat de durere.

În dormitoarele din Camelot izbucni sunetul strident al alarmelor şi străzile se umplură de picioare goale, în fugă. Puştile antigrendeli armate în grabă se îndreptară în toate părţile şi nu găsiră nimic. Nu exista nici un pericol vizibil.

Imaginea luată de satelitul 16 era acum transmisă prin intermediul navei *Geographic*, mărită şi retransmisă către centrele de comunicare din Camelot. Imaginea se mări iarăşi şi iarăşi, până când scena păru să se desfăşoare la o distanţă de cel mult o sută de metri... dar totul era confuz, doar o urzeală schimbându-şi poziţia în ceaţă.

Hendrick Sills ajunse primul la Centru.

– Ce-i cu alarma, Edgar?

El răspunse cu panică în voce.

– Am crezut că era doar o furtună de praf! Măturăm locul ăla cu regularitate, nici o problemă, dar câinii au început să latre şi Linda ţipa, şi acum nu mai aud nimic, nu pot vedea nimic, Doamne!

– Controlează-te, spuse Zack. Furtună de praf. Ploaie?

– Nu, fără ploaie, e un vânt uscat, fierbinte, un sirocco. Mai puternic decât de obicei, dar... Zack, nu mai aud nimic. Ţipau, iar acum nu răspund! Ce să fac?

– Uită-te în continuare. Poţi să măreşti?

– Încerc. Acolo, praful se subţiază...

Imaginea se focaliză. Vocea lui Edgar scăzu până la o şoaptă.

– Oh, Doamne!

Siluetele a doi oameni şi a unui câine se zvârcoleau, căzute la pământ.

– Tată! Linda!

Vijelia urlă şi prin ea se auzi un plânset de copil. Imaginea se limpezi pentru o clipă. Siluetele se zbătură, îşi încetiniră mişcările şi dispărură în pâcla de praf purtat de vânt. Cineva murmură o rugăciune; apoi în încăpere se lăsă tăcerea. La o jumătate de lume distanţă, doi oameni pe care îi cunoşteau şi pe care îi iubeau mureau în chinuri şi nu aveau cum să le vină în ajutor.

Linda era dincolo de durere. Îşi simţea ochii mistuiţi, carnea curăţată de pe oase.

Cu ultimele puteri, degetele ei lucind de sânge strânseră mâna deformată şi lipsită de viaţă a lui Joe. Ultimul ei gând fu *Cadzie...*

Îşi auzea copilul plângând, plângând, plângând...

Şi apoi dispăru totul.

12

PARADISUL PIERDUT

De obicei, natura greşeşte.

JAMES ABBOTT, MCNEILL WHISTLER, *Ora zece*

Jessica se ghemui lângă Aaron în sacul lor de dormit. Nu era decât pe jumătate adormită înainte ca vâjâitul grăbit al paletelor Ţânţarului să o trezească din reverie.

Abia reuşi să-şi deschidă ochii la timp ca să-l vadă izbindu-se de pământ, asolizând prea repede. Justin coborî dintr-un salt şi alergă spre ei.

– Urgenţă, fir-ar să fie! strigă el.

Era gol de la mijloc în sus, numai în chiloţi. Un val de adrenalină o şfichiui, trezind-o pe deplin. Aaron se sălta deja greoi în picioare.

Bun, deci Camelotul se enervase. Nu era pentru prima oară când nativii stelari întreceau măsura. Ştia că într-o bună zi aveau să dea de dracu', şi poate că tocmai venise ziua aceea...

Făcu eforturi să se îmbrace şi sări în sus, alergând spre elicopter. Împrăştiaţi în jurul focului stins, ceilalţi farsori se târau către trezie.

– Ce s-a-ntâmplat?

Justin era palid.

– A sunat Edgar. Discuta cu Linda şi cu Joe. Legătura s-a întrerupt. *Mişcaţi-vă!*

Se îngrămădiră în Ţânţar.

– Necazuri la Lemn Uscat! apucă Aaron să strige către Toshiro, care îşi punea o bluză tricotată. Mergem acolo. Întoarceţi-vă în tabără şi aveţi grijă de cercetaşi. Stabiliţi un perimetru defensiv. Ţineţi-i în peşteră. Blocaj cu foc încrucişat şi nici o greşeală.

– Am înţeles.

Jessica îşi prinse centura de siguranţă.

– Ceva sunete, mesaje, imagini? întrebă.

– Ţipete, răspunse scurt Justin. Numai ţipete.

– Vreun semnal de la senzorii de mişcare? De la cei termici?

Vocea lui Edgar se auzi, nepoftită, din staţia radio:

– *Nimic. Avem satelitul 12 oprit deasupra locului şi nu văd nimic. Cred că sunt morţi.*

Decolară din luminiş, îndreptându-se spre Heorot. Acolo coborâră pentru o clipă. Jessica şi Aaron luară celălalt Ţânţar, şi ea îl ridică în aer în cincisprezece secunde. Ascensiunea lor în spirală răsuci luminişul, valea şi munţii din jur într-un vârtej ameţitor.

Nimeni nu vorbi în timp ce Ţânţarii ajunseră la nivelul de zbor şi se năpustiră spre tabără, străbătând distanţa de doi kilometri în nouăzeci de secunde. Silueta de dragon chinezesc a lui *Robor* îi privi pieziş, cu franjurile sale roşii unduind uşor în bătaia vântului.

Nu se vedea nimic. Nimic...

Apoi se auzi şoapta Jessicăi:

– Oh, Doamne Sfinte!

Oase. Oase omeneşti. Oase de animal.

– Văd trei schelete, spuse Aaron. Două omeneşti, unul canin.

Vocea lui păstra precizia unei maşini. Vorbea pentru Cassandra, pentru Edgar, aflat în Camelot. Pentru oricine altcineva ar mai fi putut intra în legătură şi care era îngrijorat de moarte.

Gândurile Jessicăi se învârtejeau. Durerea, spaima şi ura brută clocoteau în ea ca o revărsare de lavă. I se înceţoşă privirea. Se agăţă de mânerul din faţa ei de parcă într-un moment de pierdere a concentrării ar fi putut cădea peste marginea lumii.

Glasul lui Justin era rece ca gheaţa.

– *Ce vedeţi pe senzorii de mişcare? Vreo licărire termică?*

– Nimic.

– Nimic, încuviinţă Aaron.

Justin vorbea cu voce forţată. Părea un soi de animal, încordându-se să scape din cursă.

– *Nu văd nici urmă de copil. De Cadzie.*

Într-un ungher dosnic al minții Jessicăi se deschise o trapă. Se văzu alunecând încet jos, apoi agățându-se cu disperare ca să urce înapoi. În fundul acelui hău aștepta ceva cu colți și gheare, și cu o foame de lup.

– Nici un indiciu. Nu încă.

Dar nu spuse, și ar fi putut: *Cadzie nu-i ajunge unui grendel nici pe-o măsea.*

Planară aproape chiar deasupra luminișului. Schelete. Domul minei. Baraca rafinăriei, la doisprezece metri distanță. Dirijabilul. Și asta era tot.

Aaron se smulse primul din transă.

– Cassandra, reia înregistrările primite de la satelitul 12, din timpul incidentului sau dinaintea lui.

Jessica își puse o pereche de ochelari și urmări imaginile rederulate. Fugă, zvârcoliri. O furtună de praf. Moarte. Oase.

– Oh, bunule Iisus, murmură ea. N-a fost nici un grendel.

– N-a fost nimic, rosti Aaron, șocat. A fost *invizibil.*

Camelotul se trezise și se adunase în sala mare.

Carlos smulse o fărâmă de carne zdrențuită din colțul degetului său mare. Satelitul relua iarăși și iarăși imaginile amplificate cu detectoare de căldură și mărite la maximum, creând impresia că de cei doi nu-i despărțeau decât o sută de metri.

Dar erau incredibil de departe. La o lume distanță.

Din difuzoare veni vocea lui Justin.

– *Aici Ţânţarul II. Ne menţinem la douăzeci de metri înălţime. Vedem schelete. Acolo jos, în raza noastră vizuală, nu e nimic viu. Nu putem ajuta cu nimic. Avem nevoie de instrucţiuni.*

Zack îşi atinse gulerul.

– Moskowitz. Ai spus schelete?

– *Da, domnule. Două schelete omeneşti. Unul de câine*, interveni Aaron.

– Am auzit, răspunse bărbatul, cu o voce nefiresc de calmă. Schelete. Examinarea din satelit nu detectează nimic.

– *Senzorii de mişcare nu detectează nimic*, continuă Aaron. *Iar noi nu vedem nimic... aşteptaţi o clipă. E un schelet mic pe stânci, la vreo douăzeci de metri mai sus decât tabăra.*

– Omenesc?

– *Nu, domnule, e prea mic. Acum mai văd unul. După dimensiuni aş zice că sunt de Joe.*

– Spuneţi că nu se mai poate face nimic pentru Joe şi Linda?

– *Ăsta e cel mai bun raţionament de care sunt în stare*, răspunse Aaron. *Şi nu se vede nici urmă de copil.*

Zack se uită în jur.

– Unde e colonelul Weyland?

– Pe drum.

– Vă rog să mai aşteptaţi un minut înainte de asolizare.

Nu primi nici un răspuns.

– Raportați în continuare, vă rog, ceru Zack.

În sală pătrunseră mai mulți coloniști și vocile li se contopiră în clocotul unei cacofonii.

– Ce...?

– La naiba...

– Îmi spune cineva și mie...?

– Cine e acolo...?

Tot nici un răspuns. Zack își coborî vocea.

– Știu că mă auziți. Nu asolizați până când nu avem o evaluare...

Carlos se întrebă ce simțea Justin în clipa aceea. Pe de-o parte, era imposibil să-și dea seama. Pe de altă parte, îl înțelegea cu exactitate. Întreaga colonie era o familie, cu viețile legate unele de altele tot atât de îndeaproape ca degetele unei mâini. Însă Linda era sora lui mai mică.

Secunzii auziseră povești îngrozitoare toată viața lor. Dar o mie de povești pălesc în fața unui singur strigăt de agonie.

Mulțimea din spatele lor se despărți în două când intră valvârtej Cadmann Weyland. Era roșu la față, nebărbierit, cu o privire împietrită. Pantalonii lui bej de protecție erau mototoliți și pătați, de parcă și-ar fi tras pe el în grabă hainele din ziua precedentă.

Aruncă o privire aspră spre ecran, cu fața tot atât de dură și de fermă ca o stâncă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ceva a atacat mina, spuse Zack. Nimeni nu ştie ce.

A doua imagine reda aceeaşi scenă, văzută de la înălţimea unui Ţânţar. Numărul de înregistrare al aparatului şi autorizaţia pilotului erau înscrise în partea de jos a ecranului.

– Justin, se răsti Cadmann. Cine e acolo cu tine?

O tăcere îndelungată.

– Justin! Răspunde, fir-ar să fie!

La început nu auziră nici un sunet, apoi răsună vocea băiatului:

– *Jessica. Şi Aaron.*

Slavă Domnului, se gândi Cadmann. Jessica şi Justin îşi puteau purta singuri de grijă, iar Aaron Tragon era unul dintre cei mai buni trăgători pe care îi văzuse vreodată.

– *Coborâm, tată.*

– Mai aşteptaţi. Încă mai examinăm zona.

– *Nu vedem nimic. Senzorii de mişcare nu captează nici un semnal...*

– Nici acum douăzeci de minute n-au captat nimic!

Mary Ann reuşise să-şi facă loc, ajungând alături de Cadmann. Arăta de parcă emoţiile i-ar fi fost stoarse de pe chip, ca uleiul dintr-o măslină.

– Linda? Linda e teafără...?

Cadmann îi strânse mâna într-a lui.

– Nu cred. Justin, tu eşti acolo. Vezi copilul?

– Copilul! strigă Mary Ann. Justin, du-te să-l cauți!

– *Cadmann*, se auzi vocea lui Aaron, *te înșeli, senzorii au captat mișcări mai devreme. Vânt. Furtună de praf. Probabil un soi de minereu sub formă de pudră, ceva care a derutat senzorii. Trebuie să coborâm.*

– Am înțeles. Fiți prudenți. Convingeți-vă mai întâi că *Robor* e în siguranță.

– *Desigur.*

– Nu e periculos? întrebă Zack.

– Sunt la fața locului, spuse Cadmann. Și fără *Robor* nu-i pot scoate pe cercetași de pe continent.

– Oh...

– Cadmann, ce s-a întâmplat cu Linda? urlă Mary Ann. Justin, unde e copilul?

– *Tată*, făcu Jessica.

El aproape că nu-i recunoscu vocea. Nu mai sunase așa niciodată.

– *Nu-l văd pe Cadzie.*

Glasul ei înghețat se auzea de parcă ar fi venit din străfundurile spațiului. Imaginea taberei tremura pe ecran.

– *Tată, acolo jos e Linda. Și Joe. Sunt morți. Dar lipsește un câine și nu-l văd pe Cadzie.*

Cadmann nu-și găsea cuvintele. În ce măsură putea spera că nepotul lui supraviețuise? Aproape deloc. Dar, cu toate acestea, dacă exista o cât de mică șansă...

– Bine, șopti. O să continuăm supravegherea de aici.

Apoi se întoarse și o luă pe Mary Ann în brațe. În privința asta nu era realmente nimic altceva de făcut.

Justin o privi pe Jessica asolizând fără nici un șoc, după ce parcursese ultimii centimetri cu prudența cuiva care merge pe gheață.

Aaron coborî cu o pușcă antigrendeli. Jessica avea o pușcă de vânătoare obișnuită, cu siguranța trasă.

Justin plana deasupra capetelor lor, așteptând. Își șterse nervos palmele umede de pantaloni. Se strădui să-și țină imaginația în frâu, să-și păstreze concentrarea asupra fiecărui moment în parte. *Acum* și *acum* și *acum;* apoi acel *acum* care trebuia să urmeze.

Jessica și Aaron Tragon traversară cei șase metri care despărțeau autogirul de schelete, înaintând prudenți pas cu pas. Ea se oprea după fiecare, încercând să simtă tot ce se petrecea în jur. În afară de *huș huș*-ul neîntrerupt al paletelor Țânțarului lui Justin, de deasupra lor, nu se auzea nici un sunet.

Aaron îi țintui o clipă ochii cu o privire rece, apoi se strecură pe lângă ea. Nici unul nu dorea și nu putea să vorbească. Tânăra își auzea bătăile inimii zvâcnind zgomotos în urechi.

Trei schelete – două omenești și unul de câine – zăceau într-un cerc imprecis de iarbă strivită, ca și cum s-ar fi zvârcolit nebunește, probabil luptându-se.

Dar cu ce? Unde le erau hainele? Era posibil să fi ieşit afară în goană, dezbrăcaţi? Fără haine, dar în sandale... şi cu pălăria lui Joe, dar fără pălăria de pai a Lindei.

Aaron îndepărtă cu o lovitură de picior o piatră de dimensiuni reduse de sub scheletul mai mic: al Lindei, cel fără pălărie. Dedesubt era o picătură minusculă de sânge.

– Fără sânge, spuse el. Pete mici, ca asta, dar sângele lipseşte! Cât a trecut de când... a început atacul?

– *Douăzeci şi opt de minute de când am auzit alarma Ţânţarului*, răspunse Justin.

Aaron se uită prudent în jur, cu puşca pregătită, dar nu avea în ce să tragă.

– Şi totul s-a terminat înainte de a ajunge noi aici.

Jessica nu-şi putea desprinde ochii de la cele trei schelete. Oasele erau dezgolite de haine şi de carne, dar se aflau la locurile lor, ca într-un mormânt deschis de un arheolog.

Nimic nu le frânsese, nimic nu le împrăştiase. Ridică pălăria lui Joe şi o frecă între degete. Partea interioară a borului părea gravată, sau mestecată.

Oase dezgolite de haine, de carne, de tendoane, gata să fie instalate într-un laborator de biologie. Orbitele goale se uitau în sus, către ea. Ceva strălucea.

– Lănţişorul Lindei, zise Jessica.

Arătă cu degetul. Un lanț din verigi minuscule de aur înconjura gâtul unuia dintre schelete. Și apoi conștientiză că stătea aplecată, cu stomacul contractându-i-se violent. Simți o apăsare și o bombare și își auzi gâlgâiturile parcă venind de la mare distanță, ca și cum o altă parte a ei s-ar fi aflat deasupra poienii, urmărind-o pe blonda înaltă care încerca să se întoarcă pe dos. Aaron îi puse o mână liniștitoare pe umăr. Ea aproape că-l lovi. Se șterse la gură cu dosul palmei. *Nu e timp pentru emoții, căței plângăcioasă.*

– Cadzie, șopti.

– Poftim?

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Indiferent ce creatură a făcut asta, a fost înnebunită de foame. Nu l-ar fi dus în altă parte.

Cu oasele curate. Jumulit.

– Unde e celălalt câine?

– Sper din tot sufletul c-a fugit. C-a fugit destul de departe.

Se îndreptară spre baraca instalației de minerit.

Gulerul ei zumzăi. Era Justin.

– *Ce se vede?*

– Sunt Linda, Joe și un câine.

– Mergem la uzina de prelucrare, vorbi Aaron cu voce plată. Ușa... e deschisă. Tot nu se vede nici urmă de copil. Continuă să înregistrezi.

– *Fiți prudenți*, spuse Justin.

– Sigur.

Jessica mergea înainte, cu arma pregătită. Terenul era golaș, lipsea până și praful. Ea se opri brusc și arătă cu degetul.

– Alt schelet mic, zise Aaron cu meticulozitate. Probabil un pui de Joe.

Tânăra ajunse în fața instalației de procesare. Ușa era deschisă. Dinăuntru venea miros de plastic ars și o aromă stătută, uleioasă, de mosc. Balamalele scârțâiră când împinse ușa.

Întunericul din interior era dens. Prin găurile din acoperiș pătrundeau așchii de lumină. Respirația ei suna ca un tunet rostogolit cu încetinitorul.

– Nimic, raportă. Nu se vede nici o urmă de...

Se răsuci când în spatele ei zăngăni ceva, pe neașteptate. Vântul lovind ușa din tablă ondulată de oțel. Nu era nimic, acolo nu era absolut nimic. De afară se auzi vocea lui Aaron.

– Ar fi mai bine să vii încoace.

Își simți inima ca pe o piatră în piept. Ieși, temându-se de ceea ce avea să descopere.

Aaron închise ușa. În spatele ei era scheletul câinelui lipsă. Iar alături se afla un pachet învelit într-o pătură albastră. Scoase un sunet care aducea a tuse și începu să plângă.

Jessica privi neclintită minusculul pumn rozaliu care reuși să iasă din pătură și se agită, acum cu mai multă furie, plângând, strigând o mamă care n-avea să mai vină niciodată.

– E viu! strigă ea.

Își atinse butonul de pe guler, apoi se răzgândi. Alergă în schimb să ridice bebelușul.

Cadzie o prinse de mână. Ea îi lăsă pătura de un albastru intens să cadă în țărână și îl ținu la o lungime de braț distanță. Cadzie era furios. Cadzie era...

Îl înconjură cu brațul stâng, ca să-și poată atinge butonul de pe guler.

– Cadzie trăiește! Tată, auzi? N-are nici măcar o ciupitură!

– Am găsit copilul, spuse Aaron. S-ar părea că e nevătămat.

– *Tragon, aici Weyland*, veni vocea tatălui ei, plată și detașată, din bentița de pe guler. *Vrei să repeți?*

– Da, domnule. Am găsit copilul. Jessica îl ține în brațe. Pare teafăr și nevătămat.

– *Mulțumesc! Un sfat.*

– Da, domnule.

– *Jessica, du copilul în Țânțar și așteaptă. Aaron, am obținut fotografii de bună calitate. Înșfacă tot ce crezi că ne-ar putea ajuta să înțelegem povestea asta și plecați de-acolo.*

– Asta-mi sună bine, răspunse el, și o înghionti ușor pe Jessica. Du-te în Țânțar. Te acopăr. Urcă și închide ușile.

Ea dădu din cap cu vigoare. Ar fi vrut s-o rupă la fugă, dar se temea să nu-l scape pe Cadzie. Era bine să te regăsești pe scaunul familiar din Țânțar.

– Justin, vezi ceva? întrebă Aaron.

– *Nimic, în ambele părți ale trecătorii.*

– Atunci încerc să adun rămăşiţele. Dar nu pricep. Ceva a atacat tabăra. Repede şi în forţă. A ucis totul. Cu excepţia unui bebeluş. N-a fost în stare să găsească un copil înfăşurat într-o pătură.

– *Poate nu-i mai era foame când a ajuns la Cadzie.*

– Nu, nu e asta. A dezgolit un câine alături de el, până la os.

– *Aaron*, sunt Zack. *După părerea noastră, ar trebui să plecaţi de-acolo. O să luăm probe mai târziu.*

– De acord, făcu Aaron, şi traversă în goană terenul arid care-l despărţea de Ţânţar, apoi se aplecă înăuntru. Jessica, fă-mi rost de cinci minute. Blochează-l pe Zack – am ceva important de făcut.

13

EVACUAREA

Un monstru înfricoşător şi hidos,
uriaş şi fără ochi.

VERGILIUS, *Eneida*

Carey Lou era speriat. Se întâmplase ceva rău şi nimeni nu voia să vorbească despre asta. Erau calmi cu toţii. Prea calmi, atât de calmi încât lipsa emoţiilor de pe chipurile lor îl îngrozea.

Fiecare Ţânţar putea transporta trei copii şi un adult, cei dintâi fiind escortaţi până la bord de trei paznici. Carey Lou intră în al treilea grup şi puse, poate de şase ori, aceeaşi întrebare:

– Ce nu merge? S-a întâmplat ceva rău?

Şi nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, Aaron Tragon, uriaşul Aaron, prietenul lui, îl privi cu ochi ca de sticlă. În clipa aceea, aproape că i se făcu frică. Nu de grendeli sau de vreo altă creatură-sperietoare din junglă, ci chiar de Aaron.

Ceea ce era, firește, o *nebunie*.

Nu mai puse alte întrebări în timp ce erau duși înapoi, în susul muntelui, grup după grup, și nu își mai dori decât să se îndese în scaunul lui, făcându-se cât mai mic.

Țânțarul era pilotat de Justin, fapt pentru care băiatul se simți recunoscător. Indiferent ce s-ar fi petrecut, Justin știa. O putea ghici după poziția rigidă a umerilor lui.

Țânțarul se spirală în aer. De obicei îi plăcea să zboare. Dar de data asta nu putea să se bucure. Nu putea decât să se teamă.

De ce nu ne spun...

Ce nu e în regulă...

Se rotiră deasupra lui *Robor*. De o parte și de alta se aflau câte doi paznici, cu spatele la dirijabil și cu puștile antigrendeli în poziție de tragere.

Când văzu expresiile de pe fețele lor, aproape că i se opri inima.

Se gândise că dirijabilul arăta amuzant, aproape caraghios. Un grendel uriaș. Un dragon enorm, cel mai mare care viețuise vreodată. Dar acum nu mai avea nimic distractiv. Asolizară în spatele celor două santinele, și Jessica, aproape tot atât de palidă și de impasibilă ca Justin, se grăbi să îi conducă în umbra aeronavei.

Contrastul îl izbi încă o dată. Jessica și Justin erau speriați. Aaron părea... intrigat?

Îl grăbiră să urce pe pasarelă și în cală, iar el se alătură celui mai apropiat grup de copii și întrebă cu voce scăzută:

– Știe cineva ce se petrece?

O găsi pe Heather, care încercă să-i zâmbească în amintirea unui eveniment magic.

– Ceva a mers rău, șopti ea. A murit cineva.

Carey Lou se duse lângă fereastra din față și își apăsă palmele pe sticlă. Cine? Cine murise...?

Își aminti cine rămăsese acolo. Cu bebelușul ei. Încăperea se legănă.

– Ce naiba a fost? *Nu cred* în grendeli invizibili!

Cadmann strânse din ochi și își masă tâmplele cu degete țepene. Îl pândea o durere de cap cumplită. Văzuseră toate tipurile de grendeli și îi mai lipsea foarte puțin ca să creadă și în existența unuia nevăzut.

Simțea o senzație de amorțeală în piept, ceva care se răspândea de parcă ar fi primit o lovitură. Voia să urle, să spumege, să arunce ceva... să facă orice, numai să nu stea acolo, așteptând. Așteptând în timp ce primeau transmisii video sumare, înfățișând Țânțarii care aduceau pe rând copiii înapoi, la bordul lui *Robor*. Așteptând și rugându-se unui Dumnezeu pe jumătate uitat.

– Pe planeta asta blestemată mai există și altceva în afară de grendeli, spuse, cântărindu-și ideea, ce părea justificată, realistă. Habar n-avem ce se află de

fapt aici. Trebuie să nu ne mai purtăm ca și când tot ce e letal ar începe și s-ar sfârși cu grendelii.

Hendrick îl prinse de braț.

– Despre ce naiba vorbești?

– Ne temem tot timpul de grendeli, răspunse Cadmann. Într-o asemenea măsură încât probabil am ajuns să fim orbi la ceea ce există de fapt acolo... pe continent. Nu ne-am dus niciodată să privim cu adevărat prin ochii noștri și cred că grendelii au ajuns un soi de baubau.

Pe ecrane se vedea acum dirijabilul decolând în siguranță. Ferit de ceea ce trăia pe pământul de sub el.

Oare i-au adunat oasele? se întrebă. *Dumnezeule. Sper că i le-au adunat.* Probabil că o făcuseră, firește. Probabil că Jessica insistase și Aaron se ocupase. *Slavă Domnului c-a fost el acolo.*

Se simțea amorțit. În mintea lui se trânteau uși dincolo de care se dezlănțuiau spaima și durerea.

Dacă nu era atent, o ușă ar fi putut rămâne întredeschisă. În spatele uneia era nașterea Lindei. Fusese o făptură atât de mică, cu pielea atât de încrețită, semănând atât de mult cu un bulb. Și când o atinsese pentru prima oară, când îi simțise prima oară mirosul... după diagnosticul prenatal, ar fi trebuit să fie o naștere pelviană, dar Dumnezeu...

Trânti acea ușă din minte, la fel și pe cea dincolo de care stăteau grendelii invizibili. *Fantezie pură, înfiorătoare. Ar trebui să fii nebun...* Se dezmetici, auzind zarva din încăpere...

...şi se scufundă înapoi, împotrivindu-se când îşi simţi ochii arzând, şi apoi inundându-se, cu toate eforturile de a-şi ţine lacrimile sub control la fel de inutile ca încercările lor de a îmblânzi planeta aceea blestemată.

Nu-l ajutau cu nimic. Nimic nu-i era de nici un folos, şi se văzu nevoit să iasă din camera de control, deja aglomerată.

În momentul acela, noutăţile ajunseseră în toate colţuri coloniei. Razelle Weyland venea probabil pe calea aerului de la depozitul de cherestea, iar fratele ei, Michael, din tabăra de pe versant. Oamenii îl priveau având pe chipuri emoţii pe care nu le mai văzuse până atunci. Compătimire. Şoc. Voiau să-l atingă, să-i aline suferinţa, dar el simţea cum îi aluneca tot mai mult armura cu fiecare pas, cum se spulbera chiar şi scutul cu care îşi înconjurase inima.

Imaginile se succedau prea repede, mult prea repede, de parcă în el însuşi s-ar fi stocat douăzeci de ani de tensiune, douăzeci de ani de spaimă, care acum se eliberaseră cu ghearele şi cu dinţii şi îşi cereau drepturile asupra copiilor lui, şi nu mai exista nimic care să ţină durerea la distanţă, şi apoi...

O văzu, alergând către el. Linda nu era decât un copilaş, cu faţa rotofeie luminoasă, cu scutecele strânse grămadă între coapsele ei dolofane, cu mânuţele durdulii întinse către el, cu zâmbetul lăţindu-i-se pe întreg chipul rotund. Cu ochi atât de albaştri, ochii mamei ei.

Întinse mâinile spre ea, își întinse brațele. Își întinse brațele de-a curmezișul mesei, cu degetele încleștate de margine, cu urechea sănătoasă apăsată pe lemn, cu pleoapele ca niște pumni minus-culi strângând cu toată puterea tăciuni de un roșu incandescent.

Pe drumul de întoarcere către insulă lucrurile erau sub control. Copiii se înfășuraseră în pături. Câțiva plângeau. Între timp aflaseră cu toții ce se întâmplase cu Linda și cu Joe.

Jessica veni să se așeze lângă el. Justin o privi, trezindu-i cea mai bizară senzație cu putință. Aproape ca și cum ar fi fost mai degrabă un străin decât fratele ei. Ochii lui nu erau nici fierbinți, nici reci. Erau pur și simplu ochi. Găuri negre, captând informații.

Mâna lui se îndrepta iarăși și iarăși către pistol, cu palma odihnindu-i-se deasupra, de parcă moartea i-ar fi putut urma în aer, de parcă ar fi putut urca la bordul lui *Robor*, urmărindu-i până pe Camelot.

– Unde erai? o întrebă, cu voce scăzută.

– Știi unde.

– Farsorii.

– Justin, chiar dacă aș fi fost acolo, chiar acolo, n-aș fi putut face nimic.

– Bineînțeles.

– Justin, a fost și sora mea! Nu mă lăsa pe dinafară. Te rog.

– N-ar fi trebuit să rămână acolo singură.

– *Nu* era singură. Era cu Joe!

– Ai dreptate. Ai dreptate, făcu el, trecându-şi mâna peste faţă.

Şi, pentru prima oară de când îşi putea aduce aminte, Jessica n-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se petrecea în spatele frunţii fratelui ei. O învinuia pe ea pentru cele întâmplate? Se învinuia pe sine însuşi? Îşi imagina ce avea să-i spună tatălui lor? Se gândea la oasele din cală, singurele rămăşiţe ale surorii lor mai mici?

Întinse mâna spre el, atingându-l uşor pe umăr, şi se simţi absurd de fericită fiindcă nu i-o îndepărtă.

Aaron apăru în spatele ei.

– Jessica, trebuie să stăm de vorbă.

Pentru o clipă, se simţi sfâşiată între Justin şi Aaron. Apoi zâmbi aproape scuzându-se:

– Mă întorc imediat, zise.

Privirea lui Justin se plimbă cu răceală de la ea la Aaron şi înapoi, şi dădu din cap, atât de uşor încât era aproape ca şi cum nu s-ar fi clintit. Pe urmă, într-un mod pe care nu şi-l putea explica întru totul, Jessica ştiu ce gândea el.

Şi ce simţea.

Ştia, dar nu-şi putea aduce *pe deplin* ideea în zona conştientă.

S-ar fi putut s-o doară ceva cam prea mult.

În timp de *Robor* plutea în golf, toată colonia se adună pe plajă. Cadmann îşi ridică gulerul hainei în jurul obrajilor. Frigul părea să fi devenit, cumva, mai

pătrunzător, pe măsură ce rostogolea ceața dinspre largul oceanului, trecându-i prin haină, prin cămașă și prin piele. În jurul lui pârâiau stațiile radio. O duzină de carabine erau susținute de brațe încrucișate.

Poate moartea e la bordul lui Robor, aproape că îi auzea gândind. Era întrebarea pe care și-o punea *el însuși*. Era teama care stătuse la pândă în fiecare zi, vreme de douăzeci de ani, la un pas în spatele iubirilor, al progreselor și al acțiunilor lor. Iar acum venise să doarmă acasă.

Vuietul oceanului se rostogolea neîncetat, umplând văzduhul alături de păcăniturile stațiilor radio, și nu mai exista nici un alt sunet. Pe urmă auziră motoarele Țânțarilor torcând. Din ceață se contură *Robor*, aidoma unei uriașe creaturi mitice, purtându-și înfricoșătoarea și îndrăgita povară. Buzele sale imense, roșii, străluceau în pâclă. Imediat ce fură aruncate parâmele, coloniștii se străduiră să le prindă, legându-le apoi de inelele de pe doc.

Era într-o dispoziție sumbră, probabil cea mai rea de care avusese parte de când...

Cadmann, îți aduci aminte de Ernst...?

Memoria lui nu voia să reia totul iarăși. Și iarăși, și iarăși.

Cineva strigă cu o clipă înainte ca una dintre parâmele de amarare să-l plesnească peste obraz, aruncându-i capul pe spate. Mâinile i se avântară în sus, să pareze lovitura. Degetele i se încleștară de funia care atârna și trase. Simți durerea în mâini și în

umeri. Când Stevens şi Carlos se lăsară cu toată greutatea pe parâma lui, îşi duse o mână tremurătoare la obrazul drept. Îşi retrase degetele pline de sânge şi articulă câteva vorbe urâte.

Robor atinse solul. Uşa pentru pasarelă se deschise.

14

PROCESUL

> Eu, John Brown, sunt acum pe deplin sigur că toate crimele acestui pământ nu vor fi niciodată spălate cu altceva decât cu sânge.
>
> JOHN BROWN, *Ultima declarație* (1859)

Nu avuseseră niciodată prea multă nevoie de un tribunal oficial. Cele mai multe probleme se rezolvau în biroul unui consilier. În cazurile cu adevărat grave, ca atunci când, cu ani în urmă, Harlan Masters încercase să-l biciuiască pe Carlos cu cravașa, hotărârile se luau în camera de întrunire a consiliului de lângă sala adunării.

Nu era o încăpere de dimensiuni foarte mari. Șapte persoane din Prima Generație, patru bărbați și trei femei, stăteau la o masă de sufragerie, având în spate o fereastră strălucitoare, astfel încât Jessicăi îi venea greu să le deslușească fețele. Totul fusese

organizat într-un stil pompos, oficial, cu care nu era obișnuită. Ca într-un roman vechi, de pe Pământ.

– Ai ceva de spus în apărarea ta?

N-ar fi putut zice nici măcar cine o întrebase. Probabil tatăl ei. Nimeni nu dormise de aproape patruzeci și opt de ore, așa că toate vocile sunau la fel, insuportabil de obosite. Rapoarte judiciare, diagnosticarea utilajului de minerit, clarificarea computerizată a scenei morții, depozițiile luate de la fiecare discipol și de la fiecare cercetaș... toate acestea își ceruseră plata.

– Da, răspunse ea. Contactul era întrerupt. Nu vreau să mint în privința asta. Știu că nu respectă regulile.

– Și ce făceați în timpul întreruperii contactului?

– Nu văd ce legătură are asta cu moartea surorii mele.

Cadmann își ținea degetele îndoite cu băgare de seamă și se uita în susul și în josul lambriurilor.

– Încercăm să aflăm cauza dezastrului. E posibil ca reacția voastră întârziată să fi fost unul dintre factorii care și-au adus contribuția. Dacă unii dintre voi ar fi rămas pe loc, sau dacă s-ar fi aflat mai aproape, sau dacă ați fi răspuns la apelurile radio...

– Ce insinuezi?

– E posibil să fi încercat să vă cheme pe liniile lor com! grăi Cadmann, ridicându-se pe jumătate. Era sora ta mai mică. Trebuia să ai grijă de ea!

– Tabăra era protejată, ce naiba!

– Da, făcu Cadmann, şi se aşeză la loc. Era, cu siguranţă. Te întreb din nou, ce făceaţi?

Dormeam, drogaţi, şi să fiu a naibii dac-o să ţi-o spun.

– Am dormit până târziu. Ceremonia de învestire a grendelilor cercetaşi durează până târziu, iar apoi urmează o orgie, vorbi cu glas sfidător. Nu era planificat să ne întoarcem devreme.

– Ai dreptate, bineînţeles. Dar e o ruşine. Mai mulţi ochi, mai multe puşti, poate aţi fi reuşit să faceţi ceva.

– Crezi că asta nu mă roade de când am văzut... ceea ce am văzut? Colonele, recunosc că sunt vinovată fiindcă am întrerupt comunicarea, o poznă copilărească, dar adevărul este că n-am fi putut ajunge acolo la timp ca să facem ceva sau ca să vedem ceva care să ne ofere un punct de plecare.

– Are dreptate, interveni Zack.

Tăcere. Undeva afară tuşi motorul unui tractor, prinzând viaţă.

– Îţi vine în gând altceva pe care ar trebui să-l aflăm? Mulţumesc. Asta e tot, deocamdată.

Jessica se uită sfidătoare de la unul la altul, apoi îşi coborî vocea.

– În încăperea asta nu e nimeni care să fi pierdut mai mult decât mine. Am iubit-o, fir-ar să fie. Ori de câte ori închid ochii îi văd chipul şi mă întreb: Ar fi trebuit să fac ceva anume? Am uitat să fac ceva? Am...

– Mulţumesc, Jessica, repetă Zack. Cred că asta e tot. Deocamdată..

Se holbă la Cadmann de parcă s-ar fi aşteptat să mai spună ceva. Altceva – orice. Le întoarse spatele şi părăsi încăperea.

Cadmann se strădui să se concentreze asupra prezentului. Era tot ce putea face ca să nu se gândească la clipa cumplită când pachetul înfăşurat în muşama fusese coborât din *Robor* şi el îl desfăcuse, cu grijă, cu delicateţe, ca şi cum o fiinţă umană ar mai fi putut vătăma ceea ce se afla înăuntru.

Unul dintre scheletele acelea fusese fiica lui mai mică. Iar celălalt, unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi.

Îl cunoştea pe Joe Sikes de, de când...? De o sută douăzeci de ani? Şi existase ceva care îi despărţise, dar recâştigaseră terenul pierdut...

– Asta e o investigaţie, nu un proces oficial, anunţă Zack, cu precauţie. Te avertizez că orice se spune aici poate fi folosit ca dovadă într-un proces, dacă actuala comisie de anchetă hotărăşte să înainteze o acuzaţie oficială. Înţelegi?

– Da, domnule.

– Numele.

– Aaron Tragon.

Avea în colţul buzelor umbra uşoară a unui zâmbet. Totul se înregistra, şi Cassandra nu avea cum să nu ştie cine era el, dar regulile cereau să-ţi rosteşti numele la începutul unei audieri oficiale.

– Aaron Tragon, ai fost conducătorul expediției copiilor.

– Nu, domnule, Justin a fost conducătorul. Eu am fost locțiitorul lui, rosti Aaron cu meticulozitate.

– Atunci de ce spun cercetașii mai mici că tu ai fost șeful? întrebă Zack.

Tânărul clătină din cap.

– Probabil din cauză că nu dăm mare importanță acestui lucru. Atât eu, cât și Justin știm ce avem de făcut și nu ajungem niciodată la nici un conflict, de aceea presupun că puștii nu știu.

– Sau nu le pasă?

– Da, domnule, sau nu le pasă. Îmi cer scuze, dar nu e mare lucru.

– Bun, am înțeles. Dar ai fost locțiitor. Ai știut că au fost deconectate comcardurile?

– Da, domnule.

– Din ce motiv?

– E o tradiție. Poate una prostească, dar... e Noaptea Învestiturii, o ceremonie a noastră, a secunzilor, și...

– Și n-aveți nevoie să tragă cu urechea împuțiții de primi? întrebă prompt Carlos.

Aaron încuviință din cap.

– Ceva de genul ăsta. Dar o formulăm altfel, nu folosim acești termeni.

– Prima Generație nu vă e pe plac?

Întrebarea venise de la Julia Chang Hortha, agronom, asistentă medicală, consilier și preot al Asociației

Unitarian-Universale, care, din tot ce aveau, se apropia cel mai mult de o biserică oficială.

– Da, uneori, doamnă. Nu e vorba atât de nativii tereştri, cât de toate regulile lor.

– Regulile sunt importante, vorbi automat Zack.

– Bineînţeles că sunt, pentru... începu Aaron, dar se întrerupse. Da, domnule, în multe împrejurări pot fi foarte importante.

– Dar nu pentru voi? întrebă cu precauţie Cadmann.

– Şi pentru noi, dar nu întotdeauna. Domnule colonel, după standardele tuturor civilizaţiilor pe care le-aţi avut pe Pământ, noi suntem majori. Cetăţeni cu drept de vot şi cu drepturi depline, având-u-l inclusiv pe acela de a trăi după reguli cu care suntem de acord. Nu e aşa?

Toţi cei prezenţi ştiau ce nu rostise: „reguli create de oameni în deplinătatea facultăţilor mintale, nu de unii cu gheaţă în creieri."

– Ţi-ai prezentat punctul de vedere, spuse Zack. Dar fapt este că aţi acceptat aceste reguli înainte de a pleca pe continent. Nu e adevărat?

– Ba da, domnule. N-am avut de ales.

– Aţi consimţit sub constrângere? întrebă meticulos Carlos.

– Dacă preferaţi.

– Bine, Aaron. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

– Da, domnule. Am fost treziţi de un mesaj plin de panică de la ofiţerul de veghe, Edgar Sikes. Totul

este înregistrat. Ne-a spus că la mină erau probleme. Era extrem de tulburat şi ţipa. Eu, Justin şi Jessica ne-am urcat în Ţânţari, după ce i-am comunicat lui Toshiro Tanaka unde plecam şi după ce i-am cerut să creeze un perimetru defensiv complet în jurul taberei, pentru protecţia copiilor.

– Da. Aici aţi procedat foarte bine, spuse Cadmann.

– Mulţumesc, domnule. Pe urmă am plecat la mină. Iarăşi a fost înregistrat totul. Când am sosit nu am văzut nici un animal mare şi nimic altceva care ar fi putut ataca tabăra. Linda Weyland şi Joe Sikes erau de nerecunoscut, fiind identificaţi numai după bijuterii. Câinii erau nişte simple schelete. Am ezitat să ne apropiem de locul respectiv, dar nu am avut încotro, fiindcă nu se vedea nici urmă de bebeluş. În cele din urmă, l-am găsit viu şi nevătămat. Jessica a luat copilul şi s-a încuiat în Ţânţar. După ce am ştiut-o în siguranţă am fotografiat locul şi am recuperat scheletele omeneşti, dar nu şi pe ale animalelor. La sugestia dumneavoastră, m-am rezumat la cât mai puţine lucruri cu putinţă. Ne-am reîntors în tabăra copiilor. Pe urmă am contribuit la readucerea tuturor la bordul dirijabilului şi ne-am întors pe insulă.

– Ar fi fost posibil să faceţi ceva într-un alt mod? întrebă Cadmann.

– Nu, domnule. Când am ajuns la mină, era cu mult prea târziu pentru orice tratament medical. Nu

numai că erau morţi, dar... se opri, îşi duse degetele la tâmple şi clătină din cap. Absolut nimic din ce puteam face n-ar fi fost de nici cel mai mic folos.

– Şi ceea ce i-a ucis nu lăsase nici o urmă? N-aţi găsit nici un indiciu, nimic? se interesă doctorul Hortha.

– Nici unul pe care să-l fi remarcat eu. Când ne-am apropiat, era...

– Da? se precipită Zack.

Tânărul lăsă ochii în jos, nu-l vedea pe guvernator.

– Mişcare. Praf galben purtat de o rafală de vânt. Domnule, nu sunt sigur că am văzut ceva, şi nu pot găsi asta în înregistrările făcute de satelit. Dacă a fost acolo, vântul l-a îndepărtat înainte de a ajunge noi în apropiere. Dar m-am uitat din nou după ce am găsit copilul şi înainte de a pleca. Praful era cel suflat de obicei în lungul trecătorii. E un loc prăfos, cu atât mai mult fiindcă am deviat pârâul. Sunt sigur că ştiţi toate astea.

Cadmann îşi ridică privirea din hârtiile sale.

– Mulţumesc. Aaron, ştim amândoi că, indiferent care ar fi lanţul oficial de comandă, tu eşti adevăratul lider al secunzilor.

– Dacă e aşa, atunci e neoficial, *domnule*.

Faţa îi era aproape lipsită de expresie, în voce nu se simţea nimic... dar undeva, în peştera în care trăia Aaron Tragon, ceva se foi şi se încolăci. Devenise mai prudent.

– Știm și că există un grup pe care îl numim Farsorii Veseli. Iar tu fie ești șeful, fie știi cine îl conduce și cine face parte din acesta.

Ridică din umeri. Pe chipul lui nu se mai putea citi nimic.

– Și știm cu toții că, în timpul călătoriilor pe continent, aveți întruniri private. Unele îi implică pe copiii mai mici și se numără printre ceremoniile de inițiere. Altele nu. Nu am intervenit, pentru că e important să vă asumați cât mai multe responsabilități cu putință în ceea ce privește colonia. Știi, unii dintre noi înțeleg că sunteți realmente cetățeni.

– Da, domnule. Și?

– Vreau să știu dacă... ați desfășurat o astfel de ceremonie în noaptea când a fost ucisă fiica mea.

– Da, domnule.

– Vă aflați mai departe de tabără decât ați fost autorizați?

În colțul gurii lui Aaron zvâcni un mușchi.

– Da, domnule.

– Erați deconectați de la sistemul de comunicare radio?

– Cu excepția mesajelor de urgență, da, domnule.

– Și ne putem imagina că Linda era prea derutată, sau mult prea chinuită de durere ca să-și reamintească procedura necesară pentru un mesaj de urgență.

Aaron căzu pe gânduri o clipă.

– Da, domnule, este posibil. Mă gândesc că e chiar foarte probabil.

Cadmann dădu din cap. Băiatul merita respectul lui. Se număra printre cei valoroși.

– Și ești de acord că era datoria voastră să rămâneți în zona de contact cu tabăra de bază, ceea ce n-ați făcut? Și să păstrați legătura, ceea ce ați preferat să nu faceți?

– Da, domnule.

– Am o altă întrebare, îi întrerupse Zack.

Tânărul îl privi aproape ca pe un intrus.

– Da? Domnule?

– Pe durata acestui interval de timp în care ați întrerupt comunicarea, ați fost drogați?

Ochii lui Aaron se îngustară.

– Da, domnule, am fost.

– Iar drogurile nu se află pe lista noastră de...

Zack se străduia să caute cuvântul potrivit.

– Domnule. Nu sunt pe lista psihedelicelor recomandate. Dar dacă ar fi fost bere sau marijuana, rezultatele ar fi fost exact aceleași. Am făcut o greșeală. Dar alegerea substanțelor psihoactive nu are nici o legătură cu asta.

– Nu sunt de acord. Începând cu descoperirea țiparului, continuând cu descoperirea exploziilor din mină și cu stilul în care am fost presați să întreprindem această operațiune și încheind cu comportamentul vostru de pe continent, întreaga poveste a fost manipulată într-un mod stupid, iresponsabil, copilăresc și criminal.

Aaron se întoarse din nou spre Cadmann.

– Domnule. Acțiunile noastre de pe continent au fost dezastruoase, ținând cont de evoluția lucrurilor. Am încălcat cu siguranță o serie de reguli. Dar măsurile de precauție normale au fost luate, cu excepția păstrării legăturii radio și a rămânerii într-o zonă apropiată. Declar în fața voastră că indiferent ce i-a ucis pe Linda și pe Joe ar fi ucis pe oricine altcineva s-ar fi aflat în preajmă. Și, în orice caz, nu trebuia să ne aflăm acolo în noaptea sau în dimineața aceea. Da, am folosit plante-învățătoare și apoi ne-am conectat unii cu alții...

Zack nu era impresionat.

– Vrei să spui că v-ați drogat și ați făcut o orgie sexuală.

Aaron nu mușcă momeala.

– I-am dus mai întâi pe cei mici la culcare. L-am ales pe Toshiro Tanaka să rămână treaz și să conducă tabăra. Și, fiindcă tot ce vorbim aici se înregistrează, vreau să se menționeze că acești copii erau responsabilitatea noastră și că ne-am făcut datoria. Nici unul dintre ei n-a fost ucis sau rănit. Ei erau responsabilitatea noastră. Nu persoanele rămase sus, în mină, care s-ar fi aflat acolo chiar și dacă noi, ceilalți, nu am fi plecat pe continent.

– Aaron... făcu Julia.

– Da, doctore Hortha, ar trebui să mă calmez. Și o s-o fac. Dar vreau să se consemneze acest lucru. Ne-am achitat de responsabilități. Cât despre ceea ce ni se întâmpla în momentul respectiv, aceasta ne

privește pe noi, pe nativii stelari. Pe secunzi, dacă preferați acest termen. Dar suntem adulți cu toții și natura ceremoniilor noastre nu vă privește pe voi, nativii terestri.

– Eu aș zice că ne privește!

Înainte de această izbucnire, Manny Halperin păstrase tăcerea.

– A fost o ceremonie spirituală, domnule. Avem libertatea de a practica orice ne dorim...

– V-ați drogat și v-ați întors creierii pe dos! răbufni bărbatul, din gură zburându-i picături de salivă. Ce naiba e atât de spiritual în asta?

– Trebuie să răspund la întrebare?

– Am aprecia, zise Zack.

Aaron tăcu o vreme. Când vorbi, toată intensitatea incredibilă a voinței sale se concentră asupra lui Zack, ca flacăra unei lămpi de sudură.

– N-am *ales* eu să vin aici, spuse, cu vocea atât de moale și de scăzută încât ceilalți își încordară auzul să-i poată deslușì cuvintele. N-am cerut să nu fiu născut de o femeie. Voi ne-ați adus aici și ne-ați oferit o lume plină de oportunități...

– Și de pericole, șopti Cadmann.

– Da, încuviință el, zâmbind. De pericole. Ne-ați adus aici, într-o situație pe care nu era posibil să o înțelegeți, o situație într-adevăr foarte periculoasă. Și mulți dintre voi au murit. Ați avut un tribunal și atunci? V-ați judecat unii pe alții? V-ați pus unul

altuia întrebări despre modul în care vă rugați în nopțile acelea?

E-al dracului de sigur c-am făcut-o. Cadmann n-ar fi scos oricum nici o vorbă...

– Cum *îndrăzniți* să ne întrebați pe noi?! tună Aaron. Cum naiba *îndrăzniți?!* Nu suntem proprietatea voastră! Iar eu nu sunt copilul vostru. Al nici unuia dintre voi. Ați avut al dracului de multă grijă să vă asigurați de asta, nu-i așa? Nici unul dintre voi nu mi-a dat numele lui. Mi-ați ales numele dintr-un registru. Singurul loc pe care l-aș putea numi căminul meu este casa aceluia dintre voi care s-a apropiat, pentru mine, cel mai mult de ceea ce trebuie să fie un tată, a bărbatului căruia i-am adunat oasele din trecătoarea aia! Credeți că voi ați pierdut ceva acolo? Și eu am pierdut!

– Aaron, făcu Julia Hortha.

– Nu, doamnă. N-o să mă calmez. Nu și de data asta! Ipocriților! Credeți că trebuie să vă fim al dracului de recunoscători fiindcă ne-ați hrănit, ne-ați îmbrăcat și ne-ați fost profesori... ei bine, vă suntem recunoscători. Dar nu-mi spuneți mie ce zeu să venerez, sau cum să-l venerez. Nu. E. Treaba. Minților. Voastre. Înghețate.

Se aplecase, sprijinindu-și de masă încheieturile degetelor ambelor mâini, și se uita direct la Zack, țintuindu-i ochii cu privirea.

Pe urmă se îndreptă.

– Dintre voi toți, numai Cadmann e *om*. Ceilalți vă puteți duce dracului. Cadmann, mi-ai spus întotdeauna adevărul. Mi-ai vorbind întotdeauna din inimă, nu după o carte cu reguli înghețate. Ce părere ai?

Toată lumea se întoarse spre colonel.

El se simți mărunt. În cele din urmă răspunse.

– Am pierdut o fiică. Din motive încă obscure. Dar a fost un accident, o urmare a altuia dintre secretele oribile pe care nu ni le dezvăluie planeta asta. Nu vă pot învinui pe voi. Dar ați fost de acord să respectăm o serie de proceduri. Și v-ați încălcat cuvântul. Suntem o comunitate, și o comunitate are nevoie de reguli. Nu puteți fugi de ele.

Aaron păru să audă ceva de dincolo de cuvinte și abia dacă dădu din cap.

– Și, în consecință?

– În consecință, răspunse Zack, continentul e un teritoriu interzis. Nici un om nu se va reîntoarce acolo. Vor fi construite sonde robotice care să afle ce trebuie aflat. Ne veți ajuta să le proiectăm. Ne veți ajuta să formulăm întrebările la care trebuie să răspundă.

Aaron păru să se înnegureze.

– L-am pierdut acolo pe unul dintre noi, guvernatorule. Avem dreptul la răzbunare.

– N-aveți nici un drept! izbucni bărbatul. Nu înțelegi ce reprezentați?

– *Refuzăm* să reprezentăm *ceva!* Nu mai suntem fetușii voștri criogenizați. Suntem ființe vii, cu propria noastră voință, cu propriile noastre necesități! Nu suntem copiii voștri congelați! *Suntem* viitorul acestei planete. Voi sunteți *trecutul* ei.

– Nimeni n-o să se întoarcă acolo.

Tânărul îi privi cu înverșunare. Păru pe punctul de a rosti ceva. Apoi dădu scurt din cap.

– Atunci asta e tot?

– Da, spuse Zack.

Aaron Tragon se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

15

VERDICTUL

> Le spun că, dacă își vor face o ocupație din studiul matematicii, vor găsi în ea cel mai bun leac împotriva poftelor cărnii.
>
> THOMAS MANN, *Muntele vrăjit*

În cea de a șaptea zi după întoarcerea lui *Robor*, norii erau cenușii, cu pete portocalii acolo unde se prelingeau asupra lor razele lui Tau Ceti, venind de dedesubt. Un pterodon singuratic se rotea deasupra capetelor, îndreptându-se pieziș, cu jale, către turla acoperită de cețuri a Marelui Munte Noroios. Aripile lui ascuțite fâlfâiau solemn.

Lumina zorilor nu apucase încă să transforme câmpurile fertile, drumurile și clădirile de pe Camelot într-o comunitate. Continuau să fie o entitate adormită și ar fi părut părăsite dacă n-ar fi existat

cei patru sute de oameni adunați în cimitirul de dimensiuni reduse.

Coșciugele erau mici. Nu era nevoie de prea mult spațiu pentru oase. Mary Ann ceruse ca fiica ei să fie incinerată. Cadmann îi explicase cu blândețe că asta nici nu intra în discuție: în viitor ar fi putut fi necesare analize suplimentare ale țesuturilor.

Mai ceruse ca Linda să fie înmormântată sus, pe Faleză; dar toți coloniștii voiau să ia parte la ceremonie. Se ajunsese la un compromis. Ritualul se desfășura în cimitirul coloniei. Dar Joe și Linda aveau să fie îngropați pe Faleză, unul alături de altul.

Sylvia îl ținea în brațe pe Cadzie, care era neobișnuit de liniștit. Ultima săptămână fusese grea pentru el.

Cadmann își privi prietenii și familia și încercă să-și păstreze vocea egală.

– Când am venit aici, am știut ce facem. Am încredințat sămânța și copiii noștri, precum și procrearea altor generații, unei lumi care nu mai cunoscuse atingerea vreunei ființe umane. Știam că vom avea parte de suferință, dar și de bucurie.

Mary Ann i se agăță de braț, palidă, fragilă și cutremurându-se pe dinăuntru.

– A existat bucurie aici, atât de departe de Pământ. A existat...

Se poticni. Cuvintele nu voiau să curgă.

– Bucuria muncii grele, alături de prieteni și de familie. Bucuria descoperirilor, a unui nou pământ.

Bucuria iubirii, a naşterii şi a maturizării. În viaţă există un preţ pentru orice, şi noi am crezut că îl plătiserăm.

I se împăienjeni vederea.

– Am fost destul de nesăbuiţi să credem că o generaţie poate plăti, deschizând calea pentru următoarea. Dumnezeu ne-a arătat că fiecare trebuie să plătească pentru propria sa trecere prin viaţă. Fiica mea nu mai este. Nu mai este nici bărbatul pe care îl iubea, prietenul şi camaradul nostru de douăzeci de ani.

Privi chipurile celor din mulţime. Îi cunoştea pe fiecare. Fusese de faţă la naşterea multora dintre ei. Aceea era lumea lor...

Nu era aşa?

– Copilul lor, nepotul meu, a fost salvat ca prin farmec. Avem obligaţia de a creşte acest copil...

Îl luă pe Cadzie din braţele Sylviei încet, cu blândeţe.

– ...în siguranţă. Acum ne aparţine tuturor. Trebuie...

Durerea clocotea mai iute şi tot mai iute, şi el nu părea în stare să o zăgăzuiască la timp.

– Trebuie să păstrăm lumea asta în siguranţă.

Îl strânse pe Cadzie la piept, simţi viaţa din ghemotocul acela. Simţi mirosul proaspăt al bebeluşului, auzi bătăile micii sale inimi şi ştiu cât de aproape, cât de cumplit de aproape de moarte fusese făptura micuţă pe care o iubea atât de mult. Pământul îi

lovi pe neașteptate genunchii. Cum se întâmplase? Sylvia i-l lua pe Cadzie din brațe. Fruntea lui Cadmann se izbi de sicriul Lindei și toate lucrurile pe care nu le spusese niciodată, toate gândurile pe care nu avusese timp să le rostească se revărsară din el în clocot, îl pârjoliră cu dogoarea lor și îi preschimbară toate frazele plănuite cu grijă într-un terci noroios de minciuni.

Pe urmă, după o vreme, Sylvia și Justin îl ajutară să se ridice și Zack zise cuvintele de încheiere, iar Cadmann se simți cu mult deasupra lui însuși, cu pterodonii, sus în nori, uitându-se la oamenii aceia mărunței și insignifianți scurmând țărâna Avalonului și îngropându-și morții în pământul care avea să-i primească pe toți, mult prea curând.

Micul birou al lui Aaron era plin de trupuri și de vorbe și încălzit de focul în care trosnea lemnul ghimpos. Chaka își apăsă palmele mari pe geamul ferestrei dinspre nord, simțindu-l vibrând sub izbiturile stropilor mari, răzleți. Dincolo de plaja pustie, valurile se rostogoleau și se spărgeau de parcă s-ar fi străduit să spele orice urmă a omului și a cuvintelor lui de pe suprafața Avalonului.

O formă umană minusculă naviga cu o planșă de surf din lemn și plastic pe creasta unui val negru. Un idiot. Probabil etalându-și talentele în fața *kaffeeklatsch*, grupul băutorilor de cafea, care nu-l invitase.

Chaka se întoarse, studiind pentru a mia oară locuința lui Aaron și speculând asupra tuturor informațiilor pe care le scotea la lumină în privința șefului de facto al nativilor stelari. Era mică, realmente – mai mică decât majoritatea celorlalte sălașe din Surferi. Fără ornamente și nicidecum bogat mobilată.

Însă se putea spune că sugera *precizie*, într-o asemenea măsură încât Chaka se simțea ușor stânjenit. Aaron o proiectase și o construise el însuși. Fiecare bucată de lemn prelucrată cu rigurozitate se îmbina perfect cu cea de alături. Canapelele făceau parte din pereți, scaunele se potriveau cu mesele, ferestrele erau înclinate să creeze iluzia de mai mult spațiu și orientate astfel încât să capteze maximum de lumină naturală.

Dar ceva anume o făcea să semene... cu ce? Cu un uter? Bârlogul lui era cu adevărat o locuință de burlac, fără nici un spațiu pentru un colocatar, indiferent cât de des sau cu câtă intensitate își distra oaspeții rămași peste noapte.

Știa, de exemplu, că în patul îngust al lui Aaron nu dormise nici o femeie. Era prea îngust ca să faci dragoste – această activitate atât de intimă se desfășura, invariabil, pe divanul din camera de zi. Sau pe podea, sau la duș, sau într-un hamac. Dacă nu era un atlet sexual, atunci nu era nimic. Patul era aproape prea îngust și ca să dormi. Chiar dacă nu conștientiza, Aaron practica o disciplină spartană.

O bucătărie/sufragerie unde mânca, o cameră de zi pentru prieteni, un birou minuscul pentru conspirații, o bibliotecă pentru studiu, o sală de sport pentru tortura fizică și un dormitor pentru somn, toate îmbinându-se ca piesele unui joc de puzzle în probabil două treimi din spațiul unei locuințe medii. Bizar.

Katya făcea cafea pe masa întinsă de-a lungul unui perete, folosind un samovar complicat pe care îl pusese în funcțiune ca să aibă o rezervă constantă de apă caldă. Părea să nu acorde conversației decât jumătate din atenția ei. Își folosea probabil restul minții ca să evalueze dinamica relației dintre Jessica și Aaron. Jessica stătea în picioare, alături de scaunul celui din urmă, mângâindu-i alene părul. Katya nu era direct interesată de Aaron – orice idiot își putea da seama că era îndrăgostită de Justin. Însă o alianță Tragon–Weyland ar fi influențat istoria Avalonului pe durata următoarelor trei secole.

Monitorul de lângă fotoliul uriaș al lui Aaron părea gol la prima vedere, și Chaka își acordă un moment în care să-l studieze. Un cafeniu palid, cu o textură fină... un scris estompat, cu înfloriturі... și apoi reuși dintr-odată să focalizeze imaginea.

Era Stepa Scribului, regiunea din extremitatea nordică a continentului, care nu fusese văzută niciodată altfel decât prin intermediul camerelor de luat vederi de la bordul navei *Geographic*. Plată, lipsită de trăsături distincte, un pampas fără de sfârșit, cu un singur

râu și câteva pâraie. Chaka privi punctele-cursor conturând traiectorii cu mișcări din ce în ce mai iuți. Desenau curbe palide, grațioase, care se încrucișau rareori unele cu altele, de parcă o creatură imensă ar fi încercat să scrie mesaje pentru *Geographic*.

Își drese glasul și se adresă ecranului computerului:

– Edgar, ești conectat?

Se uita la creștetul capului lui Edgar. Acesta își ridică ochii, apoi îi lăsă din nou în jos.

– Da.

Degetele lui Trish Chance strânseră antebrațul lui Chaka, și ea îl făcu să se răsucească în loc, sărutându-l cu pasiune. Edgar își ridică din nou privirea, luptându-se cu un zâmbet.

– Sunt aici, ascult. Salut, Chaka. Salut, Trish. Hai că-i suficient.

– Salut, Edgar, susură dulce Trish.

– Edgar, e oficial, spuse Aaron și deveni dintr-odată clar că li se adresa tuturor. Nici o expediție pe continent. Nici măcar pentru inițierea cercetașilor. Nimic înainte de a înțelege ei ce s-a întâmplat.

– Ăsta e un citat? întrebă Chaka.

– Un rezumat. Făcut cu acuratețe.

– *Nu* vor înțelege până nu aflăm ce s-a petrecut, zise Chaka. Și *nu* vom afla până când nu *vom sta* o vreme acolo.

– Chaka, ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Katya.

– O ciudățenie avaloniană, făcu el, ridicând din umeri. Un mister de tip crima-din-camera-încuiată. N-am nici o idee. Nici tata n-are.

Văzu expresia de pe chipul lui Aaron schimbându-se, îi întâlni privirea. *Tata.*

– *Tatăl* tău, spuse Aaron, are probabil gheață în creier, ca toți ceilalți primi. Nu a ajuns mai aproape de răspuns decât oricine altcineva. *Ei* nu vor afla răspunsul niciodată. Ceva ne-a ucis prietenii. Nu ne vor lăsa să plecăm înainte de a afla, și nu putem afla dacă nu plecăm. E o dilemă desăvârșită.

– Eu n-aș merge chiar atât de departe, zise Chaka.

– Oh? De ce nu?

Celălalt sorbi din cafea.

– Șpilul e că într-o zi *ne vom întoarce.* Decretul ăsta n-o să țină o veșnicie.

– Sigur, într-o bună zi vom fi mai mulți decât ei, sublinie Trish.

– Nu vreau s-aștept atât de mult, interveni Jessica.

Stătea în picioare lângă micul bar unde Katya fierbea apa. În poziția și în vocea ei era o energie convulsivă.

– Ceva a ucis-o pe Linda. Pe Linda și pe Joe, dar nu și pe copil. Cum poți *dormi* când nu știi ce-a fost? Spui *ciudățenie avaloniană* vorbind despre ceva care aproape ne-a șters de pe suprafața acestei planete! Eu vreau să știu ce mi-a ucis sora!

– Tatăl tău e cel care nu ne lasă să aflăm, zise Aaron.

– Loialitate, rosti ea, dând din cap. Tata pune mare preț pe loialitate. E gata să-l înfrunte pe Zack la fiecare pas, dar, o decizie odată luată...

– Loialitate față de rege, făcu Aaron, frizând sarcasmul prin simpla indiferență a expresiei. O virtute esențială pentru un războinic.

– Chaka Zulu e de acord, spuse Chaka, fără nici o umbră de ironie. Curajul. Supunerea față de rege, apărarea celor slabi. Reguli universale.

Începuse să gândească raportându-se la sondele robotizate. Din sistemul solar al Pământului se făcuseră astfel de explorări cu mult înainte de a pune primii oameni piciorul pe Marte. Gândaci inteligenți minusculi, cu o mulțime de roți, se târâseră pe suprafața planetei și a sateliților săi. Cassandra trebuia să dețină proiecte standardizate...

– Ei bine, nu suntem legați prin obedință, zise Aaron. Nici de Zack, nici de colonelul Weyland, nici de consiliu, nici de toți nativii terestri dependenți de gheață.

– Gheață, gheață, gheață, explodă Chaka. De ce e întotdeauna vorba de gheață când nativii terestri nu fac ceea ce vrem noi?

Aaron avu nevoie de o clipă ca să-și formuleze răspunsul, și Toshiro profită.

– Primii nu greșesc întotdeauna. Jessica are o cicatrice de arătat, iar Mack nu-mai-știu-cum a murit...

– Mack Reinecke, spuse Chaka. Era tot un copil din eprubetă, cu puțin mai mic decât Justin. Cei mai mulți dintre voi nu erau destul de mari să fi fost de față...

Aaron asculta în tăcere. Povestea avea să fie istorisită, indiferent ce-ar fi făcut el.

– Patru dintre primi ne-au dus într-o excursie cu cortul, începu Toshiro. Zack Moskowitz avea nevoie de mișcare. Zack și Rachel, Hendrick Sills, Carolyn McAndrews. Voiau cafea. I-au luat pe opt dintre noi, copiii mai mari, pe toți cei care erau destul de mari ca să-și poată căra rucsacul. Eu aveam unsprezece ani. În plus, Trish a obosit și Hendrick a fost nevoit să-i lege rucsacul de al lui. Ca urmare, a devenit cam ursuz. Așa că am făcut popas peste noapte, iar în dimineața următoare primii ne-au dus să culegem cafea. Ne-am plictisit, așa că munca a rămas în seama lor, iar noi am plecat să explorăm. O oră mai târziu, ne uitam la un cuib de pterodon. Era mai jos de noi, pe niște stânci zimțate. Am privit până când ni s-a făcut foame, așa că ne-am întors pentru masa de prânz. Trish i-a povestit lui Zack. El ne-a spus să nu ne apropiem de nici un cuib de pterodon, iar Hendrick l-a susținut. Aaron, tu l-ai întrebat pe Zack ce credea că s-ar fi putut întâmpla. Nu știa. Nici Hendrick nu știa. Am plecat din nou. Mack Reinecke ne-a condus pe un drum ocolit, până într-un loc de unde am putut coborî în cuib. Mack era în cuib...

– Şi eu eram, interveni Aaron. Şi patru ouă, mult mai mari decât cele de găină, şi pieloase. Am luat unul.

– A, aşa ai făcut, confirmă Toshiro. Şi unul dintre pterodonii adulţi s-a întors. Ne-am îndepărtat cu toţii, căţărându-ne în patru labe, cât de repede am putut. O altă pasăre mare ne-a prins când urcam pe stânci. Aceea a izbit-o pe Jessica, lăsându-i o tăietură de-a curmezişul capului şi al gâtului. Aaron s-a luptat cu pterodonii aruncând pietre până când noi, ceilalţi, am fugit cu toţii. Ca să se dea de urma lui Mack a fost nevoie de un Ţânţar. Era parţial devorat. Pterodonii îl trântiseră de pe stânci.

– Aşa e, Toshiro, zise Aaron. Aici ai dreptate. Zack şi Hendrick ne-au dat acelaşi sfat pe care li-l dăm noi acum grendelilor discipoli. Ne-am purtat ca şi cum am fi avut gheaţă în creier. Eram copii.

– Aşadar, ce facem? întrebă Katya, cu voce scăzută.

– Ne întoarcem.

Secunzii se uitară unii la alţii. Nimeni nu spuse nimic înainte de a se auzi întrebarea lui Chaka.

– Cum?

Aaron ridică din umeri.

– Odată ce hotărâm *ce* avem de făcut, *cum* ne descurcăm devine un simplu detaliu tactic şi logistic. Suntem cu toţii de acord să mergem?

Se auzi un cor de încuviinţări, din care lipsea vocea lui Chaka. Aaron remarcă. Ridică interogativ din sprâncene.

– Avem o problemă?

– Poate, răspunse Chaka. Edgar își face griji din cauza vremii.

Pe ecran, acesta își concentră brusc atenția asupra lor.

– Nu există nici un dubiu, soarele devine mai fierbinte, și formele de viață locale...

– Vai, chicoti Trish. Cât ne-a mai rămas? Adică, dacă ăsta e *sfârșitul*, atunci să facem o petrecere monstruoasă...

– N-o să ne incinereze, ripostă indignat Edgar. Ai preferințe apocaliptice.

– Oh, se bosumflă ea. Îmi cer scuze.

Pe naiba, se gândi Chaka. *Trish face un joc, îmi dau seama.*

– E o variație firească, continuă Edgar. Tau Ceti are un ciclu de cincizeci de ani. Ne apropiem de valoarea maximă. Mai multă energie înseamnă vreme clar mai schimbătoare. Vânturi mai puternice. Starea vremii e mai puțin previzibilă... să spunem că se poate prognoza numai pentru următoarele două zile, în loc de patru. I-am cerut Cassandrei să marcheze zonele de pe continent unde e posibil să se formeze tornade.

Chipul lui fu înlocuit de o hartă preț de un moment prelung. Apoi reapăru. Stepa Scribului era colorată într-un roșu ofensiv.

– Aici, pe Camelot, am putea avea uragane și taifunuri de-a lungul coastelor de nord și de vest. Și

sistemul ecologic pare să se înfierbânte, dar despre asta trebuie să-i întrebaţi pe cei doi Chaka.

– Joe sălbatici din jurul Fortăreţei au dispărut, vorbi Chaka. Cei domesticiţi îşi rupeau ghearele încercând să-şi sape vizuini. Asta a înnebunit-o pe Mary Ann Weyland, şi a sfârşit prin a le da drumul. S-au ascuns în vizuini şi îşi petrec vara acolo, toropiţi. În mare avem ţipari...

– Ţipari? făcu Jessica.

– Au apărut mai mult de treizeci de când cu Mama cea Mare. Ţipari în aproape toate apele curgătoare de pe Camelot. Tata crede că totul a fost declanşat de ciclul soarelui. Mai multe raze ultraviolete şi încep să-şi depună icrele. Probabil provoacă şi alte reacţii biologice, dar pe insula asta nu sunt suficient de multe forme de viaţă ca să ne putem da seama.

– Dar pe continent nu sunt o mulţime? întrebă Aaron. Interesant. Mai bine ne-am asigura că şi Edgar urmăreşte discuţia asta. Edgar?

– Da. Starea vremii va începe să ridice probleme serioase peste vreo patru luni. Tornade care ar putea transforma dirijabilul în beteală înainte de a apuca să spui *fir-ar a dracului*. Vom fi nevoiţi să-l lăsăm pe *Robor* într-un hangar sigur pe toată durata verii, dar gândiţi-vă că s-ar putea întâmpla lucruri şi mai rele. Să ţinem continentul sub observaţie de pe orbită, să trimitem câteva sonde, să-i lăsăm pe primi să se liniştească timp de un an. Putem formula atât

de multe întrebări semnificative încât vor fi deja înnebuniți când se liniștește vremea.

Chaka se aștepta să-l audă pe Aaron desființându-l pe Edgar. Fu surprins când cel dintâi zise, cu voce prietenoasă:

– Să stăm liniștiți nu e tocmai pe gustul meu, dar e cu siguranță o opțiune implicită acceptabilă. Tu și Chaka ați putea pune la punct niște sonde specializate, pentru cele mai interesante forme de viață de pe continent? Chaka, avem dreptul ăsta, și o să-l stârnim atât de tare pe *tatăl tău* încât o să facă spume la gură.

– La naiba, da, încuviință acesta.

– Te poți ocupa de asta. Poate stai puțin de vorbă cu Edgar din dormitor.

Cel din urmă tuși, părând aproape stânjenit.

– Să nu fie o discuție prea lungă. Am o întâlnire cu Toshiro.

Chaka se aștepta la o replică dezaprobatoare și fu din nou surprins când Aaron dădu înțelegător din cap.

– N-o să dureze decât un minut. Noi, ceilalți, putem pune la punct un mod de a ne reîntoarce pe continent. O să ți-l prezentăm mai târziu, să-ți spui părerea și să-l cizelăm.

Edgar dispăru de pe ecran.

Chaka intră în dormitor și închise ușa.

În încăpere se lăsă o liniște aproape deplină până când pe monitor reapăru Stepa Scribului.

– Edgar ar putea reprezenta o problemă, spuse Katya.

– Avantaj, făcu absent Aaron. Tainele vieţii transformă pietrele de care te împiedici în pietre de pavaj.

– Şi cum o să faci asta?

Zâmbetul lui era pur şi simplu diabolic. În loc să răspundă, îşi duse degetele la tâmple şi se uită la Trish îngustându-şi ochii.

– Cred că ai lucruri de făcut şi oameni de vizitat.

Ea îşi înhăţă geanta de gimnastică dintr-un colţ.

– Şi locuri unde trebuie s-ajung. Am plecat.

– Oh, şi *o să fii* adorabil de stângace, nu-i aşa?

Ea făcu un pas spre uşă, se împiedică şi abia reuşi să nu cadă. Afişă cea mai reuşită expresie biata-de-mine de care era în stare.

– Pur şi simplu nu ştiu ce nu e în *ordine* cu mine astăzi, zise, şi ieşi.

Jessica se aplecă, uitându-se cu atenţie în ochii lui Aaron.

– Şi ce pui la cale?

– Ţi-*aş putea* răspunde, făcu el, vesel, dar apoi ar trebui să te ucid.

– *Tsuruashi-dashi*, se răsti Toshiro.

Mintea lui Edgar se roti în trombă. Străbătea împleticindu-se zona crepusculară dintre oboseală şi epuizarea deplină. I se părea că mărşăluise înainte şi înapoi pe podeaua de cauciuc dur a sălii de gimnastică vreme de ore întregi, dar era imposibil să se fi scurs mai mult de cincizeci de minute.

Picioarele îi erau saci cu nisip ud. Fierbinţeala din piept ameninţa să-l mistuie. Toshito stătea în faţa lui într-un costum alb, ca o pijama, pe care îl numea *gi*, cu o eşarfă neagră înnodată în jurul mijlocului.

Edgar îşi concentra gândurile asupra acelei centuri. Tatăl lui dobândise una pe Pământ. Toshiro o câştigase pe a sa reuşind să corespundă modelului kinestezic al unui expert trei *dan* în karate, stocat în memoria Cassandrei. Joe Sikes încercase să-i trezească interesul faţă de mişcările precise, de posturile complexe şi provocatoare, de loviturile înfiorătoare, cu mâna şi cu piciorul, specifice stilului *Kyukushin*. El nu descoperise altceva decât propria sa vulnerabilitate terifiantă. Şansele de a ucide pe cineva cu o lovitură frontală de picior *mae-geri* erau egale cu acelea de a-i face o operaţie chirurgicală unui prieten.

Şi acum Joe murise. Poate penitenţa aceea era un mod de a păstra în viaţă o mică parte din tatăl lui.

Edgar stătea în *Tsuruashi-dashi*, postura cocorului, legănându-se pe piciorul stâng, cu laba piciorului drept îndoită în sus, către coapsă, cu braţele întinse pentru menţinerea echilibrului. Pulpa îi era chinuită de crampe şi, în căutarea unei poziţii stabile, degetele piciorului se înfigeau în rogojină cu atâta putere încât simţea că unghiile erau gata să i se rupă.

Toshiro nu mai era acum un amator de distracţii pus pe râs. Nu era chitaristul talentat, nici surferul

avid, nici amantul delicat. Când îmbrăca uniforma aceea albă, ieșea la iveală altcineva. Poate era posedat de un samurai din secolul al șaisprezecelea. Sau de Thomas de Torquemada. De unul dintre tipii ăștia ridicoli.

În ochii lui nu se zărea nici o umbră de veselie, dar într-un târziu remarcă suferința lui Edgar. Își îmblânzi vocea pentru o întrebare:

– Simți asemănarea dintre poziția asta și postura arborelui din yoga?

Celuilalt îi tremura tot trupul. De ce era atât de-al naibii de dificil? Când te uitai la Bruce Lee, totul părea *ușor*. Se îneca într-o mare de acid lactic.

– Trebuie, ăă... trebuie să stau într-un picior?

– Ăsta e răspunsul evident. Caută în profunzime.

Încăperea se învârtea. Nemernicul nu intenționa să-i îngăduie să pună piciorul jos înainte de a răspunde! Avea să cadă, să-și spargă capul, și creierul avea să i rostogolească pe rogojină. Poate asta îl va satisface pe Șogunul Suferinței. Edgar aproape că zâmbi în sinea lui, apreciind cum sună.

O clipă. Găsi răspunsul pe neașteptate.

– Echilibrul, rosti pe nerăsuflate. Trebuie să mă concentrez asupra aceluiași loc din corpul meu, știi, asupra buricului.

– Chiar sub buric, cu șapte centimetri mai jos. În centrul de greutate. *Ham*, în limba japoneză. În sanscrită, *manipura*. Bun, lasă piciorul jos, *încet*.

Edgar fu cât pe ce să cadă şi aproape că nu auzi aplauzele discrete din partea laterală a sălii. Se întoarse şi o văzu pe Trish. Era îmbrăcată într-un costum mulat de dans, de culoarea pielii bronzate, care îi scotea în evidenţă curbele şi unghiurile trupului magnific mai mult decât ar fi făcut-o simpla nuditate. Ce căuta acolo? Venise să-l vadă făcându-se de râs? Ajunsese abia la a zecea lecţie. Nu era corect!

Toshiro păru să-i citească gândurile.

– Trish a întrebat dacă ni se poate alătura astăzi. E la a patra lecţie. Are probleme cu posturile.

Probleme? Trish? Greu de crezut.

Ea îi zâmbi. Edgar nu era sigur, dar i se întâmpla probabil pentru prima oară să-i vadă zâmbetul de la o distanţă atât de mică. Chiar şi când se încrunta era extraordinar de frumoasă. Dar surâsul ei era ceva atât de dulce, de dezarmant de feminin.

– Te deranjează?

– Păi, ah...

– M-am gândit că e o idee bună să vadă un elev mai bun decât ea, dar nu atât de bun încât s-o descurajeze, spuse Toshiro, cu voce scăzută.

Eu sunt mai bun decât ea? La ceva care ţine de partea fizică?

Oboseala îi zbură cu desăvârşire, brusc şi de-a dreptul spectaculos, purtată de aripile testosteronului. Se simţi cu doi centimetri mai înalt, iar muşchii lui – fleşcăiţi şi înfăşuraţi în grăsime – deveniră

dintr-odată benzi de oțel. În fine, benzi de cauciuc. Dar benzi în orice caz.

Trish stătea lângă el. Mai înaltă cu vreo doi centimetri și irezistibil de feminină, cu toți mușchii acum expuși clar vederii.

– Azi o să-nveți să le împărtășești altora ceea ce știi, zise Toshiro. O lași să intre în postură, apoi faci corecțiile.

– Vrei? întrebă ea.

N-avea nici un strop de batjocură în glas, dar unei părți din el nu-i venea pur și simplu să creadă.

– *Zenkutsu-dachi!* făcu Toshiro.

Trish își îndoi genunchiul piciorului din față și se aplecă înainte, întinzându-și piciorul din spate. Se clătina foarte tare.

– Oh, zise Edgar, și mintea lui intră ca prin farmec în modul analitic. Văd care e problema. Ai genunchiul înclinat în afara degetelor piciorului. Și ai șoldurile răsucite greșit, vezi...?

Toshiro dădu aprobator din cap.

Jetul dușului lovea spatele lui Edgar ca o ploaie de ace, scurgându-i-se de pe trup odată cu sudoarea și praful. Se simțea *extraordinar*. Era probabil prima oară când se simțea *bine* după antrenament. Până atunci, ședințele de karate avuseseră mai ales rolul de a-i diminua sentimentul de vinovăție.

Cu cea de a doua parte a lecției dedicate instruirii lui Trish, cu ochii ei mari, căprui, limpezi,

blânzi şi recunoscători urmărindu-i fiecare mişcare, se detaşase realmente de toate îndoielile şi se descurcase bine! Poate că loviturile lui de pumn şi de picior nu erau ca ale lui Toshiro – atât de iuţi încât nu le puteai urmări şi nemilos de precise –, dar cel puţin erau *corecte*. Iar ceea ce văzuse fusese pe placul lui Trish. Putea susţine aşa ceva. Un karateka ştie lucrurile astea.

– Toshiro? făcu el, visător, săpunindu-şi părţile laterale ale trupului durduliu.

Celălalt se clătea. Avea muşchi netezi, un corp ca de înotător. Tare, cu părţile plate rotunjite de un strat subţire de grăsime. Preţ de o clipă uluitoare, Edgar îşi dădu seama că şi *el* ar putea avea un asemenea trup.

Oho!

– Da, Edgar?

– M-am descurcat într-adevăr bine astăzi, nu-i aşa?

– Te-ai descurcat excelent, răspunse Toshiro, zâmbind. Cred că Trish ar fi de acord. Nu crezi?

Edgar îşi simţi obrajii dogorind mai tare decât apa care îi lovea. Se gândi din nou la faţă şi înţelese că era de preferat să schimbe subiectul înainte ca reacţia trupului lui să sară în ochi.

– Ai învăţat karate uitându-te la înregistrări, nu-i aşa?

– Tatăl tău m-a ajutat – le deprinsese cu multă vreme în urmă. Dar am învăţat cea mai mare parte

din filme, spuse, cu o expresie oarecum visătoare și distantă. O parte a fost dificilă, dar știam să-mi țin echilibrul de la surf. Posturi în care stai până când picioarele îți obosesc atât de tare încât singura modalitate de a-ți păstra poziția verticală e să le faci corect. Pe urmă experimentezi, adică există termografii și electromiografii ale maeștrilor karateka din trecut, așa că-ți poți da destul de bine seama ce se petrecea sub costumele lor, dar, în final, trebuie să faci pur și simplu presupuneri.

– Cred că te-ai descurcat foarte bine.

– Aș vrea să existe înregistrări ale Marelui Maestru, Mas Oyama, din perioada lui de glorie. Putea ucide tauri cu mâinile goale.

– Nu mai spune.

Mintea i-o luă razna. Edgar Sikes, omorâtorul de tauri. Stăpânul omenirii.

Toshiro își închise dușul și începu să se șteargă cu mișcări energice.

Edgar îi urmă exemplul.

– Știi, ești într-adevăr inteligent.

Celălalt ridică din umeri.

– Tu ești vrăjitorul computerelor.

– Dar nu mi-am dat niciodată seama de câtă inteligență e nevoie ca să înveți să-ți folosești trupul. Vorbesc despre yoga, despre surf, despre karate... e o inteligență fizică, dar e inteligență. Tu trebuie să fii tot atât de inteligent ca Aaron. După cum Trish e puternică la fel ca el.

Toshiro îl privi, cu energia din ochii lui negri ținută în frâu de o oarecare rezervă.

– Și?

– Și atunci de ce îl urmați amândoi? El e cel care ia hotărârile, nu?

Toshiro tăcu o clipă, și Edgar avu impresia că îi văzuse mușchii maxilarelor încleștându-se. După care prietenul și profesorul lui se destinse.

– Cred că semăn oarecum cu Justin. Nici unul dintre noi nu vrea să fie lider. Justin e de părere că *nimeni* nu trebuie să fie. Eu sunt realist, dar n-o să fiu șef. Mie dați-mi nisipul și soarele. Și timp să studiez tot ce făceau pe vremuri samuraii. *Ha!*

Piciorul lui stâng se repezi spre falca lui Edgar. *N-a făcut-o cu toată viteza...* gândea acesta din urmă când își dădu seama că parase lovitura, din reflex, cu mâna dreaptă.

Toshiro zâmbi.

– Unii trebuie să fie elevi. Altminteri n-ar mai exista profesori. Cine și-ar dori să trăiască într-o asemenea lume?

16

TREI SEDUCŢII

> Revoltele pot fi împiedicate (dacă timpul o îngăduie) prin înlăturarea cauzei care le provoacă.
>
> FRANCIS BACON, *Eseuri*

Se scurseră mai multe săptămâni şi în colonie se întoarse aparenţa normalităţii. Nativii stelari îşi petreceau majoritatea timpului clocindu-şi planurile la Surferi şi evitau orice interacţiune cu nativii tereştri. Justin stătea la Faleză. Când se întorcea acasă de la Surferi, Jessica stătea rareori de vorbă cu părinţii ei, deşi Cadmann se străduia să se apropie de ea.

Pe urmă, într-o bună zi, când sateliţii coordonaţi de *Geographic* îi avertizară că dinspre continent veneau nori de furtună, Jessica îşi sună tatăl ca să-l întrebe dacă era bine-venită la cină.

În timpul convorbirii nu pomeni nimeni nimic despre partea neplăcută a lucrurilor. Adevărul era

că proclamația lui Zack stârnise puține proteste publice. Iar acest fapt în sine ar fi trebuit să fie un avertisment.

Ruth Moskowitz potrivi harnașamentul camelului astfel încât să fie mai elastic în dreptul umerilor. Numele animalului era Tarzan. Toți cei șase cameli îmblânziți erau masculi. Femelele erau prea mari și prea nervoase ca să poată fi domesticite și nu reușiseră să captureze decât una singură înainte de încetarea expedițiilor în pădurile din nordul Trecătorii Lemn Uscat.

Camelii masculi erau de talia unui cal și aveau grația exagerată a insectelor numite călugărițe. Erau inteligenți și iuți, cu un excelent instinct de turmă. Numai trei erau într-adevăr *îmblânziți*, dar unele dovezi arătau că Tarzan și ceilalți doi puteau fi primii din câteva mii. Existau câteva motive deosebite pentru care camelii domesticiți puteau fi animale de călărie excelente pentru vânătoare.

Ruth nu văzuse niciodată un cangur în carne și oase, deși cei doi Chaka se gândeau să obțină unul apelând la banca de ovule fecundate, dar Tarzan o ducea cu gândul la cei din filmele stocate de Cassandra. Semăna cu un cangur cu antene acoperite de pene și picioare din față puternice. Era cafeniu, cu o ușoară tentă verzuie, dar spatele lui își schimba culoarea chiar în clipa aceea, să se asorteze cu echipamentul ei de dril albastru.

Tarzan se legănă pe picioarele sale puternice din spate şi se întinse iritat, încercând s-o muşte. Ea smuci de hăţuri cu îndemânarea unui expert şi îl îmboldi lovindu-l cu călcâiele în coaste. Animalul fluieră exasperat şi galopă în jurul ţarcului pentru a cincizecea oară în ziua aceea.

Îl făcu să şerpuiască printre stâlpi plasaţi la distanţe meticulos calculate, să se răsucească, să sară mai întâi peste un obstacol scund, apoi peste un altul, înalt de un metru. Acum mergeau prin iarbă înaltă, aurie, şi blana lui începea să capete aceeaşi culoare.

Camelii săreau într-un mod ciudat. Loveau pământul, se îndesau în jos, păreau să încremenească pentru o clipă, apoi se săltau din postura aceea ghemuită şi se avântau în aer de parcă ar fi sărit din poziţie verticală. Picioarele lor din spate erau atât de puternice încât asolizau fără nici un şoc. Ruth îl iubea pe Tarzan şi îi plăcea să-l antreneze.

Ea şi camelul intrau acum în ritm, alergând cu viteză din ce în ce mai mare în jurul perimetrului de patru sute de metri, însufleţindu-se cu repeziciune şi ghemuindu-se când şi când în centrul ţarcului, în străduania de a executa slalomul şi săriturile.

Era atât de captivată de îndeletnicirea ei încât la început nu remarcă sunetul plat şi uniform al unor aplauze. Îmbujorată şi transpirată, se răsuci în şa şi dădu cu ochii de Aaron Tragon, pe un cal cenuşiu, chiar de partea cealaltă a porţii.

– Bravo, spuse el, bătând din palme.

Ruth zâmbi, timidă, şi se îndreptă spre el mânându-l pe Tarzan la trap. Tânărul călărea o iapă, un animal mic şi robust, pe nume Zodiac, adesea în toane rele. Îşi scuturã capul pestriţ şi se uită suspicioasă la Tarzan. Între cai şi cameli exista, în cel mai bun caz, un armistiţiu stânjenitor.

– Aţi făcut într-adevăr progrese, adăugă.

Părul lui auriu era legat la spate într-o coadă de cal şi purta o cămaşă largă, în stilul piraţilor, tăiată aproape deasupra buricului, peste care se încrucişau curele de piele. Avea buzele uşor întredeschise într-un zâmbet indolent.

– Ce te-aduce aici? întrebă Ruth. Credeam că eşti plecat la Surferi.

– Omul nu trăieşte numai cu valuri, zise el râzând.

– Şi ce te aduce încoace?

Aaron o privi vreo treizeci de secunde în tăcere şi ea simţi cum începeau să-i ardă obrajii. Se văzu nevoită să se uite în altă parte.

– Ca să-ţi spun adevărul, voiam să te invit la un picnic.

Ea îşi înălţă brusc capul. Simţea un nod în gât.

– Pe mine?

– Sigur. Săptămâna trecută am avut parte de o pradă bogată, şi am afumat-o. Azi-noapte am făcut pâine proaspătă şi am sandviciuri pentru o armată întreagă. Iar tu pari destul de flămândă să mănânci cât o divizie.

Fata își simți inima bătând tot mai tare și un gând cumplit, nebunesc, îi zise că probabil visa. Avea senzația că se prăbușește într-o fântână adâncă și făcu un mare efort de voință ca să revină brusc la suprafață.

– Ei? o întrebă Aaron.

Întrebarea ascundea o întreagă lume de insinuări. Ochii îi licăreau.

– Îți spun eu cum facem. Ne luăm la întrecere până în crâng.

– Și învingătorul?

– Ia totul, răspunse Aaron, și obrajii ei se învăpăiară iarăși.

Edgar Sikes dormea singur, în camera lui de lângă centrul principal de comunicații. Mai avea încă o locuință, la Surferi, dar acolo petrecea puțină vreme. Marea majoritate a bunurilor lui personale – așa cum erau ele – se aflau în cămăruța aceea. Înăuntru domneau dezordinea și înghesuiala. Primea foarte puține vizite. În cea mai mare parte a timpului stătea în sala computerului sau citea în camera lui. Adormise cu o metacarte despre James Bond.

Cineva ciocăni de trei ori, destul de tare ca ușa să zăngănească. Se ridică în capul oaselor, cu viziuni ale asasinilor SMERSH dansându-i în gând.

Trish Chance oferea o priveliște impresionantă. Alcătuit dintr-un metru șaptezeci și cinci de mușchi de sex feminin acoperiți de piele maronie, trupul ei

era aproape – dar nu pe de-a-ntregul – o parodie a formelor femeiești. Când îi deschise ușa se strecură pe lângă el și-i oferi o senzație de plăcere atingându-și fesele de ale lui, de parcă ar fi dansat cu un partener nepriceput. Trish se întoarse, aproape ca și cum ar fi pozat. Mușchii brațelor și ai umerilor i se mișcau și i se despărțeau unii de alții ca spirele unui arc.

În camera lui înghesuită, prezența ei era copleșitoare. Singura fată care împărțise vreodată un pat cu Edgar Sikes, o dată și numai o dată. Ea îi zâmbi și închise ușa.

Purta o pereche de pantaloni mulați de dril, de culoare neagră, și o cămașă albă, atât de strâmtă peste piept încât sânii amenințau să-i explodeze sub pânză. Îi surâse, arcuindu-și buzele cu colțurile în sus, ca o pisică sălbatică după ce a pus ochii pe ceva deosebit de gustos.

Edgar își simți gâtlejul îngustându-se până când abia mai putea înghiți.

– Aa... bună, Trish, spuse, uimit de propria lui îndrăzneală.

De ce îl privea *așa?*

Ea traversă încăperea să se așeze alături de el, pe patul îngust de campanie. Acesta scârțâi sub greutatea lor cumulată. Se dăduse cu un soi de parfum dulce și uleios, de mosc. În lumina sărăcăcioasă, pielea ei avea o strălucire aproape aurie.

Făcea parte din cercul secret al lui Aaron. Ce căuta în *camera lui?*

– Te pot... ajuta cu ceva?

Ca răspuns, Trish se aplecă spre el. Apoi se întâmplă ceva atât de şocant, de o asemenea forţă, încât atunci când fata se trase în sfârşit înapoi el avu nevoie aproape de un minut întreg să-şi poată regăsi toate funcţiile creierului. *Niciodată* nu mai fusese sărutat astfel. Experienţa lui în materie de sărutări – sau de orice altceva avea legătură cu femeile – era restrânsă. Cu toate acestea, ar fi pariat pe orice că nici o alta atât de meticuloasă nu mai fusese dată – sau primită cu recunoştinţă – în întreaga istorie a universului.

Se aplecă grăbit înainte, cu mâinile căutând ceva de care să se sprijine – de preferat extraordinarii sâni ai lui Trish. Ea îl îndepărtă cu blândeţe, dar ferm. În clipa aceea se convinse de ceea ce bănuise dintotdeauna – că Trish era *mult* mai puternică decât el. De ce nu-l făcea să se simtă mai puţin bărbat?

Pentru că masculinitatea lui era atât de dureros de evidentă încât ar fi putut ţine piept oricărui uragan fără ca ofilirea sa să fie observabilă; şi pentru că Trish spunea:

– Vei primi tot ceea ce îţi doreşti – ba chiar mai mult.

Mâna ei îi alunecă între picioare. Începu să se mişte dezmierdătoare, mătăsoasă.

El scânci. Detesta să audă un asemenea sunet ieşind din propriul său gâtlej, dar nu putea nega că aceasta era adevărul. Oh, Doamne – spera că n-avea să-nceapă să se tânguie şi să implore.

– Te rog... se tângui.

Poate că femeilor puternice *le plăcea* asta. Era într-o stare în care ar fi încercat orice. Fir-ar să fie, ea nu intenţiona să-l lase să se apropie mai mult. Dacă îl mai mângâia astfel, n-avea să mai aibă impor...

Trish se opri, încă atingându-l cu vârfurile degetelor. El se simţi aidoma unei corzi de vioară în ultimele clipe ale unui concert de Vivaldi. Prin minte îi dansa o idee stranie: că prezenţa ei în camera lui era o ultimă moştenire primită de la cineva pe care *nu înceta* să şi-o amintească drept o înşiruire ordonată de oase... de la femeia care trebuia să fie soţia tatălui său. Numai de data aceea, numai pentru Linda, avea să creadă în viaţa de după moarte.

– Mai întâi, spuse ea cu tandreţe, mai întâi trebuie să ştiu ce fel de bărbat eşti.

– Orice fel de bărbat îţi doreşti, răspunse el, şi crezu că o spusese cu toată seriozitatea.

– Vreau să ştiu, continuă ea, şi ochii ei îl sfredeliră. Vreau să ştiu dacă eşti genul de bărbat care crede în răzbunare.

El se pleoşti. Ea nu putea şti de ce; şi el se gândea iarăşi. *Nu* Linda. Probabil că Aaron o trimisese; nimic altceva nu se putuse întâmpla. Şi Edgar Sikes credea în răzbunare.

Oh, Doamne. Mâna ei îi făcea atâta plăcere. Ea mirosea atât de bine. Trecuse atât de mult timp. Se trase uşor înapoi, ca să-i vadă faţa.

– Da, răspunse.

În răzbunarea pe Aaron Tragon.

– Bine, zise ea, şi începu să-şi descheie bluza. Aaron vrea să faci un anumit lucru.

– Aaron...? întrebă prosteşte.

Dar ea îl întinsese pe spate în pat şi mâinile ei îi desfăceau cureaua cu o precizie îndelung exersată, iar sfârcul ei stâng era în gura lui. Şi nu se putea gândi decât la un singur lucru: *O să cred în Zâna Măseluţă, sau în Iepuraşul de Paşti, sau în dianetică... dar nu în Aaron Tragon. Dar Trish, Trish, tu nu trebuie să ştii asta! Niciodată!*

Ştia. Ruth îşi dădea seama că Aaron o ţinea pe Zodiac în urmă, lăsând-o pe ea să câştige. Camelii nu erau atât de iuţi cum erau caii, iar el era un călăreţ excelent, însă în momentul când ajunseră la jumătatea terenului arat ştia că avea să câştige.

Ştia! Ei bine, indiferent în ce consta mica lui glumă, avea de gând să obţină satisfacţie în cea mai mare măsură posibilă de pe urma victoriei ei. Avea să-l facă s-o ducă la una dintre petrecerile notorii de la Surferi, asta-i va cere. Avea să sosească acolo împreună cu el, la braţul lui...

– *Diiii!*

Ruth se uită în jur şi văzu că Aaron încetase brusc jocul, că o lăsa pe Zodiac în voia ei şi iapa şarja în forţă, cu capul aplecat, cu copitele săpând în sol şi smulgând bucăţi mari de pământ, cu el aplecat în şa, îmboldind-o iarăşi şi iarăşi.

Auzi un scâncet scurt, de spaimă, scăpându-i din gât. Tarzan păstră pentru o vreme conducerea, apoi Aaron zbură pe lângă ea tocmai când intrau în umbra crângului, şi pierdu.

Îl roti pe Tarzan, întorcându-l cu spatele, şi îl opri locului. Măcar atâta lucru – camelii îşi puteau schimba direcţia şi se puteau opri mai repede decât caii. Se lăsă să alunece din spinarea lui şi îl bătu pe bot, liniştindu-l, îi mângâie picioarele puternice din spate, care tremurau. Acesta se întinse şi se îndoi, lăsându-se în jos, în poziţia şezând. Culoarea spatelui începu să i se schimbe în locurile unde îl împestriţau petele de umbră.

Aaron se întoarse pe jos, ducând-o pe Zodiac de frâu.

– Ştii, spuse el, după părerea mea camelii vor fi realmente mai buni pentru vânătoare decât caii. Sunt mai flexibili în desişuri.

– Şi *aproape* tot atât de iuţi pe drum drept, completă Ruth.

Era foarte aproape de ea. Doamne, ea tremura din tot corpul. Nu era sigură că mai stătuseră vreodată la o distanţă atât de mică. Oricum, nu singuri.

El respira greu şi transpira. Sudoarea lui avea un miros foarte... masculin.

– Aşadar, zise ea, puţin speriată de propria îndrăzneală. Ce răsplată pretinzi?

El se aplecă, apropiindu-se mai mult, până când Ruth crezu că avea de gând s-o sărute. Îşi umezi buzele şi îşi dădu capul pe spate, iar când chipul lui ajunse la numai doi centimetri distanţă, îl auzi spunând:

– Vreau să mănânci ce-am adus.

Ea simţi cum îi cădea faţa, cum dezamăgirea îi înţepenea tot trupul.

Pe urmă el adăugă:

– Pentru început.

Pregătiră pătura de picnic. Aaron îi întinse rucsacul lui.

Ei îi tremurau mâinile. Se străduia atât de mult să facă totul perfect, să pună graţia unei dansatoare în cel mai neînsemnat gest. Dar fiecare parte a ei era mult prea conştientă că el o privea, fiecare centimetru din pielea ei era prea sensibil, simţea atingerea lui chiar şi atunci când îi despărţea un sfert de metru. Continuă să se mişte tot mai repede, în timp ce el îi tot reamintea, cu o infinită răbdare, că nu trebuia să se grăbească.

– Avem tot timpul din lume, îi spuse.

Ea aranjă farfuriile împachetate cu grijă, apoi hrana ambalată cu aceeaşi băgare de seamă şi toate ustensilele pregătite cu atenţie pentru transport.

– Încet, zise el. Trebuie să fii sigură că totul e la locul lui. Că totul se află exact acolo unde trebuie să fie.

Ruth dădu din cap, simțind o căldură febrilă.

Mâncară. Și nu trecu nici o clipă fără ca ochii lui să-i întâlnească pe ai ei, și ea ar fi vrut să țipe, ar fi vrut să azvârle mâncarea și să se arunce în brațele lui, să-i simtă buzele și mâinile și limba pe tot trupul, exact așa cum citise în cărți, cum văzuse în holouri, filmele holografice. Tânjea să facă același lucru pentru el. *Te rog, Doamne, te rog, îngăduie să fie aceasta clipa, acum, aici...*

Dar rugăciunile ei tăcute rămaseră fără răspuns. El continuă să se concentreze asupra mâncării, savurând-o tacticos și cu mare grijă, de parcă s-ar fi aflat la o petrecere.

Îi privi mâinile. Atât de mari și de puternice. Cu atâta siguranță în mișcări. Mâini ca ale lui puteau face orice, puteau lua orice și-ar fi dorit.

Se gândi că avea să moară.

Te rog...

– Scuză-mă, rupse el tăcerea, pentru prima oară după cinci minute agonizante.

Atinge...

– Vrei să-mi dai untul?

...-mă. Te iubesc atât de mult...

Ea dădu din cap fără vorbe, luă farfuriuța și i-o întinse. Mâna lui îi ieși în întâmpinare și degetele li se întâlniră.

Şi ochii. Şi Ruth cădea către el.

Şi apoi buzele.

Şi apoi sosi totul, fiecare clipă la care sperase, atât de încântător încât până şi durerea scurtă şi ascuţită cu care se strecură în ea nu făcu altceva decât să mărească impactul, pe când visul traversa spaţiul care îl despărţea de realitate. O experienţă feroce, tandră, cu râs şi plâns, devoratoare.

Buzele şi limba lui. Şi, Doamne, mâinile lui. Atât de blânde. Atât de puternice.

Mâini ca ale lui puteau face orice, puteau lua orice şi-ar fi dorit.

Se gândi că avea să moară.

Trish Chance se plictisea. Aaron avea un plan, *bineînţeles* că avea unul, dar *în clipa aceea* planul lui îi cerea să nu facă *nimic*... şi între timp erau captivi pe insulă, incapabili să ajungă pe continent, priviţi cu suspiciune, dar nevoiţi să fie politicoşi cu primii.

Trish părăsi baraca în care se afla centrul de comunicaţii cu un zâmbet larg. *Zâmbeşte şi iar zâmbeşte şi fii şmecheră*, se gândi. Nu trebuia să-şi petreacă tot timpul stând îmbufnată. Edgar era un elev pasionat – şi atât de recunoscător. Şi toată lumea era atât de surprinsă! Comul era într-o baracă din centru, adică în apropiere de locuinţele tuturor şi, dacă ea continua să-l viziteze pe Edgar, avea să afle toată lumea de pe insulă.

Zâmbetul îi păli când o văzu pe Carolyn McAndrews apropiindu-se, cu o privire care spunea că avea un scop. Femeia încercase s-o adopte pe Trish în zilele începuturilor, când nimeni nu era cu adevărat sigur cum ar fi trebuit crescuți copiii din eprubetă. Avea atunci zece ani și era nerăbdătoare să-și găsească o locuință permanentă în locul căminului de copii al comunității. Dar nu chiar *atât* de nerăbdătoare, și nu în casa *aceea*.

Și acum Carolyn venea spre ea.

– Trish! o strigă.

Ea își încetini pasul, își puse un zâmbet pe chip.

– Bună, Carolyn.

– Ai un minut ca să stăm de vorbă?

– Sigur că da. Ce s-a-ntâmplat?

Femeia așteptă până când trecură pe lângă ele Julia Hortha și Manny Halperin, agale și cu atenția absorbită de propria conversație. Apoi, când nu mai puteau fi auzite, spuse:

– Îmi pare rău că lucrurile n-au ieșit bine pentru *noi*, mai demult...

– A trecut multă vreme de atunci, Carolyn, și ai copiii tăi, de care trebuie să te ocupi. Nu te pot condamna fiindcă i-ai pus pe primul loc.

– I-am pus? Presupun că da. E din cauză că... trăiesc singură. Trish, cred că ai căzut în capcana unui... ei, a unui soi de rol.

– Un rol? făcu fata, sincer nedumerită. Ce rol?

– Tu și Edgar. Și, înainte de asta, Derik și Terry... ai fost prima lor femeie, un soi de Inițiatoare.

Ea chicoti.

– Cred că am ajuns așa ceva, da. Și Edgar. Zâmbetul îi deveni exotic și misterios. Adoptă un accent gros și evident fals. Îmi place să-i învăț pe tinerrhi arrhta iubirrhii.

Râse, apoi lăsă hohotul să se stingă când Carolyn nu i se alătură.

– Eu am făcut asta, Trish. M-am culcat cu orice bărbat care n-avea o parteneră. Cu nici unul dintre cei care aveau, sau cel puțin despre care știam că au, dar au fost o mulțime de bărbați. Și uite ce s-a ales de mine.

Tânăra ridică din umeri, fiindcă înțelesul îi scăpa realmente.

– Sunt singură.

– Cum adică singură? Toată lumea te place.

Nimeni nu ascultă ce spui, se gândi, *dar cine ar vrea... Zâmbește și iar zâmbește...*

– Ești una dintre eroinele Războaielor Grendelice, Carolyn și caii.

– Trish, toți bărbații voiau să se culce cu mine, dar nici unul nu era dornic să coborâm împreună pe cataracte. Acum îmbătrânesc și nimeni nu vrea să trăiască alături de mine.

Înțelese dintr-odată. *Probabil se crede mama mea.*

– Oh, asta era. Nu e ceea ce-mi doresc eu.

Cealaltă o apucă de braţ. Trish se uită la mâna ei şi se hotărî să i-o lase acolo.

– E rău să fii singură. Nu vrei să aparţii cuiva? Să ai pe cineva care-ţi aparţine? Tu n-ai nimic altceva decât relaţii întâmplătoare...

Îi râse în faţă.

– Într-o lume cu mai puţin de cinci sute de oameni, nu există relaţii întâmplătoare. Suntem *cu toţii* o familie.

– Imaginează-ţi că eşti singură, fără nici un protector, la vârsta mea, insistă Carolyn.

Lui Trish nu-i venea să creadă.

– Protector? De ce să mă protejeze? Crezi c-o să mor de foame în zăpadă fără un bărbat care să-mi poarte de grijă? Pe Avalon nu moare nimeni de foame. Nimeni nu duce lipsă de nimic. Şi sunt mai robustă decât par, cucoană. Sunt mai puternică decât aproape toţi bărbaţii de aici – iar ei nu sunt nicidecum mai buni decât femeile la vânătoare, la muncă sau la orice altceva. N-ai auzit? A apărut ceva numit Revoluţia Industrială. Asta ne face egali, asta şi puştile antigrendeli ale lui Zack Moskowitz. Şi mai există şi controlul naşterilor. Poate mama ta a omis să-ţi vorbească despre el.

Femeia zâmbi, dar nu era un zâmbet subţire, ci unul de o sinceră căldură.

– Ai fi surprinsă dacă ai şti ce mi-a spus mama. Şi, dragă Trish, eu şi sora mea chiar ne-am câştigat

locurile în expediția asta, fără să-i datorăm nici cât negru sub unghie unui bărbat!

– Asta-i ideea. Acum trebuie să plec.

– Nu, stai, e important. Trish... e cumplit să fii singur...

– E cumplit și să ai gheață în cap, ripostă ea, având aerul că era gata să plece.

Carolyn i se puse în drum, dar știa că marcase un punct și simți pentru prima oară umbra vagă a unei remușcări. Și-o scoase din minte. *Cu ce drept îmi ține prelegeri despre morală?*

– Se pare că nu prea știu cum să-ți explic. Știu că toată lumea mă consideră isterică, dar despre asta sunt de spus mai multe decât crezi, rosti, și se strădui să-și caute cuvintele. Uneori isteria n-are nimic de-a face cu cristalele din creier.

Schimbarea subiectului, ori schimbarea tacticii.

– Sigur, poți să devii isteric din cauza unei spaime. De la ce ți s-a tras? De la febra grendelilor? Se pare că i-a afectat pe toți ceilalți.

– Nu, n-au fost grendelii. A fost îngrozitor și atunci, dar... s-a întâmplat mai devreme, Trish. Când a ieșit Ernst din somnul criogenic și era i-idiot, și abia dacă-și mai aducea aminte de m-mine. Și vechii mei prieteni cădeau morți în jurul meu. S-a dovedit că jumătate dintre noi eram vătămați și că nu puteam fi siguri în privința celorlalți... Era instabilitatea hibernării. Gheață în creierii noștri, așa am spus noi. Încercam să fim politicoși!

Privirea i se defocaliză, de parcă ar fi uitat că vorbea cu cineva.

– Încercam să fim politicoşi...

Trish mai auzise asta, de prea multe ori. Nu era insultător, era jalnic şi de-a dreptul plictisitor.

– Scuză-mă, zise, făcându-şi loc pe lângă femeia mai vârstnică. Sunt aproape sigură că am ceva de făcut, altceva.

– Încerc să te ajut. Te joci cu ceva pe care nu-l înţelegi.

– Iar tu-l înţelegi?

– Mai bine decât tine.

– Mă îndoiesc, Carolyn.

– Ştiu că ai dubii. Când eram de vârsta ta, şi eu eram sigură că ştiu totul.

– Şi nu ştiai?

– Sigur că nu.

– Dar se întâmpla pe Pământ. Am văzut câteva dintre dramele vechi de-acolo. O dată m-am uitat şaizeci de ore la serialul *Spitalul de urgenţă!* Asta a fost pe Pământ, iar aici suntem pe Avalon, şi viaţa nu mai e aşa!

Femeia râse.

– N-a fost niciodată aşa, dar nu contează. Trish, eu ştiu un singur lucru. Bărbaţii şi femeile nu privesc sexul în acelaşi fel, şi lucrul ăsta e înscris în creierii noştri. Nu-l poţi ignora fiindcă aşa vrei tu. Trish, eu *ştiu*.

– Atunci presupun că va trebui să descopăr, nu? Scuză-mă...

Plecă atingând-o în treacăt şi se îndepărtă cu paşi repezi, prea repezi pentru a putea fi ajunsă de cea-laltă, dacă nu o lua la fugă.

În urma ei, Carolyn continuă să vorbească singură:

– Am făcut un salt de ani-lumină printre stele, întregul univers ne aparţinea, ne aştepta să-l luăm în stăpânire, şi totul a ieşit pe dos. Gheaţă în creie-rii noştri...

– Mai vreţi legume? întrebă Mary Ann, cu prea multă vioiciune.

Un zâmbet radios, formidabil, îi lucise pe faţă pe durata întregii vizite. Numai când îşi găsea o ocupa-ţie îi cădea, înlocuit de masca sinceră a concentrării.

Îşi servea familia, foindu-se de colo-colo, ca şi cum munca ar fi fost singurul lucru care stătea între ea şi osânda veşnică. Mişcările ei neîntrerupte erau, în sine, un motiv de iritare pentru Jessica.

– Mamă, te rog. Lasă-mă să te-ajut.

Mary Ann se întoarse spre ea, cu expresia feţei limpede şi dură ca diamantul, şi tot atât de lipsită de emoţii.

– Nu. Nu, draga mea. Cred c-ai făcut destul, nu-i aşa?

Cadmann stătea lângă Justin. Fără s-o fi spus nimeni prin cuvinte explicite, în casa lor se trăsese o linie.

– Am fost mai devreme în arboretum, zise el. Am observat că o parte dintre tulpinile cactușilor sunt rupte.

Jessica ridică din umeri.

– Știi ceva despre asta?

– Nu în mod deosebit, răspunse ea, evitându-i privirea.

– Mi s-a spus că din frunzele lor se poate prepara un halucinogen puternic.

– Serios?

– Da. Katya a explicat la un moment dat. Cred că Aaron e adevăratul expert.

Justin simți un nod în stomac. În ultimele săptămâni, subiectul fusese abordat într-o duzină de moduri diferite.

Sylvia era foarte tăcută. Politicoasă, dar fermă, Mary Ann o lăsase în afara majorității îndatoririlor din bucătărie. Zâmbi și se răsuci, aducând pe masă farfurioare cu biscuiți și chifle și un curcan sălbatic întreg. Muncise încă de dimineață să pregătească totul și probabil că avea să strângă masa, să spele vasele și să facă ordine până după miezul nopții. Probabil că pe urmă se va prăbuși, epuizată, în patul ei larg, ca să adoarmă plângând. Justin ar fi vrut să-i aline suferința, dar nu putea. Nimeni nu putea. Cadmann nu mai dormise în camera ei de la înmormântare.

După bucățile aburinde de plăcintă cu mere franțuzească, Jessica se scuză și plecă spre camera de baie pentru oaspeți.

– E plăcut să vă am aici, zise Cadmann zâmbind.

– E valabil și pentru mine, adăugă Sylvia, apoi se întrerupse. Tensiunile nervoase au urmări...

Justin expiră prelung, posomorât.

– În momentul de față, Surferi e divizat de-a binelea. *Kaffeeklatsch*-ul lui Aaron a întins coarda destul de tare. O droaie de nemulțumiri.

– Vor trece peste ele, spuse tatăl lui.

– După părerea lor, eu am fraternizat cu inamicul.

Cadmann râse. Își îndesă tutunul în pipă, o aprinse și trase lung din ea. Apoi suflă pe îndelete fumul aromat.

– Fiecare hotărăște pentru sine însuși, făcu el.

– Cu excepția sensului sugerat de Aaron: n-am hotărât noi să venim aici și nu avem unde altundeva să ne ducem. Ca urmare, contractul social implicit al lui John Locke nu se aplică de fapt în cazul nostru, nu-i așa?

Bărbatul chicoti.

– Ai studiat iarăși. Un fiu educat e un ghimpe în coastă, zise, și lovi ușurel trabucul de marginea scrumierei, iar fața lui amplă, arsă de soare, se încreți de exasperare. Unde e fata asta?

Jessica reapăru, aproape ca la comandă. Le adresă un zâmbet nesigur.

– Ei, a fost minunat. Dacă nu mă înşel, aud Ţânţarul lui Aaron.

Mary Ann se ivi în uşa bucătăriei, cu şorţul fâlfâind.

– Vizita ta a fost o surpriză plăcută. Ne-ar plăcea să se întâmple mai des.

– Eşti bine-venită oricând, se amestecă Sylvia.

Mary Ann se uită pe fereastra sufrageriei, o suprafaţă vastă, orientată spre nord, de dreptun-ghiuri de plastic transparente, montate astfel încât îmbinările nu erau vizibile. Norii erau acum mai întunecaţi şi primele picături de ploaie împroşcau plasticul.

– Eşti sigură că nu vreţi să rămâneţi peste noapte? Furtuna pare periculoasă.

Cadmann dădu din cap.

– Cassandra spune că e o furtună puternică. Prima din anotimpul ăsta. Avem întotdeauna o cameră liberă. Baraca muncitorilor e liberă, dacă tu şi Aaron preferaţi intimitatea.

– Nu, mulţumesc, spuse, şi îşi înfăşură un şal de lână în jurul umerilor. Justin, eşti sigur că vrei să rămâi?

– Da, făcu el, încuviinţând şi din cap.

O răceală categorică. Cadmann se gândi că ea era pe punctul de a spune ceva, dar, în ultimul moment, se mulţumi să zâmbească.

Uşa se deschise şi apăru uriaşul Aaron, încadrat de cerul înnourat, din ce în ce mai întunecos.

Îmbătrânise de la întoarcerea de pe continent. Ultimele rămăşiţe ale caracterului lui adolescentin dispăruseră, înlocuite de ceva vast, impenetrabil.

– Cadmann, zise el.

– Aaron.

Îşi strânseră mâinile cu putere. Ochii tânărului erau ca de gheaţă. Până atunci, Cadmann ştiuse întotdeauna cine locuia acolo, în spatele irisurilor albastre. Acum nu mai ştia. Din când în când se întreba dacă ştiuse vreodată.

– Eşti gata de plecare?

Jessica dădu din cap.

Aaron sărută mâna lui Mary Ann şi o mai reţinu o clipă, privind-o în ochi de parcă ar fi încercat să înfiripe o anume legătură.

Şi plecară.

Ţânţarul se înălţă către cerul de un portocaliu întunecat. Tau Ceti era lângă orizont şi noaptea avea să se lase în următoarele câteva minute.

– L-ai plasat? întrebă Aaron.

Mâinile lui mari, pătrăţoase, acţionau calme şi sigure comenzile.

– Da. O să se declanşeze peste... zise ea, şi se uită la ceas. Optsprezece minute.

– Îmi place când ajunge un plan la bun sfârşit, ţie nu?

Jessica păstră tăcerea.

Ţânţarul se năpusti spre colonie.

Chaka văzu faţa lui Edgar luminându-se când dădu cu ochii de Trish Chance. Se simţi de parcă el însuşi se găsea în umbra ei. Zâmbi şi ridică un săculeţ.

– Şi cafea, spuse.

– Excelent, făcu Edgar, şi îi conduse înăuntru cu o bunăvoinţă ezitantă.

Când îşi întoarse capul, Trish mimă o ridicare din umeri către Chaka. Oare Edgar se amăgea c-aveau s-o facă pe dihania cu două spinări în momentele acela critice?

Puţin probabil. Aaron ordonase o furtună şi o pusese în sarcina lui Edgar.

– Eu sunt aici pentru cazul în care ceva nu merge bine. Dacă operaţiunea „Furtul Dragonului" trebuie anulată, sunt unul dintre puţinii care pot ordona aşa ceva. Ai o priză?

– Acolo.

Chaka scoase cafeaua neagră, bine prăjită şi fin măcinată, un termos cu lapte, ceşti şi un expresor cu aburi, pe care îl puse în priză. Măsură cantităţile de apă şi de cafea şi porni aparatul. Edgar Sikes nu făcea parte din *kaffeeklatsch*, nu mai mult decât Ruth Moskowitz, dar amândoi gustaseră băutura. Tradiţiile străvechi spuneau că un expert solitar trebuie să consume cofeină. Iar Aaron respecta din când în când o astfel de tradiţie, i se părea amuzant.

Trish mângâia ceafa şi umerii lui Edgar, poate flirtând, dar îi făcea şi un masaj al naibii de bun.

Chaka simțise atingerea ei magică. Fata se retrase cu un pas când Edgar se întinse, în stilul unui yoghin.

– Arată bine, spuse ea.

– Nu aveai probleme cu spatele? întrebă Chaka.

– Fractură. S-a vindecat destul de bine. Toshiro m-a învățat câteva exerciții yoga.

Edgar se așeză și accesă o hologramă, ceva abstract, după toate aparențele... imaginea unui uragan, în infraroșu, văzută de pe *Geographic*. O transmiseră către Societatea National Geographic de pe Pământ, o înregistrare a unei furtuni majore de pe o altă planetă.

– Asta e de anul trecut. O s-o fac ceva mai animată. Chaka, sunt pregătit oricând pentru fluidul magic.

Cafeaua începea să curgă. Chaka umplu cești cu lapte. *Toshiro e un tip de treabă, se gândea el. Mă învață karate...* Dar nu i-ar fi destăinuit niciodată lui Edgar, iar dacă ar fi vorbit de față cu Trish ea i-ar fi povestit lui Aaron.

Multe lucruri care îl implicau pe Aaron rămâneau nerostite. *Pe planetă nu există nimeni mai puternic decât el, cu excepția Micului Chaka Mubutu. Așa că, atunci când o să mergem pe continent, eu o să car vasul pentru gătit. Dacă o să ne atace un grendel, ultimul om care o să folosească o armă o să fie Micul Chaka. Cineva va trebui să mă protejeze... cineva ca Aaron Tragon. Micul Chaka nu intră în competiție.*

Micul Chaka nu știe să lupte.

Jetul de aburi vui ca un avion de luptă. Trish sări în sus: spatele ei era dintr-odată blindat, ca al unui tatu, și se întoarse cu o privire sâcâită. Lui Chaka îi plăcea să facă asta... dar Edgar nici măcar nu tresări. Când avu ocazia să-și ridice privirea, îl văzu plimbând un vârtej de nori pe harta Avalonului.

– Vrem să fie acolo unde oamenii n-o pot vedea, spuse el. Sau unde nu-și pot da seama că e acolo. Dar extremitatea, aici, asta o să creeze o perturbație în jurul lui *Robor*. O să-i ascuțim puțin brațul... acolo... se potrivește cu previziunile Cassandrei. Iar așa se vede din Surferi.

Surferi se făcea fărâme. Orice mai ușor decât o fortăreață dispăruse deja, sfărâmăturile pluteau pe valurile uriașe sau zburau prin aer.

– Vă place? Iată și vederea din ciudățenia de casă a lui Cadmann... Nu, își vor da seama că nu e acolo. OK. Ia priviți.

Avea vârtejul în imaginea de pe orbită. Îl înclină puțin către est, apoi îl contractă. Înapoi la Ciudățenia lui Cadmann...

– Și asta se potrivește cu predicția Cassandrei, făcută în baza informațiilor furnizate de mine. Chaka, Aaron se agită prea mult. Aici e partea ușoară.

– Să fiu a naibii, făcu Trish. Ești într-adevăr foarte bun.

Edgar se umflă în pene. Era, și toată lumea știa, iar în clipa aceea avea altceva în plină desfășurare.

Probabil că Trish îl socotea pe Edgar Sikes neimportant. Chaka cunoştea stilul ei, care consta în dominare. Dar, acolo şi atunci, Edgar Sikes nu era un nătăfleţ, un simplu ornament pentru o femeie. Era vrăjitorul lui Aaron Tragon, iar un vrăjitor e un slujitor periculos.

– Hei, Chaka? Ştii că există un crab care trăieşte în vârful copacilor coamă-de-cal?

– Sigur că da.

– Mă întrebam de ce nu i-au mâncat grendelii pe toţi.

– Grendelii nu *urcă* niciodată în copacii coamă-de-cal înalţi. I-au doborât pe cei mai mici şi i-au mâncat. Tot ce trăia în vârful celor înalţi s-ar putea să fi supravieţuit. Ăştia au reuşit. Tata i-a studiat. Se înmulţesc atrăgând atenţia pterodonilor, care văd o pradă mişcându-se în vârful unui copac coamă-de-cal, se năpustesc, şi ouăle aderă la picioarele lor.

Degetele lui Edgar continuau să modeleze forma uraganului.

– Spatele meu mi-a adus aminte de ei. Momentul când eu şi Aaron ne-am urcat în copacul ăla. Ne-am luat la întrecere. Eu eram gata să câştig. Tocmai ajunsesem în vârf şi ceva cu dinţi s-a repezit drept la ochii mei. Am căzut chiar pe lângă Aaron.

Privi uraganul urlând în faţa hangarelor. Dădu din cap pentru sine însuşi. Continuă:

– Am avut nevoie de mult timp să mă vindec. Cassandra încă mai reînvăţa practici medicale pierdute

în timpul incendiului lui Greg. Trish, Chaka, asta ar trebui să rezolve problema, şi e programată să ruleze. O să fiu de serviciu tot timpul.

– Atunci am face bine să trecem la treabă, spuse Chaka. Poftim. Îi făcuse lui Edgar un al doilea cappuccino.

Trish i-l puse alături şi îl sărută. Chaka îi privi o vreme, apoi părăsi încăperea.

17

FURTUNA LUI EDGAR

Regele însă, acoperindu-şi faţa, striga tare: „Abesalom, Abesalom, fiul meu!"

Dar venind Ioab la rege în casă, a zis: „Tu astăzi ai umplut de ruşine pe toate slugile tale care au izbăvit acum viaţa ta.

Tu iubeşti pe cei ce te urăsc şi pe cei ce te iubesc îi urăşti."

II Regi 19: 4-6[1]

Hendrick Sills se cutremură văzând, în imaginea oferită de Cassandra, furtuna care se apropia. Era o trombă de coşmar în roşu şi negru, cu zone de presiune şi fronturi reci, coborând dinspre nord. Peste câteva ore avea să lovească insula, cea mai cumplită furtună din ultimul deceniu.

---

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1997 (n. tr.).

Valoarea indicată de barometrul de la bord încă nu scăzuse prea mult, dar stropii mari de ploaie se izbeau de parbriz, împroşcându-l. Dirijabilul era bine ancorat şi el făcu o ultimă verificare a tuturor compartimentelor. Asigură-te că toată aparatura e protejată, verifică de trei ori cablurile de amarare, apoi fugi la adăpost.

Toshiro Tanaka se căţără vioi pe scara cromată care lega puntea de comandă de cală. Salută pe jumătate în glumă.

– Suntem în siguranţă, domnule, spuse el.

Bun băiat. Erau într-adevăr copii buni cu toţii. Păcat că Zack intrase atât de tare în ei, dar o făcuse pentru binele lor.

– Perfect, răspunse. Eu mă întorc în tabără înainte de a începe furtuna. Probabil că nu vrei să rămâi la bord – n-o să fie amuzant când o se-nteţească vântul.

– Am înţeles.

Hendrick îl lăsă pe Toshiro în sala de comandă şi coborî pe puntea principală. Se opri la uşă, încercând să-şi amintească dacă era ceva, orice, pe care trebuia să-l facă şi îl lăsase nefăcut. Avea senzaţia că rămăsese *ceva*. Dar nu reuşea să-i spună pe nume.

Oh, bine...

Coborî pasarela. Imensul trup reptilian al lui *Robor* se contura ameninţător deasupra lui. Norii se adunau, dar încă nu arătau a furtună de coşmar.

În privința asta nu puteai fi niciodată sigur. Era mai bine să ai încredere în Cassandra.

Sări în Țânțarul său și îi tură motorul, răsucindu-se în timpul ascensiunii spre cerul tot mai întunecat. Se avântă către munți, trecând în goană prin pasuri și ghidându-se, pe rând, după toate stațiile radio de orientare. În ciuda senzației stranii pe care i-o crea avertizarea de furtună, aerul *era* învolburat. Nu-și dorea să aibă un accident.

La depozitul principal de provizii nu exista nici un paznic. Nu era necesar. Tehnic vorbind, nimeni din tabără nu era însărcinat să stea undeva de pază.

Dar, pe de altă parte...

Cu douăzeci de ani în urmă, Cadmann Weyland luase câini, provizii și un Țânțar și începuse să-și construiască propria tabără pe Faleză. Cu alte două ocazii, alții îi urmaseră exemplul, apucându-se să construiască ramificații ale coloniei sus, în munții din est, fără o aprobare oficială. Toate cele trei incidente fuseseră urmările unor dezacorduri, certuri și vorbe grele din Camelot. Nativii stelari erau cu siguranță supărați și existau precedente în ceea ce privea, ei bine, rechizițiile făcute de persoane independente.

Așa că nu era nicidecum neobișnuit să-i găsești seara pe nativii tereștri ocupați cu o serie de îndatoriri speciale în preajma țarcurilor cu vite, a

platformelor de asolizare, a depozitului central de provizii...

În ziua aceea, paiul scurt fusese tras de Carolyn McAndrews.

Număra cutiile cu struguri Concord aduși de pe pantele abrupte din est.

Auzi un zgomot în spatele ei și se întoarse. Magazia era în întuneric și își atinse un buton de pe centură, aprinzând luminile.

– Zack? Tu ești?

Guvernatorul trecuse pe acolo cu două ore mai devreme, pentru un schimb înăcrit de opinii. Fusese irascibil, încăpățânat și absurd, așteptând ieri rezultatele calculelor de mâine.

– Zack? strigă ea. Știi, n-o să grăbești lucrurile dacă mă sâcâi din două în două minute.

Nici un răspuns.

Porni de-a lungul coridorului îngust. Putea să *jure* că auzise ceva acolo. Tabăra era relativ tăcută, oamenii se pregăteau pentru activitățile serii. Auzea ploaia începând să răpăie pe acoperiș, și vântul se întețea. O vreme foarte potrivită ca să-ți întinzi picioarele în fața focului și...

Dintre umbrele din lungul coridorului se detașă una, umbra măruntă a unei femei, și Carolyn fu cuprinsă cu repeziciune de o bucurie neașteptată.

– Ruth! Ce te-aduce aici?

Fata zâmbi, ezitând. Într-un anume fel, era schimbată. Remarcase cu o săptămână înainte. Mergea

oarecum altfel, își pieptăna părul cu mai multă grijă. Observase și Rachel, era sigură, dar nu discutaseră despre asta. Carolyn nu avea nici un dubiu în privința semnificației indiciilor trădătoare și îi venea greu să-și rețină un zâmbet.

Bine-ai venit de partea cealaltă, scumpo. Cine-a fost? S-a purtat frumos cu tine?

– Bună, Ruth. De ce ai nevoie? S-au copt fructele de avocado...

– Îmi cer scuze, spuse ea.

Expresia feței i se schimbase. Zâmbetul fusese o mască. Acum se vedeau părerile de rău și spaima – și ceva în plus. Excitarea.

Carolyn nu avu timp de gândire decât o secundă: *Ruth?*

Pe urmă lumina îi explodă în spatele ochilor. Durere, atât de bruscă încât abia dacă avu timp s-o înregistreze înainte de a se prăbuși pe-o parte, lipsită de cunoștință.

Trish lăsă să cadă pușca antigrendeli. Ieși din ascunzătoare și se uită la Carolyn cu ochi reci, în care nu era nici o umbră de îngrijorare. O oră de somn și avea să fie ca nouă. Încărcătura electrică a săgeților fusese reglată cu foarte mare atenție.

Ruth stătea acolo, cu mâinile strâns încleștate. Părea albă ca o stafie.

– Te-ai descurcat bine, scumpo, îi zise Trish. Foarte bine.

Fluieră scurt, pe o notă joasă. Micul Chaka și Derik ieșiră din întuneric. Primul se aplecă, o rostogoli pe Carolyn, scoțând-o din poziția contorsionată, și îi împinse geanta sub cap. Se uită la Ruth, dând să spună ceva, dar în loc de asta trecu la treabă.

În următoarele câteva minute rostiră puține cuvinte, deși făcură multe.

Hendrick se învârtea printr-una dintre ultimele trecători când întrezări ceva care venea din tabăra principală, îndreptându-se spre nord. Doi Țânțari, uniți pentru a transporta o povară, cărând un soi de palet. Părea greu.

Dispărură în întuneric înainte de a apuca să vadă mai mult.

Porni stația radio.

– Salut. Aici Țânțarul XI. Țânțar...

Le verifică identitățile pe afișajul tabloului de bord. Erau Țânțarii VIII și XII. VIII era înregistrat ca fiind în folosința puștanilor din Surferi, iar celălalt îi aparținea taberei principale. Simți o vagă curiozitate.

– Ați face bine să vă adăpostiți. Furtuna pare una urâtă.

Îi răspunse vocea lui Aaron Tragon.

– Mulțumim pentru avertizare. Vom ajunge la sol în douăzeci de minute. Ne vedem după ce se termină beleaua asta.

– Înţeles şi terminat.

Hendrick îşi continuă drumul spre tabără.

Carlos Martinez intră, în treacăt, în centrul principal de comunicaţii. Îl ştia pe Edgar Sikes singur de serviciu, şi asta îl deranja. Băiatul devenise mai introvertit după moartea tatălui său. Avea tendinţa să-şi piardă tot mai mult timp la Surferi şi poate că vorbea mai puţin cu primii. Dar marea schimbare era că devenise cu desăvârşire dependent de muncă. Se afunda în îndatoririle slujbei de parcă ar fi fost singura lui salvare. Iar cea mai mare parte a centrului de comunicaţii putea fi controlată de un singur operator eficace, aşa că îşi petecea o exagerat de mare parte a timpului singur.

Carlos rămase în cadrul uşii, privind ecranele care afişau imagini primite de la diverşi sateliţi. Carcasa scheletică a navei *Geographic* plutea cu puţin deasupra ceţii albăstrui din atmosfera superioară a Avalonului. Dintr-un alt unghi, Tau Ceti tocmai se scufunda sub orizont.

O altă imagine era o aglomerare de nori de furtună, învârtejindu-se la mică distanţă de peninsulă. Era aproape de dimensiunile unui uragan, probabil furtuna deceniului.

Deocamdată apăruseră numai câteva picături de ploaie.

– Edgar? făcu el, cu voce scăzută. *Muchacho*, nu tragi ceva cam prea mult de tine?

Băiatul se răsuci atât de repede încât aproape sări în sus.

– Carlos! Fă să-i stea omului inima în piept, de ce nu?

Bărbatul chicoti. Era clar că băiatul muncea prea mult. Dar de ce atâta irascibilitate? Pe de altă parte, când se apropia o furtună *atât* de puternică, nervozitatea era ușor de înțeles.

– Pe coastă e totul bine fixat? Valurile ar putea deveni destul de vijelioase.

– Suntem OK. Putem trage totul pe dealuri dacă e vreo problemă.

Carlos dădu din cap.

– Avem o transmisie în direct de la Surferi?

– Păi, da, dar ei o cenzurează. Nativii stelari au secretele lor, *tio* Carlos. Ne vor anunța dacă au vreun necaz.

Încuviință din cap și în mod obișnuit ar fi abandonat subiectul dacă n-ar existat ceva care îl sâcâia, solicitându-i atenția. Și ce era?

– Dar *Robor*? Asta e responsabilitatea noastră, nu a lor.

Edgar schimbă imaginea, aducând-o pe ecran pe aceea primită de la paza de coastă. Ploaia cădea în rafale pe plajă. Robor părea să fie în siguranță și, în vederea nocturnă, corpul său masiv și întu-necat de dragon se legăna greoi în vântul tot mai puternic. Ușa laterală se deschise și un bărbat coborî pasarela în goană. Hendrick Sills. Carlos ridică din umeri.

– Bine, *amigo*, dacă eşti fericit aşa, atunci presupun că noi suntem încântaţi să te lăsăm aici. Când ai intrat în schimb?

– Pe la cinci dimineaţa.

– Lungă zi.

Ah, *mirosul* era cel care îl tot trăgea de mânecă.

– Îmi place munca asta.

– Merge mai bine cu cafea, nu?

– Tu ar trebui să ştii, *tio* Carlos.

El dădu din cap.

– Ne vedem mai târziu.

Ieşi din bungalow. Odată ajuns afară, privi cerul. Ploua mocnit, dar nu atât de tare ca pe plajă. Îşi potrivi mai bine gulerul.

Probabil că Hendrick era mult mai imun la ploaie decât el, se gândi. Nu-şi ridicase gulerul când cobora pasarela, ieşind de la adăpostul lui *Robor*.

O porni înapoi, către studioul lui, cu gândurile deja alunecându-i la lucrările care îl aşteptau. Se întrebă de unde făcea Edgar rost de cafea. Chiar dacă ar fi fost în formă pentru drumeţii, ceea ce ar fi fost bine, fusese totuşi prea ocupat...

Zumzetul gros al unui Ţânţar coborî asupra sa. Se opri, se uită spre cer şi lăsă ploaia să-i cadă în ochii deschişi. Clipi.

Îşi coborî din nou privirea, către clădirile din jur, către umbrele lor contopite cu...

Umbrele. Umbra lui *Robor* era mai întunecată decât noaptea din jur și se întindea pe pământ de parcă Tau Ceti n-ar fi dispărut încă sub orizont.

Dar apusese. Era lipsit de sens.

Țânțarul coborâse. Voia să-l întrebe pe pilot despre vremea de pe coastă. Parcursese două treimi din distanța până la platoul de asolizare când îl întâlni pe Hendrick Sills venind din sens opus.

Clipi. N-avea cum naiba să...

– Hendrick, spuse el, în loc de salut, ridicând brațul. Când ai plecat de pe plajă?

– Să fie douăzeci de minute? răspunse el, ștergându-și apa din ochi. De ce?

La apus. Încă mai era lumină. Ceea ce explica umbra. Dar imaginea era mai întunecată, așadar Edgar o falsificase.

– Acolo ploua?

– Nu cine știe ce. Câteva picături.

Pe ecran turna cu găleata. În capul lui Carlos, alarmele sunau în cascadă.

– Ceva nu e în ordine Era ceva neobișnuit pe plajă? Sau în privința lui *Robor?*

– Nimic. E ancorat de minune, răspunse, apoi căzu o clipă pe gânduri. Am văzut doi Țânțari zburând către plajă. Cărau ceva greu. Mi s-a părut oare cum ciudat, ținând cont că vine furtuna.

– Una urâtă, adăugă prevăzător Carlos.

– Așa se presupune.

Parcă la comandă, ploaia se domoli.

– Hai la magazia centrală, să vedem ce naiba e atât de important.

Carolyn McAndrews reușise să se ridice, sprijinindu-se pe palme și pe genunchi. Scutura din cap ca un câine mare, bolnav.

– *Mierda*, făcu Carlos. Declanșează alarma.

– Ruth mm, vorbi Carolyn. Vraiște. Îmi pare rău.

Capul îi căzu și încercă să vomite.

Ploaia se înteți în timp ce Carlos traversa tabăra în fugă. Alarmele sunau și coloniștii se revărsau din case.

– Cineva a jefuit Proviziile! strigă el, alergând înapoi, către centrul de comunicații. Duceți-vă acolo! Ajutați-o pe Carolyn!

Mintea îi zumzăia. Cine? De ce? Iisuse... ce se petrecea?

Ajunse la centru în alte douăzeci de secunde. Edgar îi văzu fața și își întoarse scaunul cu spatele la ecran, cu buzele strângându-i-se într-un fluierat nefericit.

Carlos îl înșfăcă pe băiatul durduliu de cămașă și îl săltă de pe scaun, rotindu-l în loc și izbindu-l de perete.

– Ce naiba ai făcut?

Buzele lui Edgar se mișcară fără să scoată nici un sunet. Bărbatul îl lovi destul de tare cu pumnul drept, chiar în centrul gurii mici, cu buze grăsulii.

Edgar şi le linse. Aşteptă, părând c-o făcea cu politeţe, să vadă dacă avea să mai primească o altă lovitură. Carlos dădu oarecum înapoi.

– Ceva mi-a ucis tatăl, şi pe Linda. Voi, nativii tereştri, aţi încercat să-i luaţi urma cu jocuri pe computer. Indiferent ce-ar fi, nu poate ajunge la voi de pe continent, aşa că totul e foarte, foarte sigur, dar trebuie să ai gheaţă în cap ca să-ţi imaginezi că poţi...

– Ne străduim!

– Crezi că te pricepi la computere mai bine decât mine, *tio* Carlos?

– Nu-mi mai spune *unchiule*. Nu, nu cred.

– Joe Sikes şi Linda Weyland sunt tot morţi. Indiferent ce i-o fi ucis e tot în libertate. Nu-l puteţi găsi jucându-vă pe computer. Aveţi nevoie de informaţii.

– Iisuse, rosti el, şi îşi şterse apa de pe faţă şi apăsă pe consola de comunicare. Cassandra.

– Da, Carlos.

– Fă-mi legătura cu Cadmann.

– Pe frecvenţa lui sunt interferenţe.

– Ce presupui?

– Origine artificială. Se pare c-a bruiat-o cineva în mod intenţionat.

– *Cabron!* strigă el.

Sângele ţâşni bolborosind din nasul lui Edgar, dar în ochi i se citea o adevărată provocare. Reuşise. Geniul nebun simulase o blestemăţie de furtună, o suprapusese peste imaginea măturată de ploaie a lui *Robor*. Proviziile fuseseră furate şi linia de comunicare

cu Cadmann întreruptă. Se pierduse timp prețios. Ce altceva mai puseseră la cale?

– *Dios mio*. Îl fură pe *Robor* să se-ntoarcă pe continent, nu-i așa? Nu-i așa, răhățelule?

Edgar nu răspunse. *Ceva* trebuia să treacă prin armura băiatului.

– Ai câștigat întoarcerea pe continent pentru Aaron Tragon!

Poate cu asta nimerise ținta.

– Oooh, nu, făcu Edgar, și se opri.

Zack și Harry Siep apărură în cadrul ușii.

– Ce se petrece? întrebă primul, uitându-se la băiat.

– Vă povestește el, zise Carlos. Spune-le totul, *bizquerno*, sau îți sparg toate oscioarele din căpățână. Mă duc după Cadmann.

Carlos sări în Țânțarul III, apăsă pe buton – și nu se întâmplă nimic.

Coborî dintr-o săritură și încercă Țânțarul I. Nimic. Sabotaseră Țânțarii. Își azvârli capul pe spate și își urlă frustrarea către nori.

Așteaptă. Hendrick abia se întorsese. Era puțin probabil ca sabotorii să fi avut timp să strice autogirul. Își atinse gulerul.

– Hendrick. Ce număr are Țânțarul tău?

Urmă un moment de pauză, timp în care Cassandra direcționă convorbirea, apoi se auzi răspunsul:

– XI. Ce se-ntâmplă aici?

– Avem necazuri mari, asta e. Alcătuiți o poteră. Reiau legătura în zece minute.

Carlos străbătu în goană hangarul Țânțarilor și îl găsi pe XI. Apăsă butonul și murmură o scurtă rugăciune de mulțumire când motorul tuși, prinzând viață. Rulă, traversând hangarul, îl tură, accelerând pe-a lungul celor zece metri de pistă pavată și decolă.

Își șterse fruntea, însă de data asta nu mai era apă de ploaie, era sudoare. De unde provenea blocada radio?

– Alo, Cadmann. Răspunde, Cadmann.

Nimic. Nici o replică.

– Chem centrul de comandă. Mă auziți?

– Tare și clar. Care e problema?

– Problema e că interferența asta, orice o fi fiind ea, se află la terminalul lui Cadmann.

Câștigase altitudine și fu nevoit să coboare în picaj către Faleză, trimițând acul indicatorului pe roșu. Motorul nu avusese timp să se răcească. Hendrick abia adusese Țânțarul. Se ridică deasupra marginii Falezei și coborî ceva mai încolo de centrul platformei de asolizare a autogirelor. Sări jos și parcurse jumătate din distanța către casă înainte de a ieși Cadmann să-l întâmpine.

– Ce naiba se petrece?

Justin stătea în spatele lui, în cadrul ușii.

– Trebuie să stăm de vorbă, răspunse Carlos.

Nu voia să vorbească de față cu Justin, și asta îl făcu să se simtă și mai cumplit.

Cadmann dădu din cap.

– Nu lipsesc decât un minut, zise, și închise ușa în spatele lui.

– Ascultă-mă, începu Carlos, imediat ce rămaseră singuri, Edgar a falsificat prognoza meteo, cu intenția de a ne lua pe nepregătite. Au fost furate provizii. Aproape toți Țânțarii au fost scoși din funcțiune.

– *Robor* e în siguranță?

– Nu putem afla. Comunicațiile sunt blocate, n-am putut nici măcar să luăm legătura cu tine.

Cadmann o luă la fugă, strigând la Justin peste umăr.

– Adu celălalt Țânțar jos. Avem necazuri.

Ajunse în autogirul lui Carlos înainte ca paletele să-și fi încetat rotația, iar acesta din urmă nu mai putu face altceva decât să se țină bine. Sub ei îl văzu pe Justin turând motorul celuilalt Țânțar și înălțându-l în aer.

– Justin. Mă auzi? Probă, Justin.

– Paraziții dispar.

Vocea lui Justin pârâi, apoi se limpezi.

– Cassandra. Interferența provine din casă? Urmărește, te rog, mesajul meu către Justin, verifică rata de recepție și comunică-ne epicentrul probabil al perturbației.

Computerul răspunse după o pauză infimă.

– Corpul principal al casei.

– Mulţumesc foarte mult. Justin, coboară în colonie. Ia-l pe Zack şi trimiteţi pe cineva să repare Ţânţarii. Avem nevoie de puşti cu şocuri. Ne întâlnim pe plajă.

Îndreptă autogirul contra vântului şi zbură către nord. Munţii îndepărtaţi îi râseră în faţă.

Jessica se uită înapoi, către munţi, de parcă s-ar fi aşteptat să-i vadă despărţindu-se în orice clipă, lăsându-l pe tatăl ei să-şi facă apariţia.

Mâna lui Aaron îi atinse umărul.

– E timpul să plecăm...

Încărcarea se terminase. Mesajele radio din colonia principală trădau un haos desăvârşit. Aveau să treacă ore întregi înainte de a se putea organiza o forţă eficientă care să acţioneze împotriva lor. Aveau barăci prefabricate, arme şi mâncare de ajuns pentru douăzeci de persoane vreme de un an. Aveau toate uneltele şi toată aparatura necesare pentru înfiinţarea unei staţiuni de cercetare. Pe continente existau utilaje de minerit.

Jessica îşi urcă bagajele pe pasarelă. *Robor* era al lor, prin furt şi prin subterfugiu. Ea instalase disruptorul în casa tatălui ei. Aveau să ajungă la mare depărtare de uscat înainte de a se trece la acţiune. Toate negocierile se puteau purta prin radio.

Nu era bine. Într-un sens profund, era chiar incorect. Dar nativii tereştri nu le lăsaseră de ales.

Uşa se trânti în urma ei. Deasupra dirijabilului, motoarele Ţânţarilor se turară, prinzând viaţă. *Robor* se ridică de la pământ.

– Edgar, rosti gânditor Cadmann. A aranjat totul înainte de a-l îndepărta de la postul de control. Le-a permis să monitorizeze liniile de comunicare. Asta e. Cassandra. Cod Beowulf. Codurile liniilor personale au fost modificate?

– Cod Beowulf recunoscut. Amprenta vocală Cadmann Weyland recunoscută. Solicit a doua parolă.

– Ragnarok.

– Recunoscut. Linia ta e sigură. Frecvenţele standard pentru urgenţe nu sunt sub controlul meu.

– Mulţumesc. Protejează mesajul pentru Justin Weyland.

– Poţi avea încredere în el? întrebă nervos Carlos. Ar putea fi un contraspion.

– El nu, spuse posomorât Cadmann. Asta e opera Jessicăi. Şi a lui Aaron. Dar Justin nu e implicat. Ştiu.

Străbătură trecătorile muntelui şi se uitară în jos, spre Surferi, satul pe jumătate pustiu, cu acoperişurile de paie îmbibate de apă strălucind sub razele de lună strecurate printre nori.

O siluetă minusculă arătă în sus, către ei, însă în clipa următoare erau deasupra apei, virând spre sud, către docul dirijabilului.

– Ce-ai de gând să faci? se interesă nervos Carlos.

– Să port o discuție care să-i readucă, sper, pe calea rațiunii.

Trecură de culmile de pe coastă și văzură imaginea de care se temuseră – un gol întunecat acolo unde fusese cândva adăpostit *Robor*. Valurile se spărgeau de nisip și platforma de beton era complet pustie.

– Fir-ar al naibii.

Cadmann viră spre nord. Carlos își drese glasul.

– Combustibilul e pe terminate, zise. Trebuie să ne-ntoarcem, să luăm o celulă nouă.

– Nu putem, răspunse el, cu înverșunare. Suntem singurii. Dacă ne întoarcem, până când ajungem în colonie, până când schimbăm bateriile și până când revenim aici – vor fi la o distanță mai mare decât autonomia Țânțarului, și asta e singura *noastră* legătură cu continentul. E acum sau niciodată.

– Și singura legătură cu minele, rosti absent Carlos. Dar merită prețul, *compadre*? Sunt copiii noștri.

– Merg fără lumină, murmură Cadmann, ca pentru sine. Cassandra, putem urmări traseul lui *Robor*?

– Îmi pare rău, răspunse ea, cu răceală. Informația nu e disponibilă în acest moment.

– Fir-ar al naibii!

– Al naibii într-adevăr, prietene, zise Carlos, cu voce scăzută. Aproape c-am rămas fără combustibil.

Ploaia răpăia în geamuri și erau izbiți de rafalele de vânt. Furtuna n-o fi fost taifunul imaginar al lui Edgar, dar nu era nici o adiere de vară. Fulgerele brăzdau orizontul. Vântul lovi Țânțarul ca un pumn,

aruncându-i pe o parte, şi Cadmann fu cât pe ce să piardă controlul. Strânse manşa cu încheieturile degetelor albite şi înjură pe şoptite.

În întunecimea de sub ei nu se vedea nimic.

– Dacă luăm altitudine n-o să ne fie de folos. Când se opreşte motorul ne putem roti, dar n-o să planăm.

– S-o facem oricum, spuse blajin Carlos. O să-mi ofere câteva secunde în plus pentru rugăciune.

– Dacă voiai să mărturiseşti toate păcatele pe care *le ai* pe conştiinţă, trebuia să-ncepi marţea trecută. Totuşi...

Cadmann începu să urce.

18

ROBOR

În afară de o bătălie pierdută, nimic nu poate fi nici măcar pe jumătate atât de deprimant ca o bătălie câștigată.

ARTHUR WELLESLEY, DUCE DE WELLINGTON

Era un întrerupător de curent. O singură piesă, îndepărtată cu grijă. Era nevoie de un diagnostic și trebuiau aduse piese noi din rezerva de componente electronice. Nu era un act de vandalism, genera doar o întârziere de douăzeci de minute.

Justin se afla în plin zbor, cu Zack și Hendrick alături. Era aproape orb de furie. Întreaga tabără fusese cuprinsă de nebunie și nimeni nu putea spune care aveau să fie urmările.

Zack se uită la Justin pentru a zecea oară.

– Și tu n-ai știut nimic din toate astea.

– Absolut nimic.

– După cum spune Cassandra, cineva a plasat un disruptor foarte puternic în locuința tatălui tău. O altă tactică de întârziere. Cine să fi fost?

Vocea bărbatului se poticnea.

Jessica.

– Nu știu, Zack. Și nu vreau să fac presupuneri nesăbuite.

Se îndreptară spre trecătorile din munți.

Se auzi sunetul alarmei. În celula de alimentare mai aveau combustibil pentru un minut sau două.

Cadmann deschise stația radio cu o mișcare bruscă.

– Aici Cadmann. Țânțarul XII către *Robor*. Am rămas aproape fără combustibil și nu ne putem întoarce pe uscat. Vă rugăm să ne comunicați poziția voastră pentru o oprire forțată.

Nimic. Repetă mesajul, apoi se lăsă pe spate, cu brațele rigide sprijinite de manșă, ascultând paraziții.

Jessica auzi vocea tatălui ei, apoi transmisia se întrerupse. Se repezi pe culoar, la timp s-o vadă pe Trish ieșind din camera de control.

– Ce-a fost asta?

– Un bluf, răspunse Trish. Și, ca atare, nu unul foarte reușit.

– Ce-a spus?

– Că Țânțarul lui a rămas aproape fără combustibil, și a cerut permisiunea pentru o oprire forțată.

Mintea Jessicăi raționa în trombă. Era un bluf. Trebuia să fie. Un Țânțar proaspăt încărcat avea o autonomie mult mai mare. *Și dacă n-a fost proaspăt încărcat?* Hristoase...

– Trish... începu ea.

– Aaron a ordonat tăcere radio, răspunse plat cealaltă. Și așa va rămâne.

O undă de șoc izbi Țânțarul XI și se zgâlțâiră, lăsându-se pe-o parte. Vântul, ploaia și un motor care mergea prost luate laolaltă. Plonjară pe vreo sută de metri înainte de a reuși Cadmann să recapete controlul. Carlos șterse parbrizul aburit cu mâna și se uită cu atenție afară. N-aveau nici o speranță. Nu era nimic de văzut.

– Îmi pare rău, spuse Cadmann.

Un fulger, foarte aproape, prea aproape. Le despică universul, îi orbi, și Cadmann lăsă să-i scape un sunet nearticulat, o expresie a sforțării, a furiei și a spaimei, și plonjară atât de mult încât aproape că ieșiră pentru o clipă din nori. Un alt fulger și...

– Îl văd! strigă Carlos. Fir-ar să fie! Ora două. *Acolo!*

Un arc de foc se rostogoli sub pântecul unui nor și fulgerul îl pătrunse, lăbărțându-se. Și acolo, planând ca un imens prădător negru, se găsea *Robor*.

Cadmann scrâșni din dinți și ridică Țânțarul înapoi, în nori.

– O putem face, rosti.

– Dacă nu reușim, îmi permiți să te citez?

Se înălțară deasupra zonei superioare plate a dirijabilului și Cadmann aprinse farurile. Erau palide, toată rezerva de curent electric pentru situații de urgență se scurgea către baterii, dar izbuteau să ilumineze partea de deasupra a dirijabilului. Existau platforme pentru patru Țânțari, dintre care trei erau ocupate.

– Bun, spuse el. Cobor. Tu iei cablul de amarare din dreapta, eu îl iau pe cel din stânga. Dacă unul dintre noi reușește, suntem în siguranță.

Motoarele se opriră.

– Vezi? făcu Trish, râzând. Nici un S.O.S. A fost un bluf.

Jessica se uită la panoul de comandă, apoi afară, în furtună. Un bluf. Spera că era unul. Se *ruga* nebunește să fi fost.

Altminteri...

Se izbiră de puntea de asolizare a lui *Robor* exact în clipa în care un alt fulger croia o gaură în cer. Dirijabilul se zdruncină, apoi se stabiliză. Giroscoapele sale compensară mișcarea, păstrând puntea orizontală. Însă era alunecoasă. Patinară pe o distanță de un metru înainte de a se opri.

Cadmann își înfășură cablul de amarare în jurul brațului și îl derulă. Sări pe punte. Vântul îl plesni, iar Carlos apăru în partea opusă, cu cablul din dreapta.

Pe punte se aflau mai multe inele de andocare, îngropate în locașuri. Totul era să găsești unul.

O zgâlțâitură puternică mișcă dirijabilul și Țânțarul reîncepu să patineze. Cadmann se trase înapoi, căzu în genunchi și alunecă de-a curmezișul punții, către margine. Suportul avariat cedă și Țânțarul gli-să pe plăcile metalice, drept spre el. Țipă când alunecă de pe punte, cu autogirul deasupra lui.

Carlos se sprijinea pe genunchi și pe coate, și fața i se turti de blindajul de tablă când Țânțarul din spatele lui căzu pe-o parte. În clipa aceea știu că avea să moară.

Autogirul îl trase către margine și genunchiul i se lovi de un inel de ancorare. Se târî în patru labe, căutându-l în întuneric, și îl găsi, îl săltă și fixă cablul la locul său. O clipă mai târziu, acesta se întinse cu un pocnet, iar în spate se auzi un țipăt, ceva se prăvăli scrâșnind și știu că prietenul său Cadmann căzuse peste bord.

Era pe punctul de a murmura o rugăciune când auzi geamătul.

– Vin! șuieră el.

Urmări cablul până la Țânțarul distrus și îl ocoli, cățărându-se, găsind de ce să se agațe la fiecare pas. Ajunse în partea opusă și auzi o bufnitură. Se uită în jos și îl văzu pe Cadmann atârnând acolo, cu cablul încâlcit în jurul brațului.

Iisuse.

– Cadmann!

Prietenul său își ridică ochii spre el. Năucit, nu rănit. Scutură din cap, ca un bivol de apă care încearcă să se spele și privi mai întâi în jos, spre ocean, negru și leneș, departe sub el, apoi în sus, spre Carlos.

– Ajută-mă, șopti.

Iar Carlos întinse mâna și îl ajută să urce înapoi.

Trish îl găsi pe Aaron în cambuza principală, supraveghind activitatea de ridicare a lăzilor din cală și deschiderea lor. Conțineau mai ales provizii și echipamente, și era mulțumit de ceea ce alesese.

– Avem o problemă. S-a întrerupt alimentarea motoarelor doi și trei. Acum mergem cu un singur motor.

Tânărul întoarse brusc capul.

– Cum?

– E adevărat. Acum cinci minute. Am pierdut motorul doi și...

Difuzorul din gulerul ei pârâi.

– Trish, tocmai am pierdut motorul unu. Nu mai avem curent.

– Ce naiba!

Aaron păru să crească, cu fața împurpurându-i-se, cu întregul trup luând proporții sub ochii celor din jur.

– Fir-ar al naibii, vântul o să ne ducă înapoi, spre uscat!

– Mă tem că da. Avem cârme și stabilizatoare...

– Mă duc sus. Acolo se petrece ceva foarte grav.

Carlos îl plesni pe Cadmann peste umăr când deasupra marginii lui *Robor* începu să se înalțe prima siluetă umană. Vântul urla și el fu nevoit să urle la rândul lui.

– La naiba, du-te-napoi. Am o pușcă antigrendeli și o s-o folosesc.

– Cadmann? strigă prudent Aaron. Fir-ar să fie. Cum ai...?

– Puterea prostiei omenești. Du-te înapoi, jos.

– O să ne prăbușim dacă n-avem motoarele, știi doar.

– Nu, n-o să vă prăbușiți. O să repornesc motorul unu. O să-l folosiți ca să-ntoarceți și să vă-ndreptați spre uscat. Apoi o să coborâți la sol.

– Fiica ta a murit. *Trebuie* să facem ceva. Trebuie să aflăm ce-a fost, sau moartea ei o să rămână zadarnică.

Bărbatul era obosit și îndurerat. Umărul îi zvâcnea.

– Ascultă-mă. Nu putem discuta acum. N-am de ales, trebuie să vă aduc înapoi. Să nu înrăutățim și mai mult lucrurile.

– Să nu le înrăutățim și mai mult. Bine.

În spatele lui pâlpâi ceva în mișcare și Carlos țipă pe neașteptate, cu întregul trup arcuindu-se. Cadmann se răsuci și trase într-o siluetă profilată pe fundalul norilor. Arma antigrendeli îi zvâcni în brațe. Trase o săgeată drept în pieptul lui Toshiro Tanaka. Părul băiatului zbură, luând forma unei coroane, și dinții i se încleștară în jurul limbii. Dintre ei țâșni sânge și mâinile i se desprinseră de scara de acces de

la babord. Corpul i se curbă către spate şi căzu, urlând şi zvârcolindu-se, către marea aflată departe, jos.

– Toshiro! strigă Aaron.

Înjurând, Cadmann îl inspectă pe Carlos. Era teafăr. La naiba, naiba, *naiba!* Copiii îşi reglaseră armele antigrendeli, reducându-le la rolul de paralizant. El fusese prea al naibii de obosit, trăsese cu prea multă lipsă de răspundere.

Iar Toshiro Tanaka avea să cadă pe o distanţă de şase sute de metri, către apa de dedesubt. Şi, de la o asemenea înălţime, era ca şi cum apa ar fi fost beton.

– Un mort, Aaron, spuse.

Şi abia putea să vorbească. Dinţii îi clănţăneau, şi nu numai de frig.

– Un mort. Să încheiem povestea.

– Tu l-ai ucis. E mort, şi tu l-ai ucis. De ce nu le povesteşti oamenilor tăi cum ai făcut tu asta ca să salvezi vieţi. Bine. Ne întoarcem.

Aaron coborî. Cadmann se prăbuşi pe tabla udă şi rece a punţii şi închise ochii, simţind ploaia răpăindu-i pe piele.

Cuprins

PROLOG: FOCUL DE TABĂRĂ 5

PARTEA I: GHEAȚĂ ÎN CAP 27
1: ÎNTOARCEREA 29
2: MAMA ȚIPAR 48
3: GHEAȚĂ ÎN CAP 68
4: MUNTELE FESEMORE 107
5: PROMETEUL MODERN 128
6: SURFERI 158
7: CONTINENTUL 181
8: ZEUL GRENDEL 208
9: PARADISUL 229
10: PRIMA BISERICĂ A GRENDELULUI 266
11: MOARTEA INVIZIBILĂ 272
12: PARADISUL PIERDUT 282
13: EVACUAREA 296
14: PROCESUL 305

15: VERDICTUL 320
16: TREI SEDUCȚII 342
17: FURTUNA LUI EDGAR 370
18: *ROBOR* 389